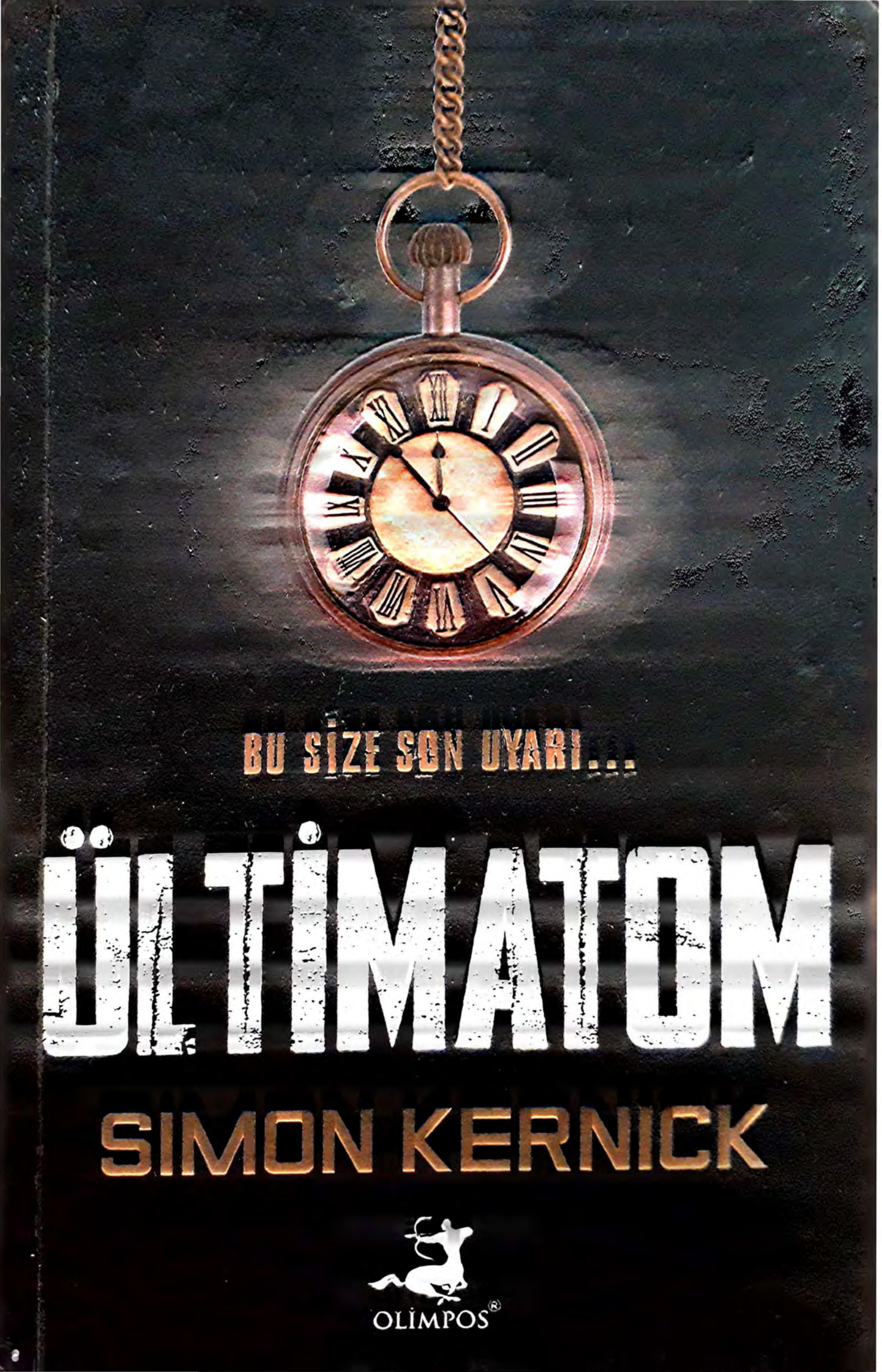

BU SİZE SON UYARI...
ÜLTİMATOM
SIMON KERNICK
OLİMPOS®

SADECE ON İKİ SAAT İÇİNDE BİR ÜLKEYİ KURTARABİLİR MİSİN?

TEHLİKE

08.00 sularında, Londra'nın merkezindeki bir kafede büyük bir patlama gerçekleşir.

ÜLTİMATOM

Birkaç dakika sonra, bilinmeyen bir terör grubundan on iki saat içinde çok daha büyük bir saldırı yapılacağına dair uyarı gelir.

MAHKÛM

Toplu katliamdan yargılanmayı bekleyen William Garrett, namıdiğer Fox, bombacıların adını verebileceğini iddia eder ancak bunun bir bedeli elbette olacaktır.

ZAMAN

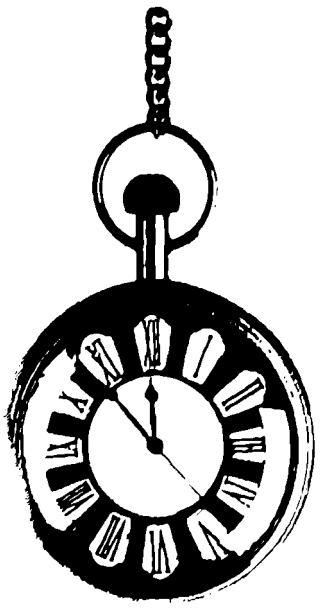
Olası vahşeti engellemek için hedeflerini şehrin sokaklarında umutsuzca kovalayan Başmüfettiş Mike Bolt ve Dedektif Tina Boyd, zamana karşı korkunç bir yarışın içine girmiştir. Suçluları yakalamaları gerek, hem de çok geç olmadan!

ISBN: 978-605-7906-17-5
9 786057 906175
OLİMPOS

www.olimposyayinlari.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

BU SİZE SON UYARI...

ÜLTİMATOM

SIMON KERNICK

OLİMPOS®

ÜLTİMATOM
Simon Kernick

Orijinal Adı: Ultimatum
© 2013, Simon Kernick
© 2019, Olimpos Yayınları

Çeviri: Eda Pak
Redaksiyon: Peri Dinçer
Son Okuma: Buse Turan
Kapak Tasarımı: Sevil Şener

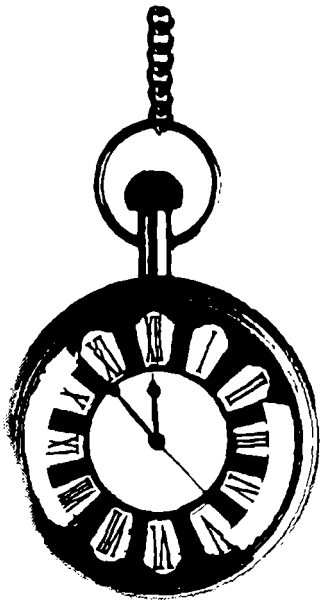
1. Baskı: Mart 2019
ISBN: 978-605-7906-17-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Intercontinental Literary Agency LTD. aracılığı ile Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd Altay Sk No:10 Çobançeşme/Yenibosna/ İstanbul
Tel: 0212 452 23 02 Sertifika No: 12142

ÜLTİMATOM

SIMON KERNICK

OLİMPOS®

Kızlarım Amy ve Rachel için...

Bir

07.25

Kapıyı açtıktan yaklaşık üç saniye sonra tüm dünyası başına yıkıldı.

İlk saniyede kızın solgun, güzel yüzü kapı aralığında belirdi, sonra içeri girmesi için kenara çekilerek gözden kayboldu. İkinci saniyede dar koridordan elindeki benzin istasyonundan aldığı aptal çiçekle içeri adım attı. Üçüncü saniyede ise solundan, gölgelerin içinden, başlıklı bir adam çıkıp silahını başına dayadı. Bu arada Mika kapıyı kapamış ve odayı karanlığa boğmuştu.

Akhtar Mohammed her zamankinden daha yüksek ve endişeli bir sesle, "Neler oluyor?" dedi. "Paramı al ama..."

"Otur ve çeneni kapa."

Akhtar göz ucuyla Mika'ya, sevgili Mika'sına baktı. Kız üzerinde sadece bir gecelikle odanın ortasında dikiliyordu. Solgun teni loş ışıkta neredeyse şeffaf duruyordu, yüzünde saf korku vardı. Yanaklarından aşağıya gözyaşları süzüldüğünde Akhtar

ona uzanıp sarılmak, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi. Ama silahlı adam onu sert bir şekilde gömleğinin arkasından çekip en yakındaki bir sandalyeye itti.

"Otur dedim."

Akhtar sendeleyerek sandalyeye gitti, suikastçısına döndü ve adamın, aptalca bir şey yapmayacağını anlaması için ellerini başının üzerine koydu. O ne cesur ne de aptal biriydi, buradan kurtulmasının tek yolunun iş birliği yapmak olduğunun farkındaydı.

Silahlı adam ona doğru bir adım attı ve namlusunu alnına dayadı. Namlu soğuktu, Akhtar yutkundu. Bu zina günahı için bir tür ilahi ceza mıydı? Öyleyse, Tanrı'nın merhametli olmasını diledi. Ne karısına ne çocuklarına bir zarar vermeyi ne de ailesini utandırmayı istemişti.

"Sorun çıksın istemiyorum." Korkusu sesine yansımıştı.

"Sana bir görev vereceğim, Bay Mohammed." diye karşılık verdi silahlı adam. Endişe verici bir sükûneti vardı.

Aksanı İngiliz'di, yani Akhtar onun Mika'nın pezevengi olmadığını anlamıştı. O hâlde kimdi bu adam? Akhtar'ın kim olduğunu nasıl biliyordu? Hem de Mika bile Akhtar'ın soyadını bilmezken.

"Eğer vereceğim talimatlara uyarsan, özgür olacaksın ve benden bir daha asla haber almayacaksın. Öte yandan, söylediklerimi yapmayı başaramazsan, kız arkadaşını öldüreceğim. Yavaşça ve acı çektirerek."

Mika'nın soluğu kesildi. Hâlâ hareketsiz bir hâlde odanın ortasında dikiliyordu. Akhtar kızın neden arkasını dönüp kaçmadığını merak etti. Ancak o zaman bileklerinde kalın bir

zincir olduğunu görebildi, kız da onun kadar çaresizdi. Ona umut verici bir şekilde gülümsemeye çalıştı, kız da ona ilk karşılaşmalarında büyülendiği iri gözleriyle baktı. Akhtar onunla hiç karşılaşmamış olmayı diledi.

"Eğer Mika'nın yavaşça ölmesi seni motive etmeye yetmeyecek olursa..." diye devam etti silahlı adam. Namlusu hâlâ Akhtar'ın alnındaydı. "Bir de bu var."

Uzaktan kumandaya basıp televizyonu açtı. Birkaç saniye siyah kalan ekranda, bozulmuş bir yatakta seks yapan iki kişi belirdi. Yüzü kameraya dönük olan kadın dizlerinin üzerindeydi, adam da arkasındaydı, gözlerini kapamıştı. Silahlı adam başka bir düğmeye bastı, çift ekranda hızla hareket etmeye başladı, odayı zevk nidaları doldurdu.

Akhtar kendini görünce kasılıp kaldı. Tüm bunları Mika mı tezgâhlamıştı? Sevişirken bir yere kamera mı saklamıştı? Kıza baktı ama deliler gibi başını salladığını gördü. Bu işin onunla hiçbir ilgisi yoktu.

Silahlı adam televizyonu kapatınca odaya yine sessizlik çöktü. "Elimde Bayan Donovic ile sizi gösteren en az üç farklı zamanda çekilmiş, bir saatten fazlaya ait görüntü var. Çoğu bunun kadar belirgin. Bazıları daha da." Silahlı adam kıkırdadı. "Ama sen zaten bunu biliyorsun, öyle değil mi? Eğer görevi yerine getirmezsen bu görüntüleri karına, annene ve caminizdeki imama göndereceğim." Adam sonra sakince kopyaların gönderileceği kişilerin isim ve adreslerini de söyledi. Hepsi doğruydu.

Akhtar nefesinin hızlandığını, titremeye başladığını hissediyordu. Böyle bir şey olduğu takdirde hayatı biterdi. Toplumunun değer yargıları göz önünde bulundurulduğunda, kimse

onu böyle bir ihanet için affetmezdi. Dışlanırdı. Sürgün edilirdi. En kötüsü çocukları onun kirli günahlarını bilerek büyümek zorunda kalırdı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye fısıldadı.

"Sadece yarım saatini alacak basit bir iş. Şunu... derken güveler tarafından yenmiş koltuğun yanında, yerde duran sıradan, siyah sırt çantasını işaret etti. "Bu telefondaki bağlantılar sekmesinde bulunan adrese götüreceksin." BlackBerry telefonu Akhtar'ın kucağına bıraktı. "Buradan yirmi dakika uzaklıkta, kötü bir trafikte en fazla yarım saat sürer. Saat tam sekizde orada olmalısın. Arabanda bir TomTom* olduğunu biliyorum, yani hemen şimdi çıkarsan zamanında yetişirsin. Dışarı park et, içeri girmeye hazır olur olmaz beni ara. Anlıyor musun?"

Akhtar başını salladı. Adamın kendisi hakkında nasıl bu kadar bilgiye sahip olabildiğini anlamıyordu. Ama bu gerçek, söyleneni yapmak zorunda olduğunu gösteriyordu. Belki böylelikle bu kâbustan kurtulabilir, tekrar eski yaşamına geri dönebilirdi. Tanrım, Mika'yı özleyecekti. Öte yandan, bu ödemesi gereken çok küçük bir bedel olurdu.

Adam silahını indirdi, bir adım geri çekildi ve Akhtar'a ayağa kalkmasını işaret etti.

BlackBerry'yi adrese bakmaksızın cebine koyan Akhtar, çantayı alıp omzuna astı ve ağırlığına şaşırdı. İçinde ne olduğunu merak etti. İlk başta uyuşturucu olabileceğini düşünmüştü ama bunun için fazla ağırdı.

Silahlı adam düşüncelerini okumuş gibiydi. "Hiçbir koşulda çantanın içine bakmayacaksınız, Bay Mohammed. Hem de

* TomTom: Avrupa'nın en büyük navigasyon sistemleri firması. Burada navigasyon cihazı kastedilmektedir.

ne kadar meraklı olursanız olun! Çünkü eğer bunu yaptığınızı anlarsam ve emin olun anlarım; o hâlde anlaşmamızı bozulmuş sayacağım ve tehdidimi yerine getireceğim.

Bunu dedikten sonra kenara çekildi, Akhtar yanından geçti. Uzunca bir süre Mika'ya baktı, kız da ona umutlu bir bakış attı.

"Lütfen, ne derse yap." diye fısıldadı. "O çok ciddi."

"Yapacağım." diyen Akhtar ön kapıyı açıp loş ışığa adım attı. "Söz veriyorum."

Ama senin için değil, diye düşündü. *Kendim için.*

İki

08.00

Martha Crossman yerel kahve dükkânının kapısını açıp içeri girdi.

Dükkân işe gitmeden önce uğrayan ve çalışan kesimle doluydu. Yoğun bir kahve kokusu, konuşmalar ve kaloriferin sıcaklığı yüzüne vurdu. Sahnenin sıradanlığını kıskandı. Martha birkaç gün önce buraya son kez geldiğinde, yaşamı son derece normal ve düzgündü. Mutlu değildi, uzun zamandır mutsuzdu ama en azından o zamanlar şimdi taşıdığı sırrın yükü altında böylesine ezilmiyordu.

Derin bir nefes aldı. Kusmak istiyordu. Koşarak dışarı çıkmak, soğuk ve kimsenin onu bulamayacağı sessiz bir yer bulup midesindeki her şeyi boşaltmak istiyordu. Hiç şüphesiz, kızı olmasaydı her şeyden vazgeçerdi. Oysa olanlar ve buldukları o kadar yıkıcıydı ki tek bir darbeyle yaşama arzusunu alıp götürmüştü. Ama güzeller güzeli Lucy onu hayata bağlıyordu.

O ve adaletin yerini bulması isteği.

Buluşacağı adam Philip Wright gelmişti, tezgâhtaki parlak gümüş kahve makinelerinin yanında, uçtaki bir bölmede oturuyordu. Yüzü kapıya dönüktü, önünde büyük bir fincan kahve vardı. Adamı fotoğraflarından hemen tanıdı. Adam da onu hatırlamıştı. Başıyla hafifçe selamladı, kadın da ona doğru yürürken gülümsemeye çalıştı.

"Bayan Crossman, sizinle tanıştığımıza memnun oldum." diyerek yerinden kalktı ve kadının elini sıktı. Altmışlarının başında iri bir adamdı, elini sıkı kavramıştı.

"Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim." dedi, paltosunu çıkardı ve adamın karşısına oturdu.

"Size içecek bir şey alabilir miyim?" diye sordu adam. Nazikti, kadın günler sonra ilk kez üzerindeki yükün hafiflemeye başladığını hissetti.

"Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler."

"Telefonda acil bir durum olduğunu söylemiştiniz."

Kadın dükkâna baktı, kimsenin onları izlemediğinden emin oldu. "Öyle."

"İtiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım. Sizin de bildiğiniz üzere benim uzmanlık alanımda acil durumlar pek yaşanmaz. Birbirimizi tanımadığımız için bunun özel hayatımla ilgili bir konu olmadığını varsayıyorum."

"Hayır, değil. Sizin profesyonel fikrinize ihtiyacım var."

Adam tek kaşını kaldırdı, hâlâ neler olduğunu anlayamıyordu. "O hâlde sorun."

Kadın çantasını yakınında bir yere koydu. İçinde ne olduğunu bilmek midesini alt üst ediyordu ama bir noktada onları bu adama vermek zorunda kalacaktı. Aksi hâlde delil olmazdı.

Doğruca adamın gözlerinin içine bakınca, orada uzun yılların verdiği deneyimin yanı sıra, zekâ parıltıları olduğunu da gördü. Kendini güvende hissetti.

Koltuğunda öne doğru eğilip sesini alçak tutarak anlatmaya başladı.

Üç

08.03

Akhtar Mohammed hedefini geçtikten kısa bir mesafe sonra sarı çizgilere park etti. Kötü bir trafik vardı, üç dakika geç kalmıştı. Yaşadıklarına hâlâ inanamıyordu. Bir kâbusun içine sıkışıp kalmış gibiydi.

Yanındaki koltukta duran çantaya gözlerini dikti. İçinde ne olduğunu öğrenmek için kıvranıyor ama bakmaya cesaret edemiyordu. Ödü kopmuştu. Tek isteği çantayı teslim etmek ve eski yaşamına geri dönmekti. Öte yandan içinde kötü bir şey olabileceğini biliyordu, başını daha çok belaya sokabilecek bir şey.

Mika ile ilişkiye girdiği için kendine lanetler okudu. Kendine tam lanet ederken adamın verdiği BlackBerry çalmaya başladı, zil sesi yüksek ve tizdi. Akhtar titreyen ellerle birkaç saniye telefonu aradıktan sonra arka cebinden çıkarmayı başardı. Yeşil açma tuşuna bastı.

"Hangi cehennemdesin?" diye bağırdı silahlı adam. "Sana saat tam sekizde orada olmanı söylemiştim."

"Şimdi geldim." dedi Akhtar. "Şimdi park ediyorum.

"Bana sokağın adını ve dükkânın yanında ne olduğunu söyle!"

Akhtar hemen etrafına bakındı. "Wilton Yolu'ndayım. Victoria İstasyonu'nun hemen arkasında. Kahve dükkânının sağında bir kuaför var."

"Güzel. Şimdi sırt çantasıyla kahve dükkânına girerken hatta kalmanı istiyorum. Tamamen normal davranmanı da."

Telefonu kulağında tutan Akhtar boştaki eliyle sırt çantasını alıp omzuna attı. "Peki." dedi, arabasından çıktı ve sendeleyerek kahve dükkânına yürüdü. Bacakları güçsüzdü, kalbinin göğsünde deli gibi attığını hissedebiliyordu. Kapının önünde durup ateşli bir sohbetin ortasına olan iki hoş giyimli genç kadının kahve dükkânından çıkması için kenara çekildi.

Sırt çantasıyla içeri dalıp, "Şimdi içeri giriyorum." diye devam etti. İçeri girer girmez sıcak hava ve mekânın gürültüsüyle karşılaştı. Kafeinli karışımlarını sipariş verenlerle doluydu. Ama Akhtar onları görmedi, sadece bulanık birer figürdü.

"Kırklı yaşlarının başında, saçları omuz hizasında bir kadın görebiliyor musun? Ya tek başına ya da gri sakallı bir adamla oturuyor olacak."

Akhtar mekâna şöyle bir göz gezdirdi, tezgâhın önündeki sıraya yaklaşırken insanların yüzlerine adapte olmaya çalıştı. Köşede iki kişi vardı. Kadının sırtı ona dönüktü, dikkatlice yüzünde sıkıntılı bir ifade olan adamla konuşuyordu. "Evet, onları görebiliyorum."

"Kadına olabildiğince yakın bir yere oturmanı istiyorum."

"Ona bir şey söylememi istemiyor musun?"

"Sadece sana söylenileni yap. Otur... Sakince yakınına."

Alarm çanlarını çalan bu iki kelime oldu. *Sakince* ve *yakına*. İşte o zaman anladı. Bir bomba taşıyordu. Öyle olmalıydı. Kadına yakın bir yere oturur oturmaz, silahlı adam onu bir şekilde patlatacaktı. Akhtar bunu televizyonda görmüştü; onu, kadını ve herkesi öldürecekti. Suçlanan Akhtar olacaktı. Çünkü bombayı taşıyan oydu. Ailesine çok daha büyük bir utanç getirecekti.

Kadına baktı. Tamamen normal görünüyordu. Beyazdı, çekiciydi, üzerindeki pahalı giysilerle soylu birine benziyordu. Sorunun ne olabileceğini düşündü. Belki de paranoyakça davranıyordu.

Kadın arkasını dönüp de göz göze geldiklerinde, altı metre öteden bile kadının gözlerindeki korku ve gerginliği gördü. Hemen başını çevirdi.

"Hâlâ oturmadın mı?" diye sordu adam.

"Yer bulmaya çalışıyorum. Burası çok kalabalık."

"Ne kadar yakınsın?"

Bu bir *bombaydı*. Öyle olmalıydı.

"Çok uzak sayılmam ama tezgâhın yanında oturuyor ve önümde bir sürü insan var."

"Olabildiğince yaklaş."

İçindeki korku o kadar yoğundu ki Akhtar artık güçlükle yürüyebiliyordu. Orada kalırsa ölecekti. Buna hiç şüphe yoktu. Bombayı yere bırakıp burayı boşaltmaya kalkışırsa, hattın diğer ucundaki adam bombayı havaya uçuracak ve o yine diğer herkesle birlikte ölmüş olacaktı. Telefonu kapatırsa da ölecekti. Tamamen kapana kısılmıştı, ölümden sadece birkaç saniye uzaktı. Bir karar vermek zorundaydı.

Tezgâhın önündeki sıranın sonuna geçip sırt çantasını yere bıraktı. Onu kimsenin izlemediğinden emin olunca kahve dükkânının kapısına doğru yürüdü. Karşıdan gelen bir grup genç öğrenciye yol verdi. Onları ölüme göndermiş olabileceğini düşünerek yüzlerine bakamadı.

Kapıya ulaştı. "Tamam. Oturmak üzereyim."

"Ne kadar yakınsın?"

"Bir buçuk metre." diye karşılık verdi. Telefonu ceketiyle kapatıp sokağın gürültüsünü bastırmaya çalıştı ve dışarı adım atar atmaz koşmaya başladı.

Martha Crossman sırt çantası olan Asyalı adamın ona baktığını görünce en kötüsünü düşündü. Ama adam arkasını dönüp tezgâhın önündeki sıraya girdiğinde, kendi kendini bu kadar aptal olmama konusunda tembihledi. Kimse orada olduğunu bilmiyordu. Öyle olsa bile, onu halka açık bir yerde öldürmeye kalkışmazlardı.

Philip Wright'a döndü. Sırrını anlattığından bu yana adamın hâl ve hareketleri değişmişti. Öncesinde son derece kendinden emindi, burada boşuna zaman kaybedeceğini sanıyordu. Oysa şimdi, yüzündeki gergin hatlar kadınınkiyle aynı olmuştu.

"Burada cinayetten söz ediyorsunuz, Bayan Crossman." dedi. "Er ya da geç polisle konuşmak zorundasınız. Size bu konuda yardımcı olamam."

"Henüz polisi karıştırmak istemiyorum. Önce bunların tahmin ettiğim şey olduğuna kesinlikle emin olmalıyım."

"Pekâlâ." diyerek başını salladı adam. "Bunu anlayabilirim. Bu, doğruluğunu çok kısa zamanda ispatlayabileceğim bir şey. Ama onu görmek zorundayım."

Kadın yan tarafındaki çantasına uzandı. "Burada."

Adamın kaşları çatıldı. "Onu yanınızda *buraya* mı getirdiniz?"

"Sizin olabildiğince çabuk görmenizi istedim. dedi. "Dinleyin..." diye ekleyip etrafına bakındı. Asyalı adam ortalıkta yoktu. "Kendimi burada biraz boğulmuş hissediyorum. Daha sessiz ve sakin bir yere gidebilir miyiz? Lütfen?"

Adam başını salladı. "Elbette."

Martha bayılacakmış gibi hissediyordu, kusma isteği geldiği zamankinden daha da artmıştı. Sendeleyerek ayağa kalktı.

Adam da kalktı. "İyi misiniz?" Elini kadının omzuna koydu. "İsterseniz arabama gidelim. Hemen yola park ettim.

Kadının cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Dükkân etrafında dönmeye başlamıştı, panik atağın yükselmeye başladığını hissedebiliyordu. Yıllardır ilk kez oluyordu. Wright'a tutunarak aceleyle kurtuluşuna ve temiz havaya yürüdü.

Arkalarından bir ses, "Özür dilerim beyefendi." dedi. "Hesabı ödemediniz."

Martha arkasını dönüp garsona baktığı sırada bomba patladı. Patlamanın gücüyle göçen camlar ve pleksi tezgâhın parçaları saatte iki yüz milden daha büyük bir hızla etrafa saçıldı.

Beş kiloluk PETN plastik patlayıcı aynı ağırlıkta şarapnel parçalarıyla sarılmıştı. Patlar patlamaz etrafındaki her şeyi parçalara ayırmak için tasarlanmıştı.

Ne Martha'nın ne de Philip Wright'ın tepki verecek ya da neler olduğunu anlayacak zamanı olmadı. Wright'ın sol gözüne giren endüstriyel bir boru hemen beynini parçaladı ve onu anında öldürdü. Martha ise beyaz, her yeri saran ve kükreyen bir dalganın üzerine geldiğini son anda gördü. Bir saniye öncesine kadar kek kutusunu saran kırk santime yirmi beş santimlik pleksi havada süzülerek başını tereyağı gibi kesip attı ve sırrını da onunla birlikte götürdü.

Dört

08.06

Dedektif Tina Boyd patlamayı duyduğunda, aranan bir hırsızın evinin sokağında, bir CID* arabasının içinde oturuyordu. Hırsız son kurbanını bir çekiçle dövmüş, çok geçmeden aptal bir sulh hâkimi tarafından kefaretle serbest bırakılmıştı. Bu korkunç patlama sesi uzaktan gelse de arabasının şasini titretmeye yetmişti.

İş arkadaşı Dedektif Clive Owen bir grup genç okul öğrencisine bakmamaya çalışıyordu, en fazla altıncı sınıfa gidiyor olmalıydılar. Ansızın Tina'ya döndü. "O da neydi?"

Vauxhall Köprü Yolu'nun sonundaki modern kısa binaların bulunduğu yerlerinden, neler olduğunu görmek mümkün değildi. Ama patlamanın olduğu tarafa baktıklarında, Tina yarım mil ötedeki iki bina arasından gökyüzüne yükselen simsiyah dumanları gördü. "Lanet olsun! Victoria İstasyonu gibi görünüyor. Gidip bakmalıyız."

---

* CID: Cinayet masası.

"Dur biraz, burada gözetleme görevindeyiz ve iyi bir noktadayız. Yerimizden ayrılıp oraya gidemeyiz."

Tina ona kötü bir bakış attı. Owen ile üç gündür çalışıyordu ve şimdiden adamın pimpirikli, rahatını bozmayan ya da riskler almayan biri olduğunu görebilmişti. Polis birimi son günlerde onun gibi adamlarla doluydu. Tüm kuralları ve düzenlemeleri bilseler de suçluları yakalamayı unutmuş gibiydiler. Tina film yıldızı adaşına biraz daha benzeseydi, ona daha anlayışlı davranabilirdi belki. Böylece en azından göz zevkini tatmin etmiş olurdu. Ama adam yıldıza benzemiyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

"Bak, son iki gündür burada oturmuş kaçağımızın onu arayacağımız ilk yere dönmesini bekliyoruz. Adamdan bir iz yok. Bu sana ne ifade ediyor bilmiyorum ama bana sonraki beş dakika içinde evine dönmeyeceğini söylüyor."

"Belki dönebilir." diye çıkıştı Owen.

"Pekâlâ, eğer gelirse biz de geri dönüp onu yakalarız."

Motoru çalıştıran Tina arabayı park ettikleri çıkmaz sokaktan dumanın olduğu kuzey yönüne sürdü. Biraz aksiyon fena olmazdı. Yaklaşık bir ay önce MET'te* yeniden göreve getirilip Westminster Polis Teşkilatı'nda görevlendirildiğinden bu yana hiç hareket yoktu. Ve bunu kariyerinde ikinci kez yaşıyordu. Başmüfettişin hırsızlık suçuna büyük bir darbe adını verdiği bu görevde hiçbir hareket yoktu. Şimdiye dek yakaladıkları üç hırsız da çok geçmeden sokaklara geri dönmüştü. Çok önemli bir şüpheliye yaptıkları büyük baskın ise, yerel basının da korumasıyla yanlış adres çıkmıştı. Doğru adres yan daireydi ve oraya ulaştıklarında adam arka pencereden kaçıp sabah karanlığında gözden kaybolmuştu.

* MET: Metropolitan Polis Teşkilatı.

"Kesinlikle istasyonun yakınlarından bir yerden geliyor." diyen Owen başını eğip ön camdan dışarı baktı, telsiz elindeydi. "Sence ne olmuş olabilir?"

Duman azalmanın aksine gökyüzüne yükselip âdeta siyah bir buluta dönüşmüştü. Her ne ise, çok kötüydü.

Tam o sırada telsizden kadın bir operatörün nefes nefese, "Tüm birimlerin dikkatine!" diyen sesi duyuldu. "Victoria İstasyonu'nun yanındaki Wilton Yolu'nda bir patlama olduğu bilgisini aldık."

Hemen ardından başka bir ses duyuldu. "Burası PCSO* 2049. Patlama alanından kaçan erkek bir şüpheli gördük. Belgrave Yolu'na doğru, Bridge Place'in batısına koşuyor. Yaya olarak peşindeyiz." PCSO'nun sesi soluk soluğaydı. Tina onun sık sık merkezde gördüğü aşırı kilolu adam olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, çok uzun bir takip olmayacaktı.

Yeniden operatörün sesi duyuldu. "İzlemede kalın, 2049. Ama tutuklamayın. Tekrar ediyorum, tutuklamayın. Tutuklama için silahlı destek çağırıyoruz."

Owen telsize, "Tango 4'ten merkeze, biz de araç ile takipteyiz." dedi. "Kuzeyden Tachbrook Caddesi'ne ilerliyoruz. İki dakika sonra Bridge Place'te olacağız."

"Dikkatli yaklaşın, Tango 4. Gözden kaçırmayın ancak silahsız görünüyorsa yaklaşın."

İşte bu, diye düşündü Tina. Polisin işi böyle lanet bir şeye dönüşmüştü. Her şey güvenlik ve risk değerlendirmeden ibaretti. Gidip suçluları yakalamanız mümkün değildi. Düzine-

* PCSO: Açılımı, *Police Civilian Support Officer*. İngiltere'de, doğrudan polis olarak sayılmamakla birlikte toplum refahını sağlamak amacıyla çalışan üniformalı görevli.

lerce çemberden atladığınızdan, tüm gerekli formları doldurduğunuzdan emin olmalıydınız. Suça karşı savaşın kaybediliyor olması pek de şaşırtıcı değildi.

"Pekâlâ, şuraya dön." dedi Owen. "Bridge Place sadece birkaç yüz metre ileride. Ve Tanrı aşkına dikkatli ol. Senin nasıl biri olduğunu biliyorum. Adamın silahı varsa vurulan sen değil ben olacağım."

Tina sağa doğru sert bir dönüş yaptı ve kendini iki yanda arabaların uzun bir park sırası oluşturduğu dar bir mahallede giderken buldu. Aylardan sonra ilk kez gerçek bir heyecan duyuyordu. Onun için polis olmak işte buydu. Kovalamaca, adrenalin, kelepçe! Eğer Owen gibi risk almaya gönüllü değilseniz, masabaşı bir işte çalışmalıydınız.

"İşte orada!" diye bağıran Owen, elli metre kadar önlerinde koşan Asyalı bir adamı işaret etti. Hemen telsizi aldı, merkeze şüphelinin yeni yerini bildirdi. Bu arada Tina da merkezin, tutuklama yapmadan önce durumu değerlendirme uyarılarını dinlemeksizin bir kavşağa doğru ilerliyordu.

Tam kavşağa yirmi metre kaldığı sırada bir dört çeker önünü kesti, son anda sert bir şekilde frene basmasıyla Owen'la koltuklarında sarsıldılar.

"Tanrım, geri git! Geri git!" diye bağırdı Owen. Kadın aşırı büyük arabasıyla öfkeyle onlara bakıyordu. Owen kimliğini çıkarıp pencereden salladı. "Polis!" diye bağırdı. "Çekil şu lanet yoldan!"

Kadın da onlara bağırdı, bir şeye öfkeli olduğu çok belliydi ve yoldan çekilmiyordu.

Lanet olsun, diye düşünen Tina, motoru çalışır durumda bırakıp arabadan fırladı. Hızla koşmaya atıldı, tüm kuralları

çiğnediğini biliyordu ama umursamadı. Adamın Asyalı, büyük bir olasılıkla Müslüman olduğu gerçeğini düşünmeyi tercih etti. Tina'nın bu hareketinden etkilenmemiş görünüyordu, öte yandan bu terörle alakalı bir olaysa, Tina kaçmasına asla izin vermeyecekti.

Köşeyi dönünce kırk metre kadar ileride olduğunu gördü, Vauxhall Köprü Yolu'na doğru koşuyordu. Bu neredeyse geldiği yöndü, kaçışını pek planlamamış gibiydi. Çoktan yorgunluk belirtileri göstermeye başlamıştı, böylece Tina aralarındaki mesafeyi kapatabileceğinden emin oldu.

Ama adam arkasını döndü, Tina'yı fark etti, hızlanıp yan sokakta gözden kayboldu. Tina haftada beş gün spor salonuna gidiyordu. Bir din gibi. Son zamanlardaki tek eğlencesi buydu ve bunun sonucunda son derece fit bir vücuda sahipti, hızlı olabilecek kadar da gençti. Temposunu arttırdı, köşeyi döndü ve aralarında yirmi metreden az bir mesafe kaldığını gördü.

Adam ikinci kez omzunun üzerinden kıza baktığında Tina yüzünü çok iyi görebildi. Gençti, büyük olasılıkla otuzlarının başındaydı; ütülü bir pantolonu, siyah iş ayakkabıları, gömleği ve ceketinin altındaki kravatıyla düzgün giyimli biriydi. Bu da Tina'ya çok tuhaf geldi. Aynı adamın yüzündeki saf panik gibi. Suçlular bazen polis tarafından kovalandığında korktukları olurdu ama böyle değil. Adam dehşete kapılmıştı, bir failden çok kurbana benziyordu.

"Polis!" diye bağırdı Tina. "Hemen dur!"

Adam onu duymazdan geldi, koşmaya devam ediyor, kollarını sallayıp duruyordu. Tina'nın sağında legoyu andıran iki blok vardı, önlerinde ise onları izleyen, cep telefonlarını çıkarıp Tina'nın kovalamacasını kayda alan büyük bir öğrenci grubu. On beş metre kalmıştı ve gitgide azalıyordu.

Akhtar'ın ciğerleri patlamak üzereydi. Kahve dükkânından çıktığından beri koşuyordu. Durumun karmaşasından ötürü koşarak arabasının yanından geçmiş, patlamayla dizlerinin üzerine savrulmuştu. Kahve dükkânından uzaklaşması gerektiğini biliyordu, ayağa fırladı ve koşmaya devam etti. Patlamanın gürültüsüyle kulakları çınlıyordu, hatasını çok geç fark etti. İki polis arabası yolun diğer yanından çıkıp onu takip etmeye başlamıştı. Onları atlatacağını sanmışken, bu kot pantolonlu ve spor ayakkabılı kadın peşini bırakmıyor, durması için bağırıyordu.

Daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. Bir parçası pes etmek, kendini yetkililerin merhametine bırakmak istedi. Ama bunu yapmasının imkânı yoktu. Onlara göre kabalalık bir kahve dükkânına bomba yerleştirmişti. Pek çok masum insanın ölümüne sebep olan bir bomba. Kaçmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu. Asla olmamıştı.

Önünde yoğun bir trafiğin olduğu ana cadde vardı. Onu geçip kadınla aralarına biraz mesafe koyabilirse başarabilirdi. Acıya karşın dişlerini sıkıp bacaklarını zorladı, kendini caddeye atarken bir an bile tereddüt etmedi. Bir arabanın frenlere asılması ve kornasını çalması bir oldu, solundan gelen başka biri de kornaya basıyordu.

O tarafa döndü, üzerine doğru gelen bir kamyon vardı, şoför durmaya çalışırken pistonlarından büyük bir gürültü geliyordu.

Ama geç kalmıştı. Akhtar sadece bir an için dehşet içinde çığlık attı, kollarını umutsuzca kendini korumak için kaldırsa da bir metal duvarın altında kaldı ve tüm dünyası kararardı.

Tina her şeyi görmüştü. Ona çarpmamak için son anda fren yapan arabayı, adamın yine de yolun karşısına geçmeye

çalışmasını, karşı yönden gelen kamyonu, büyük bir gürültüyle ona çarpıp betona oyuncak bir bebek gibi fırlatmasını ve sonra da frenlere asılmasına karşın üzerinden geçmesini...

Her şey birkaç saniye içinde olmuştu, Tina dehşetle donup kaldı. Onu durdurmak için bir şey yapabilir miydi diye düşündü. Bir kez daha düşmanlarına büyük bir koz verdiğini biliyordu.

Beş

08.18

Genç sunucu spor haberlerine ara verip ciddi bir ses tonuyla Londra'nın Victoria İstasyonu yakınlarında bir patlama olduğu haberini verdiğinde silahlı adam, Sky News'ı seyrediyordu. Çok geçmeden caddenin üzerindeki bir helikopterden canlı yayın yapmaya başladılar. İnsanlar dışarı çıkmaya çalışıyordu, bazıları kötü yaralanmıştı, bazıları ise yerde yatıyordu. Acil yardım görevlileri vardı ama yetersiz kalıyorlardı.

Televizyonu kapattı. İş bitmişti ama işin tamamı büyük bir risk olmasına ve çok ince planlama gerektirmesine karşın; bundan hiç zevk almamıştı. Bomba güçlüydü, pek çok insan ölmüştü. Yanlış zamanda yanlış yerde oldukları için ölen insanlar. Kayıp çok büyük olacaktı. Tam da istedikleri gibi.

Mika koltuğun ucunda oturuyordu, başı omzuna düşmüştü, alnının ortasında koyu, kanlı bir delik vardı. O da ikincil zararlardan biriydi. Zorla olsa da görevini yerine getirmişti ama yaşamasına izin veremeyeceği kadar çok şey biliyordu.

Adam, Akhtar Mohammed'in bombasını patlatmak için kullandığı cep telefonunu çıkardı, BBC Radyo Londra'nın ana merkezini aradı. Sabahın erken bir saatiydi çünkü telefonu açmaları en az birkaç dakikalarını aldı.

Ses değiştirici sayesinde yaşını ya da nereli olduğunu anlamaları mümkün değildi. Hemen kısa konuşmasına başladı. "İslami Hâkimiyet, yozlaşmış başkentinizin kalbinde bir bomba patlatarak Haçlı güçlerinize büyük bir darbe indirdi. İngiliz Haçlı hükûmetinin, Afganistan'dan bütün askerlerini çekeceğine ve Amerikan kukla hükûmetine desteği bırakacağına dair derhâl bir kamuoyu açıklaması yapmak için, bu gece saat sekize kadar vakti var. Aksi hâlde daha da büyük bir saldırıyla ülkenize ateş yağacak. Unutmayın, saat sekize kadar. Sizi uyardık!"

Operatör konuşmaya çalışsa da silahlı adam konuşmayı sonlandırdı. Yine de telefonu tamamen kapamadı. Bir bezle silip Mika'nın cesedinin yanına attı. Dairenin herhangi bir yerine DNA'sını bırakmadığından emin oldu. İki ziyaretinde de eldiven giymiş, yüzeyle temaslarını minimumda tutmuştu. Polisin buraya geldiğinde kesinlikle bir şey yapamaması için koltuğun arkasındaki ikinci sırt çantasını alıp Mika'nın kucağına bıraktı. Bu çantanın içinde de Akhtar'a verilene benzer ölçüde yıkıcı bir bomba vardı ancak bunun zamanlayıcısı vardı. 10.35'te patlayacaktı, telefonun izini takip eden polisin o sıralarda burada olmasını hesaplamıştı. Yakındaki bir arabanın içine yerleştirilmiş başka bir bomba da aynı anda patlamaya ayarlıydı. İki bombanın güvenlik güçlerinin bir kısmını yok etmesini umuyordu, öyle olmasa bile bir önemi yoktu. Terörist saldırılarının amacı korku yaymak, özellikle de sivil toplum

arasında panik yaratmaktı. Bunu yapmak için de rastgele saldırılardan daha etkili bir yöntem olamazdı.

Son bir kez etrafına bakındı, geride herhangi bir kanıt bırakmadığından emin oldu. Sonra gözlüklerini ve beysbol şapkasını taktı, yüzüne doğru indirip daireden çıktı. Soğuk şubat rüzgârına karşı başını eğik tuttu. CCTV kameralarından birine yakalansa dahi, onu kimse tanımayacaktı.

Altı

08.24

İnkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu. Hapishane dekoru berbattı.

407886 numaralı mahkûm William James Garrett ya da medya tarafından bilinen kod adıyla Fox, ranzasında oturmuş evini çevreleyen dört lekeli duvara baktı ve onları misket limonu yeşile boyamanın kimin fikri olduğunu düşündü. Parlak renkler durumuyla ilgili daha olumlu hissetmesine yardımcı olmuyordu, rengin amacı bu olmalıydı. Aksine başını ağrıtıyordu.

Fox hapishaneye dayanamıyordu. Ona göre, bir adamı ömrünün sonuna dek küçük bir kafeste tutmak ama televizyon aracılığıyla dış dünyaya göz atmasına izin vermek, onu hemen öldürmekten daha az insancıldı. Onu şaşırtan etrafındaki hücrelerdeki adamların sayısı olmuştu. Uzun yıllardır burada olanlar vardı. Bazıları ise hayatının geri kalanını burada geçirecekti. O kadar bakıma muhtaç bir hâle gelmişlerdi ki dışarıdaki dünyayı deneyimlemeye dair en ufak bir arzuları kalmamıştı. Hatta

yaşlı mahkûmlardan biri ona, bir gün hapishanenin kapıları ansızın açılsa dahi, mahkûmların yüzde doksan dokuzunun parmaklıkların arkasında kalacağını söylemişti. Ama Fox değil. Bir tür zombi gibi ölüp gitmeyecekti. Son günlerine dek onlara hizmet edip sevgisiz, yası tutulmayan, toplumlar için bir nefret simgesi olarak ölmeyecekti.

Öte yandan karşı karşıya olduğu suçlamalar onu, en az on hayat boyunca içeride tutmaya yeterdi. Londra otelinde, yetmişten fazla insanın ölümüne sebep olan kanlı bir terör kuşatmasından kurtulan tek teröristti. Farklı zamanlarda en az beş kişiyi öldürdüğünü gören şahitler vardı ve bu İngiltere'nin en korkunç terör katliamı olarak biliniyordu. Mahkemede şüphesiz suçlu bulunacaktı. Savunma avukatları ne kadar uğraşsa da vergi mükellefleri tarafından saatlik para alıyorlardı, yine de şanslarını deneyeceklerdi. Büyük bir olasılıkla hayatının geri kalanını burada geçirecekti. Diğer bir deyişle, dışarı çıkması için hiç umut yoktu.

Yine de...

Fox'un başı zonkladı. Üç gün önce el yapımı bir bıçağı olan başka bir mahkûm tarafından saldırıya uğradığında, ilk kez hapishane şiddetinin tadına bakmıştı. Bıçağın kafa derisinde açtığı yaranın izine, on dokuz dikişin her birine dokundu. Canı yandı ama umursamadı. Yakında iyileşeceklerdi, aynı sağ ve sol elinde, sağ dirseğindeki yaralar gibi. Saldırganın hamlelerini önlemeye çalışmıştı. Hayatında daha önce pek çok kez olduğu gibi kanlar içinde kalmış ama boyun eğmemişti.

Hücresinin köşesindeki televizyonda her sabah olduğu gibi BBC *Kahvaltı Haberleri* açıktı. Kahvaltısını ederken dış dünyada neler olduğunu izlemeyi seviyordu, ender olarak heyecanlı

bir şeyler olurdu. Oysa bugün gerçekten bir şeyler oluyordu. Tıraşlı sunucu, dördüncü sınıf bir oyuncuyla yaptığı yalaka röportajına ara verip, BBC'nin Londra'nın merkezindeki bir kafeye yapılan bombalı saldırı hakkında bilgiler aldığını söyledi.

Fox ranzasından kalktı, televizyonun sesini açtı. *Hapishane çok ucuz ve pasaklı bir otelde kalmak gibi*, diye düşündü. Çoğu mahkûmun burayı sevmesinin nedeni belki de buydu.

Dışarıdan hapishanenin sabah gürültüsü geliyordu. Kapıların kapanması, bağırışlar, anahtar sesleri, olağan kahkahalar... Kapalı, tecrit edilmiş bir toplumun sesleriydi bunlar, yine de bir toplumdu. Fox neredeyse orada olabilmeyi dileyecekti. Ama şimdilik başka bir saldırı tehlikesine karşın hükûmetin emirleri üzerine tek başına gözaltında tutuluyordu. Ve bu, yakın zamanda değişecek gibi görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra hücre kapısındaki kapak açıldı, Memur Fenwick göründü. Ellilerinin sonlarına yaklaşan sakallı bir gardiyandı. Bırakın bir isyanı, bir saati bile durdurmayı beceremezdi. Özgürlüğü ile arasında dikilenin Fenwick gibi silahsız ve yaşlı bir adam olması Fox'u neredeyse eğlendirdi.

"Günaydın Bay Garrett." dedi Fenwick. Sanki İngiltere tarihinin en korkunç toplu katliamından hüküm giyecek bir adam değil de yan komşusuna sesleniyordu.

"Günaydın efendim." diyen Fox, yüzünü boşluğa bastırınca adamın ansızın ürkmesinden keyif aldı. "Davamın görülmesine bir aydan daha az bir süre kaldığını biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum."

"Neyle suçlandığımı da?"

"Evet."

"Soruşturma görevlilerine benimle bu işe karışanlar hakkında tek kelime etmediğimi de biliyorsun?"

"Bu konuşma bir yere varacak mı, Bay Garrett? Çok yoğunum da."

Fox başını salladı. "Kesinlikle." Soğuk bir ifadeyle adama baktı. "İş birliği yapmak istiyorum, Bay Fenwick. Stanhope kuşatmasının arkasındaki adamlar hakkında polise bildiğim her şeyi anlatmak istiyorum. Ve bunu hemen şimdi yapmak istiyorum."

"Prosedürü biliyorsunuz, Bay Garrett. Resmî bir talepte bulunmalısınız."

"Bu acil."

"Pek çok şey öyledir."

"Biraz önce televizyonda, Londra'da başka bir bombalı saldırı olduğunu gördüm. Arkasında aynı adamlar olduğunu biliyorum."

İşte bu Fenwick'i durdurdu. Kaşlarını çattı. "Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

Fox ona bakmakla yetindi. "Sadece biliyorum." diyerek kestirip attı. "Müdürle konuşmalıyım. Hemen."

Fenwick yavaşça başını salladı. Fox'un söylediklerinin görmezden gelinemeyecek kadar önemli olduğunu biliyordu. "Talebinizi ona ileteceğim."

"Bir şey daha var." Fox durdu ve Fenwick'in bu kısmı yanlış anlamayacağından emin olmak istedi. "Konuşmak istediğim sadece bir kişi var."

Yedi

08.50

Tina yazılarla dolu bir duvarın yanındaki kaldırımda dikilmiş bir hâlde sigarasını içti. Elleri hâlâ gördüklerinin şokuyla titriyordu.

Cadde kamyonetin her iki yanından elli metre olacak şekilde kapatılmıştı, ambulanslar buraya akın ediyordu. Tina'nın kovaladığı adam bir ambulansa alınmıştı. Sağlık görevlilerinin umutsuz çabaları bir işe yaramamıştı. Biraz önce olduğu yerde artık düzensiz, büyük bir kan lekesi vardı.

Kamyon şoförü de büyük bir şok geçiriyordu. İki trafik memuru alkol muayenesi ve ifadesini almak için onu olay mahallinden uzaktaki bir devriye arabasına bindirmişti. Böylece adam yaptığının izlerini görmek zorunda da kalmayacaktı. Yakında ifade verme sırası Tina'ya gelecekti ama şimdilik polis gücünün büyük bir kısmı Victoria İstasyonu'nun yakınındaki patlamaya gönderilmişti. Kalın, siyah bulut hâlâ binaların üzerinde duruyor, helikopterler akbabalar gibi alanın üzerinde dolaşıyordu. Her yerden siren sesleri geliyordu.

Derin bir iç geçirdi. Döneli daha bir ay olmadan her şey son derece kötü gitmişti. İşini yapmamış değildi, hayır, aksine yapmıştı. Şüpheli, bir bomba yüzünden olduğu bariz patlama mahallinden kaçmıştı. Tina kendini açık ve net bir şekilde tanıtmış, durması için bağırmıştı. Masum olsaydı, dururdu. Ama adam koşmaya devam etmiş, nereye gittiğine bakmamış ve sonu kötü olmuştu. Bu kovalamacayı başkası yapıyor olsaydı, bir kahraman ilan edilirdi. Ama o kahraman sayılmayacaktı. Pek çok polis arkadaşının düşüncesine göre Tina bir trajedi mıknatısıydı.

Dedektif Clive Owen yanına geldi. Yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "İyi misin?"

Sigarasından derin bir nefes çekti. "Daha iyi olmuştum."

"Bak, sen doğru olanı yaptın. Söylentilere bakılırsa adam iş saatinin ortasında kafeye bir bomba bırakmış, çok sayıda ölü var. Her ne olduysa, hak etti. Vergi mükelleflerinin onu önümüzdeki kırk yıl boyunca parmaklıkların arkasında tutmak için ödeyeceği paradan kurtardın."

Tina peşinde olduğu sırada adamın yüzündeki dehşetli ifadeyi düşündü. Hiç de teröriste benzemiyordu.

"Boktan bir durum olursa senin tarafını tutarım." diye devam etti Owen. Omzunun üzerinde kıza baktı. "Korkarım o boktan durum geliyor."

Parlak bir Audi A6 polis şeridinin diğer yanına park etti. Bir saniye sonra kapısı açıldı, Tina'nın patronu Başmüfettiş Frank Thomas dışarı çıktı. Kızı gördü ve hızla yanına yürüdü. Kırmızı yüzlü iri bir adamdı, başkomiser olmayı hedefliyordu ve çok öfkelenmişe benziyordu. Daha en başından Tina'yı ekibinde istememişti, bu düşüncesi işte şimdi pekişiyordu.

Güçlü Galler aksanıyla, "Bu çok boktan bir durum!" dedi, Tom Jones'un indirimli satılan bir versiyonu gibiydi, Owen ile Tina'nın önünde dikildi. "Elimizde çok sayıda ölü olan bombalı bir saldırı var ve tek şüphelimiz..." Son kelimesini uzatarak söylemişti. "Biz daha onu sorgulayamadan bir kamyonun altında kaldı. Bu yetmezmiş gibi, onu kovalayan ve ortağını arabada bırakan polis..."

"Tam olarak öyle olmadı efendim." diye araya girdi Owen.

"Kapa çeneni Owen. Adamı kovalayan polis Kara Dul'dan başkası değil. MET'in belki de en çok tartışılan figürü, Bayan Tina Boyd." Öfkeyle kıza baktı. "Şimdi hem dağ gibi bir evrak işiyle hem de IPCC*'nin soruşturmasıyla uğraşıp onları memnun etmek zorunda kalacağız. Ama bize terörist hücresini işaret edebilecek yegâne adam öldü."

"Ne yapmamı tercih ederdiniz, efendim?" dedi Tina, geri adım atmayarak. "Kaçmasına izin mi verseydim?"

"O haklı, efendim..."

"Clive, sana kapa çeneni dedim." Başmüfettiş Thomas yeniden Tina'ya döndü.

"Gözünüzü ondan ayırmamamızı ama size söylendiği gibi geride kalmanızı isterdim. Çünkü bu şekilde..." Durdu. "Bu şekilde onu canlı ele geçirebilirdik."

Tina, "Ben doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." diye ısrar etti.

"Sen, seni zafere götüreceğini düşündüğün şeyi yaptın. Arada büyük bir fark var."

"Ben bir suçluyu yakalamaya çalışıyordum efendim. Görevimizin bu olduğunu sanıyordum. Kamyonun çarpması sadece şanssızlık."

---

* IPCC: Bağımsız Kolluk Şikâyet Sistemi.

"Şanssızlık peşini bırakmıyor gibi.

Tina derin bir iç geçirdi. İşte buna itiraz edemezdi. Zıtlaşmak yerine uzlaşması gerektiğini öğrenmeliydi. "Ama ondan sadece yirmi metre gerideydim efendim. Adam doğruca kamyonun yoluna çıktı."

"Bir terör örgütüne bağlı olup olmadığını biliyor muyuz efendim?" diye sordu Owen.

Thomas başını sallamakla yetindi. "Evet. Adını kimsenin duymadığı İslami bir yapılanmanın üstlendiğine dair bir telefon geldi. Bugün başka bir saldırı daha olacağını söylediler. Daha büyük bir saldırı. Tehdit olabilir ama tüm MET alarma geçti. İşte bu yüzden o adamı tek parça ele geçirmeliydik."

"Hatamı telafi etmek istiyorum efendim." dedi Tina.

"Korkarım buna fırsatın olmayacak."

"Beni görevden uzaklaştırmıyorsunuz, değil mi?" Hayal kırıklığı bir tokat gibi yüzüne inmişti. MET'in yönetim şekline kızsa da işini seviyor, işinde iyi olduğunu biliyordu.

"Size karşı dürüst olacağım Dedektif Boyd, her ne kadar büyük bir parçam bunu yapmak istese de anlaşılan size başka bir yerde ihtiyaç duyuluyor. Bana sizi geçici olarak cinayet masası görevinizden almam söylendi. Ayrıca aramanız için bir numara verildi." Cebinden bir kartvizit çıkarıp kıza uzattı. "Hâlâ bugün burada yaşananlar konusunda resmî ifade vermeniz gerekiyor, ayrıca geldikleri zaman IPCC için de hazır olacaksınız. Ama şimdilik gitmekte özgürsünüz."

Tina karttaki el yazısı ile yazılmış telefon numarasına baktı. Önce bunun bir tür şaka olduğunu düşündü ama bugün pek de şaka yapılacak zaman değildi. Şaşkınlıkla Owen ile birbirle-

rine baktılar, neler olduğunu o da bilmiyordu. Sonra Thomas'a döndü. "Teşekkür ederim efendim." dedi, hızla yaklaşan helikopterin sesi yüzünden bağırmak zorunda kalmıştı.

Numarayı çevirmek için helikopterin geçmesini bekledi. Daha ilk çalışta açıldı, hattın diğer ucundaki sesi hemen tanımıştı.

Mike Bolt. Derin bir geçmişi olan ama bir yıldan daha uzun bir süredir görmediği bir adam.

"Kahve dükkânındaki patlamadan kaçan şüpheli takibine karıştığını duydum." dedi Bolt. Nasıl olduğu dahi sormamıştı.

"Bu doğru. Sen de mi bu işle uğraşıyorsun?"

Adam esrarengiz bir şekilde, "Dolaylı olarak." diye karşılık verdi. "Bir konuda sana ihtiyacım var."

Tina sigarasından son bir nefes çekip ayağının altında ezdi.

"Nedir?"

"Stanhope saldırısından kurtulan terörist Fox'u hatırlıyor musun? Sebebi her ne olursa olsun, iş birliği yapmak istiyor. Ve aklıma yine tek bir sebep dahi gelmese de seninle konuşmak istiyor. Hemen buraya gelmen gerek."

"Ama aracım yok, Victoria İstasyonu'nun çevresindeki tüm yollar tıkalı. Ayrıca senin nerede olduğunu ya da bugünlerde kimin için çalıştığını da bilmiyorum. Uzun zaman oldu, biliyorsun değil mi?" Daha önce neden aramadığını sormamak için kendini zor tuttu. Bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

"Olduğun yerden on dakikalık yürüyüş mesafesi uzaktayız. Sana adresi mesaj atacağım."

Telefonu kapadı, Tina derin bir nefes aldı. Saat daha dokuz bile olmamıştı ve bu, kariyerinin en hareketli günlerinden birine dönüşüyordu.

Sekiz

09.12

Taş kokain çok para getiren kârlı bir iştir. İnsanoğlunun bildiği en çok bağımlılık yapan maddelerden biridir. Pipodaki ilk etki; beş dakikalık bir orgazmın yüz katı zevk yaşarken, aynı anda piyangodan on milyon kazandığınızı öğrenmek gibidir. Bağımlılar o ilk yükseliş anını yaşamak için sonsuza dek bir kovalamaca içine girebilir ancak asla bir taklidini yapamaz. Ve bu bağımlılar herkesin dünyasında fark edilmeden ve sevilmeden yaşamaya devam eder.

Yani on pounda uyuşturucu sattığınız bir uyuşturucu evi yönetiyorsanız, iki ya da üç bin kazanabilirsiniz. Elbette genel maliyetleriniz olacaktır. Nihai ürünü yapmak için kokain alacak, güvenlik ekibi tutacaksınız. Çünkü dışarıda sizi soymak isteyecek insanlar olacak. Yine de durgunluk dönemindeki pek çok meşru şirketin, sizi kolaylıkla öldürmek isteyeceği kâr oranına sahip olursunuz. Ayrıca vergi ödemeniz de gerekmez.

Uyuşturucu evlerinin çoğu; işleri boka saran, yerel halkın ve Tanrı korusun polisin dikkatini çekip sonunda kapatılan

bireysel satıcılardır. Ama biraz zekâsı olan bir girişimciyseniz, işinizi gizli tutarsınız. Böylelikle aylarca, hatta yıllarca kimseye çaktırmadan işinizi devam ettirir, bir giriş ağı bile kurabilirsiniz. Hele bir de taş kokaini yapmak için malı kendiniz ithal ederseniz, işte o zaman çok zengin bir adam olursunuz.

Nicholas Tyndall böyle bir girişimciydi. Sabıkalı dostlarıyla iyi bağlantıları olan güçlü bir gangsterdi. Polis teşkilatıyla bile ilişkisi vardı ve Londra'nın kuzeydoğusundaki on bir uyuşturucu evini o yönetiyordu. Söylentilere bakılırsa, haftada iki yüz binden daha fazla kazanıyordu. Tyndall'ın paravan şirketlerinden biri, satış yapılan mülkler kadar yakınlardaki mülkleri, çoğunlukla en ucuz fiyata satın aldığı için asla kapatılmıyorlardı. Böylece komşulardan gelen şikâyetler aza indirgeniyor, böylece polis de onlarla ilgilenmiyordu. Hiç kimse suç duyurusunda bulunmazsa kıdemli polisler de onlara uyuyor, bir suç olmadığını rapor ediyorlardı. Dolayısıyla satıcılar, bağımlılar, siviller ve yasa mutlu kalıyordu.

Öte yandan bir taş kokain girişimcisi olarak en büyük sorununuz, parayı uyuşturucu evinden çıkarıp kendi pis ellerinize alabilmekti. Bunun için güvenilir adamlara ihtiyacınız vardı. Sadık ve insanların ödünü koparan adamlara. Bunlardan biri LeShawn Lambden'di. Dağ gibi bir adamdı. Boyu iki metreydi, yüz on kiloydu. Günde üç saat ağırlık çalışmasının sonucu olan kasları, boğayı andıran suratı ve kömür karası gözlerindeki o öfkeli bakış; sivillerin ve kendisi gibi suçluların bile kalbine korku salardı.

Her beş günde bir LeShawn ve ekibi Tyndall'ın tüm evlerini dolaşır, yüzde seksen haraçlarını alırdı, geri kalan yüzde yirmi mülkü yöneten satıcıya kalırdı. Polis tarafından durdu-

rulma ya da daha kötüsü, o parayı ele geçirmek isteyen insanlar tarafından pusuya düşürülme riskini azaltmak için LeShawn uyuşturucu evlerini farklı günlerde ziyaret eder, farklı araçlar kullanırdı. Sokaklarda dolaşan efsanelere göre, bugüne dek kimse ona saldırmaya cesaret edememişti. Oysa şimdi bu durum değişmek üzereydi.

İş en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. LeShawn hareketlerinin öngörülemez olması için çabalasa da deri pardösü onu ele veriyordu. İşe çıktığı zaman hep dizlerine kadar inen bu siyah şeyi giyerdi. İlk *Terminatör* filmindeki Arnie gibi onu daha havalı ve acımasız göstereceğini düşünüyor olmalıydı. Kumaşa bir GPS cihazı dikmek hiç de zor olmamıştı. Birkaç gece önce kaldığı kız arkadaşlarından birinin evine gizlice girilmiş, beş dakika sonra pardösüye dört cihaz yerleştirilmişti. Böylece GPS'lerden birinin pili bittiği takdirde diğeri açılabilirdi. GPS'ler on bir uyuşturucu evinin koordinatlarının girilmiş olduğu bir dizüstü bilgisayara bağlıydı. LeShawn iki adresi ziyaret edip her birinde on beş dakika kaldığında çalan alarm, bize LeShawn'ın tahsilatta olduğunu gösteriyordu.

İşte burada, Güney Tottenham'ın pis, çöplerin dağıldığı bir mahallesinde; yanımdaki şoför koltuğundaki Cecil ile bir Volvo C60'ın içinde oturmuş, onun cep telefonundaki GPS'i takip ediyordum. LeShawn üç dakika önce listesinin sonuncusu olan on birinci uyuşturucu evine gelmişti, park ettiğimiz yerden iki yüz metre uzaktaydı.

Cecil kısa, dayanıklı ve çok sert bir adamdı. Bana bir sineği hatırlatan küçük, kel bir kafası, fiziksel açıdan en güçlü adamı bile dehşete uğratacak korkutucu bakışları vardı. Saatine bakıyor, saniyeleri sayıyordu. LeShawn ve ekibi ziyaret ettikleri

yerlerde uzun takılmayı sevmezdi. İçeri girer, satıcının kasasını boşaltır, payını verip çıkarlardı. İçeri giren kokain ile verilen paranın birbirini tutup tutmadığını kontrol etmek onların görevi değildi. Bu iş Tyndall'ın finansçıları tarafından ayrıca yapılıyordu. LeShawn'ın arabasının, uyuşturucu evinin önünde durması ile yeniden hareket etmesi arasındaki süre ortalama on dört dakika on beş saniyeydi. En son ziyaret ettiği bu ev dört dakika elli saniye daha uzun sürmüştü çünkü ön kapıya yürümeleri zaman almıştı.

Yani harekete geçme zamanı gelmişti.

Cecil başını sertçe çevirdi. "Hazır mısın?"

"Evet." dedim, sesim hissettiğimden daha sakin çıkmıştı. Damarlarım adrenalin pompalıyor, duyularım keskinleşiyordu. Bu iş en ince ayrıntısına kadar hesaplanmıştı. Ama ikimiz de hızlı hareket edilen şiddet vakalarında, ilk kazazedenin planının kendisi olabileceğini iyi biliyorduk. İşler ters gittiğinde panik yapmamak gerekirdi.

Cecil motoru çalıştırdı, yolun sonundan sola döndü.

Bölge biraz köhneydi ama sokakları temiz tutmak ve duvar yazılarını temizlemek için para harcandığı belli oluyordu. Altmışlardan kalma eski binalar zevksiz bir çamur kahvesine boyanmıştı, yolun iki yanını kaplıyorlardı. Sokak sessizdi. Burada çok insan çalışmazdı, çocukların çoğu okuldaydı.

Yolun biraz ilerisinde gunmetal grisi BMW X5 bloklardan birinin önündeki kaldırıma park etmişti. Bu, LeShawn'ın bazen kullandığı araçlardan biriydi, şoför koltuğunda genç bir siyahi oturuyordu.

Cecil arabayı ona doğru sürdü. Yol, iki yana park eden arabalardan daralmıştı, yavaştan almak zorundaydı. Tahsilatın ol-

duğu çantayı her zaman LeShawn taşır, uyuşturucu evlerine girip çıkarken çantayı asla gözünden ayırmaz, ekibi de ona eşlik ederdi. Plan, arabalarına döndükleri sırada parayı ellerinden almaktı. Böylece üç kişiden oluşan ekibini kontrol edebilecekti. Ama bu mükemmel bir zamanlama gerektiriyordu. Erken yaklaşırsak bloğu tekrar dönmemiz gerekecekti. Böylece X5'in sürücüsü arabamızı ikinci kez görecek ve şüphelenecekti. Bu adamlar silahlıydı, içlerinden biri endişelenirse her an her şey olabilirdi. Ayrıca biz iki kişiydik, böyle bir işi kotarmak için aslında dört ya da beş kişi gerekirdi.

Hedefimize yaklaştığımız sırada aslında bunun çok da zekice bir fikir olmadığını fark ettim ve kalbim deli gibi atmaya başladı.

Ama şansa bakın, LeShawn ve adamları, sadece silahlı adamların sahip olabileceği bir güvenle X5'in karşısındaki çimenlikte geziniyordu. LeShawn çantayı omzuna atmıştı, geri kalan adamların tamamının elleri ceplerindeydi ve hiç şüphesiz silahlarını kavramıştı.

LeShawn başını yavaşça bizden tarafa çevirdi.

Cecil, "Pekâlâ." dedi, hâlâ dümdüz karşıya bakıyor, olabildiğince normal konuşmaya çalışıyordu. "Üçe kadar sayacağım ve sonra yapacaksın."

Aşağıya bakmadan kucağımdaki ceketi bir kenara atıp yepyeni Heckler & Koch MP5 makineli tüfeğimi ortaya çıkardım, CO19 polislerinin kullandığı şapkayı taktım.

Bir... İki...

LeShawn ve adamları X5'ten sadece beş metre uzaktaydı. Yürürken hâlâ bana bakıyor ama silahına uzanmıyordu.

Üç...

Arabamız hâlâ hareket hâlindeyken kapıyı açtım, MP5'i kaldırıp "Polis!" diye bağırdım. "Hemen yere yatın!" MP5'imi LeShawn'a doğrultup onlara doğru koştum. Silahına bir tek onun uzanacağını biliyordum. "Hadi! Hadi! Hadi!"

Bu en önemli andı. Hareketimizi yapmıştık, şimdi onların nasıl tepki vereceğine bakacaktık. Çoğu insan içgüdüsel olarak söylenileni yapar ancak çok azı farklı davranır. Ya söz dinler ya da arada sırada dik durup dövüşürler. Dik durup dövüşecek biri varsa o da LeShawn Lambden idi.

LeShawn kıpırdamadı. Diğer adamlar da. Sadece bana baktılar, blöfümü görmüşlerdi.

Yatmaları için bağırmaya devam ederek onlara doğru yürüdüm. Yüzümü örtmek için şapkayı iyice aşağıya çekmiştim. Ateş etsem de etmesem de her şeyi mahvedeceğimin farkındaydım. Göz ucuyla X5 sürücüsünün arabayı çevirdiğini gördüm. Arkasından Cecil'in bağırarak verdiği emirler, arabanın ön lastiklerini ve farlarını indirirken MP5'in çıkardığı silah sesleri geldi.

Otomatik tüfeğin sesi pek çok insanın beklediğinden daha yüksekti ve kulaklıklarınız olmaksızın dar bir sokakta duruyorsanız, yerinizden sıçramanız olasıydı.

Öne doğru bir adım daha attım, parmağım gergin bir biçimde tetikte duruyordu. "Dizlerinizin üzerine çökün! İkiniz de! Yoksa lanet kafalarınızı uçururum!" Öyle olmadığımız bariz bir şekilde belli olduğu için artık "Polis!" diye bağırmayı bırakmıştım. Yine de bu iş birliği yapmalarını kolaylaştırdı çünkü sonunda hepsi birden söyleneni yapmıştı.

LeShawn dik dik bana bakıyor, kömür karası gözlerindeki öfke gitgide artıyordu. "Kime bulaştığını bilmiyorsun!"

"Evet, biliyorum. Fazla ukala olduğu için savunmasız yakalanan bir geri zekâlı. Şimdi yavaşça ellerini cebinden çıkar ve o silahı buraya fırlat."

"Silahım yok."

"Söyleneni yap!"

"Seni öldüreceğim. Sen ölü bir adamsın, bunu anlıyor musun?"

"Söylediklerimi yapman için üç saniyen var, yoksa ölü bir adam olacaksın."

MP5'i tam gözlerinin arasına nişan alacak şekilde hafifçe kaldırdım.

Önemli olan kontrol elde etmektir ama LeShawn ağırdan almaya devam ediyordu. Arkasındaki bloklardan silah seslerini duyup çıkan meraklı gözler vardı. Her an polisleri arayabilirlerdi, sokağın köşesinde her an bir ARV belirebilirdi. Acele etmeliydik.

Saymaya başladım. "Bir! İki!" Tetikteki parmağım daha da gerildi, ateş etmeye hazırlandım.

İşte o zaman LeShawn pes etti. İsteksizce elini cebinden çıkarıp Glock silahını önündeki çimenlere attı.

"Çantayı bana fırlat. Şimdi!"

Tereddüt etti, tam o sırada Cecil gelmiş, X5'in şoförünü MP5'inin namlusuyla önümüze itekliyordu, bacağının altına sert bir darbe indirdi. "Neler oluyor burada?" diyerek silahını LeShawn'a çevirdi. "Sana söyleneni yap yoksa ölürsün."

LeShawn yavaşça omzundakini indirip önümüze attı.

Çantayı aldım, omzuma astım, ağırlığından etkilenmiştim, geri adım attım.

LeShawn'ın üçüncü adamına dönüp, "Silahını çıkar!" dedim.

"Silahım yok." diyen adam ellerini ceplerinden çıkardı. Elleri boştu ve korkmuşa benziyordu.

Ellerini başının üzerine koymasını söyledim, bu arada Cecil de LeShawn'ın silahını çimlerin üzerinden aldı. Hızlı bir şekilde adamın üzerini aradım, MP5'imi kafasına bastırmaya devam ediyordum. Bir bıçağı vardı, hepsi bu. İngiltere'nin silah kanunları için harika sayılırdı. Kötü adamlar eskisi kadar kolay silah taşıyamıyor, bu da bizim gibi adamlara avantaj kazandırıyordu.

Bıçağı cebime attım, adama ellerini başının üzerine kaldırmasını söyledim. İtiraz etmeden yaptı. Ne de olsa onun parası değildi, onu korumak için ölmeye hazır görünmüyordu ve bu da son derece anlaşılır bir seçimdi. Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Aklı başında pek çok insan aynı şeyi yapardı. Öte yandan bu adamlar için en önemli olan saygınlık, sokaklara saldıkları namdı. Topluma açık bir yerde dizlerinizin üzerine çökmek zorunda kalmak, paranızı ve silahınızı teslim etmek onlar için en korkunç aşağılanma ile birdi.

İşte bu yüzden, er ya da geç işler her zaman ters giderdi.

Her şey LeShawn'ın önünde eğilmiş, silahımı başının arkasına bastırırken oldu. Başka bir silahı olup olmadığını iyice kontrol etmek üzereydim, Cecil de beni önden koruyordu. Arabadan atladığım andan şu ana dek en fazla kırk beş elli saniye geçmişti, her şey yolunda gidiyordu. Cecil küfrü basıp arkamdaki apartmana doğru baktığında kaçmamıza on saniye kalmıştı. Silah sesleri duyunca ben de döndüm.

Uzun boylu ve zayıf, birbirine girmiş saçları ve eşofman altının dışında başka bir şey giymemiş beyaz bir adam, binanın ana giriş kapısından çıkmış bize doğru koşuyordu. Elinde bir et bıçağı vardı ve aklını kaçırmış olduğu her hâlinden belliydi.

Cecil adamın kafasının üzerine doğru ateş açtı, kulakları sağır edici bir gürültü çıktı. Adam kurşunlardan korunmak için kendini yere atacak kadar akıllı çıkmıştı, hemen bıçağını bırakttı. Ama bu arada ben gardımı düşürmüştüm, LeShawn ansızın arkasını döndü, silahı namlusundan yakaladı ve elimden almaya çalıştı. Öne doğru sendeledim, tetiği çekmek istemiyordum ve onunla çimlere düştüm. Silahı elimden bırakmamak için onunla yuvarlandım.

LeShawn üzerime geldi, namluyu tek eliyle itip gırtlağıma yapıştı ve öyle kuvvetli bir şekilde sıkmaya başladı ki soluğum kesildi. Onu tekmelemeye çalıştım ama hareket edecek alanım yoktu. LeShawn kükrüyor, boştaki eliyle MP5'i yere bastırırken tükürükler saçıyordu. Bana doğru atılıp yüzümü ısırmaya çalıştı ama ben elimi kurtarıp çenesinin altına sert bir yumruk indirdim ve dilini ısırmasına neden oldum.

Öfkeyle bağırdı ve yeniden saldırdı. İşte o zaman yüzünün sol kısmı ansızın bir kan patlamasıyla yok oldu, her yerime sıcak kan sıçramıştı. Bedeni güçsüzce yana kayarken boğazımdaki eli gevşedi. Böğürerek düşerken üzerime inmemesi için onu yana ittim.

Tekmeleyerek ondan uzaklaşıp ayağa fırladım. Gözlerimdeki kanı sildim, çantanın hâlâ bende olup olmadığını kontrol ettim.

"Hadi, acele et!" diye bağırdı Cecil, hızla geriliyordu.

Ekibin diğer iki üyesi yerde yatıyordu, hâlâ hayatta oldukları için bu işe karışmak istemedikleri çok belliydi. Öte yandan

karmakarışık saçları olan adam yine ayağa fırlamış elinde bıçağıyla dans ediyordu. Yine de yaklaşmak istemediği her hâlinden belliydi.

Arabaya doğru koşarken Cecil bana dik dik baktı. "Ne halt ettiğini sanıyordun?"

Cevap vermedim, çantayı arabanın arkasına fırlattım, sonra öne koşup yanına oturdum.

Sonra işler sanki yeterince berbat değilmiş gibi daha da kötüleşti.

Bir devriye arabası önümüzdeki yolda durdu. Işıkları ya da sirenleri yoktu, yani acil bir durum için gelmemişti. Bu sahneye tamamen tesadüfen dâhil olmuş ve şimdi de bize doğru geliyordu. Onlara baktım, onlar da bana baktı. Başında polis şapkası, elinde makineli tüfek olan ve yüzü kan içindeki bu adamı görünce yavaşladılar.

En kötüsü de onları tanımış olmamdı. Polis memurları John Nolan ve Gloria Owana. Aynı karakolda çalışırken onlarla tanışmıştım. O zamanlar bile onları çok iyi tanımıyordum. Bu hâldeyken beni hatırlamayacaklarından da emindim.

Yine de tehlike teşkil ediyorlardı ve Cecil'e neler yapabileceğimi gösterme zamanı gelmişti. Böylece, arabaları durduğu an, ateş açtım. Lastiklerini patlattım ve sadece bir tetiğin verebileceği o yoğun zevki yaşadım. Göz ucuyla baktığımda bıçaklı adamın bana bağırdığını duyabiliyordum. Silahı ona çevirdim ama kendini son hızla kaldırıma attı, bıçağı betona düştü.

Cecil motoru çalıştırdı, arkamı dönüp arabaya atladım ve lastiklerimizden çıkan seslerle oradan uzaklaştık.

İşin tamamı bir felaket olmuştu. Bir adam ölmüş, polislere ateş açılmıştı. Büyük bir olasılıkla beş dakika içinde MET'in yarısı peşimize düşecekti. Ama en azından parayı almıştık.

Gerçi paranın ne için kullanılacağını bilseydim, hemen oracıkta pencereden fırlatırdım.

Dokuz

09.19

"William Garrett'ın neden seninle konuşmak istediğine dair bir fikrin var mı?" diye soran Mike Bolt, koltuğunda öne doğru eğildi, buz gibi resmî bir bakışla gözlerini Tina'ya dikti. Bu bakış, biz zamanlar sahip oldukları dostlukla çelişiyordu. Green Park'ın hemen dışındaki büyük Georgian tarzı evdeki ofisindelerdi, neredeyse iki yıldır ilk kez karşı karşıya geliyorlardı.

Tina omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Onunla bağlantıya geçmedim. Bu aralar sadece basit cinayet masası işleriyle uğraşıyorum."

"Yine de kendini belanın tam ortasına atmayı başarıyorsun. O şüpheliyi kaybetmemiz çok yazık oldu."

"Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin, Mike. Benim hatam değildi."

"Biliyorum ama artık bir sırt çantasının içindeki güçlü bir bombanın sebep olduğunu biliyoruz. Getiren de senin peşine düştüğün şüpheliydi. Kendilerine *İslami Hâkimiyet* adını ve-

ren, bilinmeyen bir örgütün patlamayı üstlendiğine dair bir telefon aldık. Ayrıca bize bir de ültimatom verdiler. Hükûmet isteklerini saat sekize kadar yerine getirmezse, daha büyük bir saldırı olacağını söylüyorlar. İstekleri de tüm Müslüman topraklardan geri çekinilmesi gibi her zamanki şeyler."

"Stanhope kuşatmasına çok benziyor."

Bolt başını salladı. "Benziyor."

Stanhope kuşatması bir yıl kadar önce gerçekleşen, kısa ama acımasız bir terörist saldırısı olmuştu. Bir paralı asker ekibi Arap tetikçilerle iş birliği yapmış, onlar da Stanhope'u ele geçirip yüzlerce misafirini rehin almadan önce, Londra'nın çeşitli yerlerinde bombalar patlatmışlardı. Altı saat sonra her şey bittiğinde, yetmişten fazla ölü vardı; ulusun psikoloji de büyük yara almıştı. Neredeyse tüm teröristler ölmüştü. İçlerinden birini Tina kendi elleriyle indirmişti. Meşru müdafaaydı, kıdemli memurlardan birinin kaçırılmış olan çocuğunu kurtarmaya çalışıyordu ve yine de az kalsın suçlanacaktı. Ama o geceden sonra başka tutuklama olmamış, suçlulara dair de net bir ize rastlanmamıştı. Ortaya teoriler atılıp duruyordu. Bazıları teröristlerin El Kaide, diğerleri Arap hükûmeti ya da İranlılar için çalıştığını iddia etmişti. Bazıları gerçek suçluların daha yakında olduğunu, Neonazi organizasyonunun huzursuzluk çıkarmaya çalışan yerel üyeleri olduğunu savunmuştu. Ama sorun şu ki bu olaya karışan sadece iki kişi hayattaydı. Biri, Met'in Terörle Mücadele Merkezi'nden John Cheney adında bir adamdı; teröristlerin içerideki adamı oydu ve birkaç hafta sonra hücresinde kendini asmış bir hâlde bulunmuştu. Eski bir asker olan ve Fox kod adıyla bilinen William Garrett ise, şimdilik hapisteydi; mahkemesini bekliyordu ve ağzını aylardır bıçak açmamıştı.

Anlaşılan şimdiye dek.

Tina'nın yüzü asıldı. "Yani Fox ansızın iş birliği yapmaya karar verdi, öyle mi?"

"Anlaşılan bu sabahki patlamanın görüntülerini izledi ve müdüre arkasında kimlerin olduğunu bildiğini söylemiş. Ama daha fazla ayrıntı vermiyor."

"Bu sabah kovaladığım şüpheli Güney Asyalıydı. Büyük olasılıkla Pakistanlı. Beyaz bir paralı asker olmadığı ya da Arap hükûmetinin bir ajanı olarak çalışmadığı çok belliydi."

"Yani Fox ve arkadaşlarıyla hiçbir bağlantısı olmayabilir. Ama gelen ilk raporlara göre PETN patlayıcılar kullanılmış. Stanhope'takinin aynısı, bomba da sofistike görünüyormuş. Sorun şu ki böyle bir mühimmata erişimi olan çok fazla terörist yok, özellikle de radikal İslamcılar." Bolt durdu. "Başka bir şey daha var. Üç gün önce Fox'u öldürmeye çalıştılar."

"Bundan haberim yoktu."

"Gizli tutuluyor. Cheney mahkemeye çıkamadan öldü. Fox'u da kaybederlerse bu hükûmeti ve bu ülkeyi bir avuç beceriksiz gibi gösterecektir. El yapımı bir bıçakla başka bir mahkûm tarafından saldırıya uğradı. Kafası yarıldı, kendini savunurken elinde ve kolunda pek çok kesik var, yani anlayacağın bir sürü dikiş atılmış. Ama yine de saldırganın hakkından gelip onu hastanelik etmeyi başarmış."

"Neden saldırıya uğradığını biliyor muyuz?"

"Diğer mahkûm konuşmuyor. A Kategorisi'nde ve vahşi, yani pek çok nedeni olabilir. Ama yeni bir bombalı saldırıdan önceki zamanlaması, tehlike çanlarını çaldıracak cinsten bir tesadüf."

Bolt dalgınlıkla sağ yanağındaki üç küçük yara izinden en büyük ve derin olanını kaşıdı. Bunlar yıllar önce geçirdiği bir trafik kazasından kalmıştı. İri yapısı ve kısa saçları sayesinde hayduttan farksız bir dış görüntüsü vardı ama bu görüntü mavi gözleriyle dengeleniyordu. Tina onlara bakarken bir zamanlar Bolt'u ne kadar çekici bulduğunu hatırladı. "Her neyse." diye devam etti Bolt, "Fox zorlu bir pislik, söylentilere göre saldırı onu sarsmış. Yani söyleyecekleri işimize yarayabilir. Elbette hiçbir sonuç da çıkmayabilir. Eğer dokunulmazlık almayı umut ediyorsa boşa kürek çekiyor demektir. Ama yine de şansımı denemek istiyorum."

Tina ansızın son zamanlarda Mike Bolt hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ederek şaşırdı. Sessiz Mayfair Sokağı'ndaki dört katlı Georgian tarzı bir binanın içindelerdi, dışarıda ise mahalle sakinlerini kandırmak için *Lowe Robertson Emlak* yazan yepyeni bir tabela vardı. Şu anda bulunduğu odaya giderken, bir avuç dolusu kadın ve erkeğin son teknoloji bilgisayarların başında çalıştığı açık bir ofisten geçmişti.

"Peki burası ne ve sen bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu. "Senden en son haber aldığımda SOCA* için çalışıyordun."

"Artık CTC** için terörle mücadeleye karşı çalışıyorum. Özel Operasyonlar Birimi'ni yönetiyorum. Ama bizimle ilgili broşürlerde ya da MET'in internet sitesinde bir şey bulamazsın. Biz, Stanhope saldırısının arkasındakilerin kimliğini ve yerini tespit edip kanıt toplamak, onu finanse eden ve teröristlere lojistik destek sağlayanları bulmak için özel olarak bir araya getirildik."

---

* SOCA: Organize Ağır Suçlar Dairesi.

** CTC: Terörle Mücadele Merkezi

"Bu benim son birkaç aydır uğraştıklarımdan daha eğlenceli görünüyor! Bana da yer var mı?"

Bolt, Tina ofisine adım attığından bu yana ilk kez içtenlikle gülümsedi. Tina onun hâlâ hoş bir adam olduğunu düşündü, belki kırklarına yaklaşırken daha bile yakışıklı sayılabilirdi. Saçları sarıdan gümüşe dönmeye başlamış, bir kartalı andıran yüz hatları daha belirginleşmişti. Ama tüm bu değişimler ona başka bir hoşluk katmıştı, Tina ansızın hâlâ bekâr olup olmadığını merak etti.

"Kulağa gerçekte olduğundan daha heyecanlı gibi geliyor." dedi. "Sıradan polis işlerinin hepsini yapıyoruz. İçerideki istihbaratlar aracılığıyla gerekli elemeleri yapmak, muhbirlerle konuşmak, para bağlantılarını takip edip gözetlemek gibi. Ama uzun bir iş ve dürüst olmak gerekirse, çok iyi sonuçlar elde edemedik. Aradığımız insanlar bilinen kişiler değil, ayrıca izlerini örtmekte üstlerine yok."

"Bazı kaynaklardan Stanhope kuşatmasının sevimsiz bir Orta Doğu hükûmeti tarafından finanse edildiğini duymuştum."

"MI6'daki kaynaklara göre, Orta Doğu'daki Arap kaynaklarından finansal bir destek olmuş, hatta büyük bir olasılıkla hükûmet seviyesinde. Ama saldırganlar İngiltere'den de destek aldı. Teröristlerin yarısının beyaz eski askerler olduğu düşünülürse, bu desteğin aşırı sağcılardan ve parası olanlardan gelmesi olası. İşte bu nedenle Fox çok önemli olabilir. Neler söyleyeceğini öğrenmeni istiyorum."

"Bana uyar." dedi Tina. "Ama takımına dâhil olmak istiyorum. Mahkemeler yüzünden alçak bok torbalarını topluma kazandırmak bana göre değil, kaldı ki şu aralar tam da bununla

uğraşıyorum. Beni daha kalıcı bir pozisyon için takımına alman mümkün mü?"

Bolt bir iç geçirdi. "Burada yaptığımız iş çok sönük ve gizli. Tek kişilik bir adalet mücadelesine girip kendini ve buradaki herkesi tehlikeye atacak, yüzünü medyada gösterecek ve böylece tüm çalışmalarımızı riske atacak bir kadın kahraman istemiyorum. Seninle açık konuşacağım Tina. Sen tam bir deli fişeksin ve bu huyun geçmişte başını büyük belalara soktu. Küçük bir cinayet masasında dedektif olmanın nedeni de bu."

Tina yeniden göreve getirildiği sırada tüm bunları bir kez daha duymuştu, yine de bir zamanlar iyi bir dost olarak gördüğü adamdan gelmesi onu incitti. "Ben hâlâ iyi bir polisim. Bunu sen de biliyorsun. Sonuçlar elde edebiliyorum. Öne doğru eğildi ve adamın gözlerinin içine baktı. "Bana bir fırsat ver, sana söz veriyorum işini riske atmayacağım. Ciddiyim.

Bolt ayağa kalktı, huzursuzlanmıştı. "Ne yapabileceğime bakacağım. Bu arada senin yola çıkman gerek. Fox ile yapacağın görüşme çok önemli. New Scotland Yard'da seni onu tuttukları hapishaneye götürmek için bekleyen bir helikopter var. Bizden biri seni oraya bırakacak."

Tina da ayağa kalktı, hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Yeniden hareketin içinde olduğu için memnundu, öte yandan Bolt ile ilişkilerinin bu kadar mesafeli olmasına üzülmüştü. Her zaman karmaşık bir ilişkileri olsa da işler zorlaştığında Bolt her zaman Tina'nın yanında durmuştu. Tina ona çok şey borçluydu ve bunun asla ödeyemeyeceği bir borç olduğunun da farkındaydı.

"Gitmeden önce bir şey daha var." dedi. "Stanhope kuşatmasında pek çok insan öldü, arkasında kimin olduğu çok bü-

yük bir soruşturma olmalı. O hâlde neden burası bana çok boş geldi?"

"Biz küçük bir ekibiz. İş gücü bugünlerde büyük bir sorun. Tüm kesintiler ve telefon korsanlığı skandalına yönlendirdikleri kaynaklar yüzünden MET bu aralar dedektif sıkıntısı çekiyor." Kızın yüzündeki ifadeyi görünce omuz silkti. "Biliyorum, benim de hoşuma gitmiyor ama durum bu. Ayrıca, bir saat öncesine kadar sadece bir önseziyle hareket ediyorduk. İngiltere'nin bu olaylara dâhil olduğuna hep inanmıştık ama kesin bir kanıt yoktu. Başka bir nedeni daha var. Ekip ne kadar küçük olursa kötü adamların içine sızma ihtimali de o kadar düşük olur. Terörle Mücadele Merkezi'nden John Cheney gibi bir adamın, teröristlerin kendisi için çalışması pek çok insanı korkuttu. Seninle çalışmayı kabul etmemin nedeni de bu Tina. Pek çok şey olabilirsin, bazı konularda iyi olmadığın da bir gerçek ama emin olduğum tek bir şey varsa, o da ahlaksız bir polis olmadığındır."

Tina gülümsedi. "Gururum okşandı."

Bir süre bakıştılar, sonra aralarında eski dostluk günlerinden kalma bir şey geçti.

"Seni yeniden görmek güzeldi." dedi Bolt. "Bu sabah yaşadıkların düşünüldüğünde, harika görünüyorsun."

"Yeniden işe dönmek güzel." dedi Tina. Ve söylediklerinde ciddiydi.

On

09.50

Asil amaçlar yoktur.

Size öyle derler ama aslında bu bir yalandır. Beni Irak'a gönderdiklerinde acımasız bir diktatörlüğün prangalarından kaçan insanları özgürleştireceğimizi söylediler, oysa tek yaptığımız tüm bölgeyi istikrarsızlaştırmak, bugün hâlâ devam eden bir iç savaş başlatmak ve bu süreçte çok iyi adamlar kaybetmek oldu. Afganistan'da da küresel terörizm mücadelesinin ön saflarında yer alacağımızı, İngiltere sokaklarının mevcut ve gelecek nesiller için güvende olmasını sağlayacağımı söylemişlerdi.

Palavra!

Biz oraya gittiğimiz için sokaklar eskisinden de beter. Aslına bakarsanız, daha az güvenli. Dünyanın tüm aşırı dincileri, özellikle de yenmemiz gerekenler, canlarının istediği gibi İngiltere'ye girip çıkabilir. İnsan Hakları Yasası ve onu savunan parazit avukatlar sayesinde sınır dışı edilemeyeceklerini bili-

yorlar. Ve Müslüman ülkelerde yaptıklarımızdan ötürü bizden daha çok nefret ediyorlar. Bizler onların gözünde uluslararası saldırganlar ve yerel uygulayıcılarız ki bu bana göre dünyanın en kötü kombinasyonu.

Bizi o terk edilmiş ülkelere gönderen politikacılar ise güzel evlerinde oturmuş volovanlarını* yiyor, sekreterlerini beceriyor, küçük dalavereler yapıyorlar. El yapımı patlayıcıların kullanıldığı saldırılarda bacaklarını kaybetmedikleri ya da en yakın arkadaşlarının bir nişancı tarafından beyninin uçurulmasına şahit olmadıkları hâlde, özgürlük ve bağımsızlığı dillerinden düşürmüyorlar.

İki kere Afganistan'a gittim ve lanet tek bir şeyi bile değiştirmedik. Bir nebze bile! Batı güçleri gider girmez, Taliban ülkeyi bir kurdeşen gibi saracak. Peki neden biliyor musunuz? Çünkü bizim demokrasimizi istemiyorlar. Çoğunun demokrasinin ne olduğuna dair bir fikri bile yok. Geri kalanları ise, onu Tanrı'nın kurallarına karşı gelmek olarak görüyor. Demokrasi onlar için yozlaşma demek. Kabil'deki batı destekli hükûmete baktığınızda haklı olduklarını görebilirsiniz. Sonuç olarak zaman ve paranın yanı sıra, çok fazla sayıda iyi adamın kanı boşa gitti.

Hırsızlık mahallinden bir mil kadar uzaklaşır uzaklaşmaz, arabayı değiştirip Cecil'in Lockwood depo alanındaki ıssız çöplük alanda bir ağacın yanına park ettiği Renault Mégane Sedan arabaya geçtik. Hırsızlık için kullandığımız arabayı ve polis şapkalarını yakarken bizi kimse görmedi. Silahlar bizde kalmıştı. Yarı otomatik silahları bulmanın bile çok zor olduğu İngiltere gibi bir ülkede, bu silahlar çok değerli sayılırdı. Onları ve silahları bagaja koyduktan sonra, takım elbiselerimizi

* Volovan: Ana malzemesi milföy olan bir Fransız yiyeceği.

giyip Enfield'e doğru yola çıktık. Hem de hiç görünmeden. Londra gibi bir şehrin merkezinde bile hâlâ insanların gri şubat sabahlarında, saat ondan önce kalkmadıkları ıssız yerler bulmanız mümkün.

Damarlarımda hâlâ adrenalin ve öfke karışımı dolaşıyordu. Planımız LeShawn ve adamlarını soymak, birkaç tehditle parayı vermelerini sağlamak, arabalarına birkaç kurşun sıkmaktı. Planda gerçek bir vahşet yaratmak yoktu. Bu şekilde, görgü tanıkları olsa bile, polis olay yerinde boş mermi kovanları bulacak, suç asla rapor edilmeyecekti. LeShawn zaten bir şey söylemeyecek, uyuşturucu evinin yakınlarında yaşayanlar da başlarını başka tarafa çevirmeye meyilli olacaktı. Diğer bir deyişle plan mükemmeldi.

Ama şimdi LeShawn ölmüştü. Pisliğin teki olabilirdi, tetiği çeken de ben değildim ama bu pek teselli etmiyordu. Öncelikle hırsızlık bir ortaklıktı, yani yasaların önünde ölümünden ben de Cecil kadar sorumluydum. İkincisi, arabasındaki bir polise ateş etmiş, arabasının önünü parçalamış, içindeki insanların ödlerini koparmış ve böylece kendimi tüm bu suçların aktif bir katılımcısı yapmıştım. Daha da kötüsü tetiği çekmek çok iyi gelmişti.

Bu arada, benim adım Jones. Richard Burnham-Jones demek daha doğru olur ama Richard, Rick, Richie ve özellikle Dick gibi isimlerden hep nefret etmişimdir. Çift isimlerin de hayranı sayılmam, o yüzden her zaman sadece Jones oldum, benim için bir sakıncası yok. Öte yandan, ilk izleniminiz ne olursa olsun, ben kötü bir adam değilim. Yanlış kişilerle birlikte olduğumu düşünebilirsiniz. Kesinlikle haklısınız ama tahmin ettiğiniz nedenlerden ötürü değil.

Soğuk bir gündü ama kaşlarımın bile terlediğini hissedebiliyordum, kolumla yüzümü sildim.

"Orada ne oldu öyle, Jones?" diye soran Cecil, bana o her zamanki dik bakışlarından birini attı. "Az kalsın beni yarı yolda bırakıyordun."

Biz birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Birlikte savaş bölgesinde çarpıştık ve bu diğer erkeklerin sahip olmadığı bir bağ kurar. Bu, Cecil beni korkutmuyor anlamına gelmiyordu. Aksine korkutuyordu. O herkesi korkutuyordu. Kel ve kısa bir adam olabilir ama aynı zamanda güçlüydü, bir çift çakmak taşından farksız gözlerinden dalga dalga korkutucu bir enerji yayılırdı. Belfast aksanlı hırıltılı sesi bile saldırganlığını ortaya koyuyordu. Neyse ki ben onunla başa çıkmasını bilirdim.

"Dövüşürken ateş etmiş olsaydım, sen de dâhil olmak üzere herhangi birini vurabilirdim." dedim. "Bir işi sadece iki kişi yapıyorsa bu büyük bir sorun. Her zaman riskler olacaktır."

"Yumuşamıyorsun değil mi, büyük adam?" Cecil biraz önce birini öldürmüş olmayı umursamıyordu. Ona göre talimatlara itaatsizlik etmiştik, olan olmuştu ve şimdi yoluna devam ediyordu. O böyle biriydi işte.

"Bir polis arabasına ateş ettim Cecil. Hayır, yumuşamıyorum. Daha büyük bir ekibe ihtiyacımız var, hepsi bu. Sana bu işe dâhil olmadan önce de bunu söylemiştim. Kullanabileceğimiz başka dostların olduğunu sanıyordum."

"Bu senin sadakatini kontrol etmek için yapılmış bir sınavdı Jones."

"Sınavlar beni ilgilendirmiyor. Bana güvenebileceğini bili-

yorsun. Bizim bir geçmişimiz var." Gerçekten de öyleydi. Helmand eyaletindeki savaş meydanlarına gömülmüş sırlar.

Durdu, sonra yavaşça başını salladı. "Bence bir sonraki seviyeye geçmenin vakti geldi." dedi. Sonra park etmiş arabaların arasında bir boşluk bulup kenara çekti. "Ama önce hızlı bir telefon görüşmesi yapmalıyım."

Eski püskü dükkânların sıralandığı bir yerdeydik. Cecil'in daha da berbat görünen bir grup sarhoşun arasından geçişini izledim. Banktaki sarhoşlar birbirlerine Polonya dilinde bağırıyordu. Ben bakınca içlerinden biri ayağa kalkmayı denedi, yere yuvarlanıp ağzına kadar dolu bir çöp tenekesinin üzerine düştü. Diğerleri bunu neşeyle izlerken o kaldırımda yuvarlandı, bir şekilde içkisini elinden bırakmamayı başarmıştı. İş kıyafetleriyle genç bir kadın başı önde hızla yanlarından geçti.

Hayır, asil amaçlar yoktur. İnandığınız bir şey için savaştığınızda her zaman masumlar yaralanır. Amacınıza ulaşsanız bile, bu sığ bir zafer olur çünkü her şeyin bir bedeli vardır.

Cecil arabaya geri döndü, tek bakışıyla kaldırımdaki sarhoşlar seslerini kesti ve Cecil arabaya bindi.

"Seninle tanışmak isteyen biri var."

İşte o zaman aralarına sızdığımı anladım.

On Bir

10.26

Adam, Cecil'le olan telefon görüşmesini bitirdiğinde M25 otobanında, golf sahasını çevreleyen ıssız bir ormanlık alana park etmişti. Kucağında bir iPad vardı, kahve dükkânındaki bombalı saldırıyla ilgili Sky News'teki telaşlı yayını izliyordu. Şimdiye dek elde edilen gerçek bilgiler kısıtlıydı. Görgü tanıklarının anlattıklarını aktarıyor, Sky News helikopteriyle çekim yapmaya devam ediyorlardı. Kafedeki yangın artık söndürülmüştü ama caddede hâlâ pek çok ambulans vardı. Ekrandaki alt yazılara bakılırsa altı kişinin öldüğü teyit edilmişti, otuzdan fazla yaralı vardı ancak ölü sayısının yükselmesi bekleniyordu. Öte yandan bilinmeyen bir terör grubunun sorumluluğu üstlendiğine dair netleşmemiş haberler de dolaşıyordu. Söylentiye göre bombacı patlamadan kısa bir süre önce kafeden kaçmış ve yakalanmıştı.

Bu son söylenti onu endişelendirmişti. Saldırının aşırı İslamcıların üzerine kalması için Akhtar Mohammed'i kullanmıştı. Bombayı götürmesi için şantaj yapıldığı öğrenilirse

planları suya düşerdi. Daha da kötüsü Mohammed hedef olarak Martha Crossman'ı teşhis edebilirdi.

Şu an bu konuda hiçbir şey yapamazdı; böylece sabırla oturdu, iPad'in ekranına bakmaya devam edip bir sonraki aşamaya geçmek için gerekli sinyali bekledi.

Gerçekten de beş dakika kadar sonra sunucu kadın, Sky güvenlik muhabiri ile yaptığı röportajı son dakika haberleri için kesti. Görgü tanıkları haber odasını arayıp çok sayıda silahlı polisin Bayswater'daki bir apartman binasının çevresini sardığını bildiriyordu. Bina, bombanın patladığı kahve dükkânından sadece birkaç mil uzaktaydı, çevre bölge boşaltılıyordu. Bir dakika kadar sonra güvenlik muhabiri canlı yayında, Londra Emniyet Müdürlüğü'ndeki bir kaynağından silahlı operasyon düzenlenmekte olduğuna dair onay aldığını açıkladı.

Modern yaşamın en inanılmaz tarafı da bu, diye düşündü adam. Haberler ansızın yayılabiliyordu. Bunun pek çok olumlu yanı vardı. Halkın sürekli bilgi sahibi olması anlamına geliyordu. Diktatörlüklerin günahkâr sırlarını saklamalarını zorlaştırıyordu. Ne yazık ki aynı zamanda kötü adamların güvenlik güçlerinin hareketlerini etkili bir biçimde izlemesine de olanak veriyordu.

Ekran yine Mika'nın iki saat önce başından vurularak öldürüldüğü ve cesedine bubi tuzağı kurulmuş olan apartman binasının üzerine dönen Sky New helikopterine dönmüştü. Düzinelerce kar maskeli polis, binanın çevresinde karıncalar gibi hızla hareket edip binayı kordon altına alıyor ve çevredeki binalarda yaşayanları tahliye ediyorlardı. Görülen o ki tam da tahmin ettiği gibi bombalı saldırının sorumluluğunu üstlenmek için yaptığı görüşmede kullandığı cep telefonunun sinyalini takip etmişler-

di. Elbette tedbirsizlik yapıp içeri dalmayacaklardı, yine bir kısmının âdeta markası sayılan Heckler & Koch silahlarıyla CO19 birimine ait olduğunu görebiliyordu. Önce alanın güvenliğini sağlamaları, yüz metrelik bir alandaki sivillerin tahliyesini bitirmeleri gerekiyordu. Ancak ondan sonra bir risk değerlendirmesi yapabilirlerdi. İşte o zaman ölü kadının kucağında bir bomba ve telefonla, onları beklediği eve girmeyi düşünebileceklerdi. Tüm bu süreç saatler alabilirdi. Adam gülümsedi. Bunun olacağını biliyordu, binanın hemen önündeki otoparktaki arabalardan birinin bagajında başka bir bomba olmasının sebebi de zaten buydu. Aygıtta iki büyük torbanın içinde yirmi kiloluk PETN patlayıcı vardı, çevresi de yirmi kiloluk çeşitli şarapnel parçalarıyla sarılmıştı. Aynı Mika'nın üzerindeki bomba gibi, o da tam iki dakika sonra patlayacak şekilde ayarlıydı.

Şimdiye dek kimse park etmiş arabalarla ilgilenmemişti, öte yandan olay mahallindeki kıdemli memurlar çok geçmeden onları kontrol etmeye başlayabilirdi. Büyük bir olasılıkla tuzaklı bombaların uzaktan kumandasını önlemek için telefon sinyallerini kesmişlerdi. İkinci bir düzenek kurmak İslami teröristlerin bilinen bir özelliğiydi. Yine de olay yerindeki karmaşa henüz ilk aşamalarındaydı.

Adam saatine baktı. Patlamaya bir dakika kalmıştı.

Ceketinin dış cebinden ucuz bir cep telefonu çıkarıp kayıtlı tek numarayı çevirdi. *Evening Standard* haber servisindeki adam telefonu açınca ses değiştiriciye, "Arayan İslami Hâkimiyet." diye konuşmaya başladı. "İki bomba daha patlamak üzere. Taleplerimiz karşılandığı takdirde başka saldırı olmayacaktır." Konuşmayı bitirdi, telefonu kapadı ve camdan çalıların arasına fırlattı.

Sky News helikopteri büyük bir ışık patlaması olduğunda, tam da olay mahallinin üzerinde geziniyordu. Bu ışığa otoparktaki arabaların arasından büyük bir gürültü eşlik etmişti. Arkasından dairenin içinden gelen bir patlama oldu. Kamera sarsıldı, helikopter yana yattı ve geçici bir süre olay mahallinin görüntüsü kayboldu. Ekran ikiye bölünmüştü, eliyle ağzını kapamış ve sarsıldığı her hâlinden belli olan kadın sunucu ekrana geldi. Anlaşılan ikinci bombalı saldırıya da şahitlik etmişti.

Adam iPad'i kapattı, yola koyuldu.

Yeni adaylarıyla tanışma zamanı gelmişti.

On İki

10.40

HMP Westmoor çok büyük, çok sıradan görünümlü modern bir hapishaneydi. Görkemli Hertfordshire kırsal bölgesinin ortasındaydı. Tina onun daha çok geniş ve zengin bir halk kütüphanesini andırdığını düşünmüştü. Onu böyle güzel bir yerin ortasına koymak ise mimari bir barbarlık sayılırdı.

Resepsiyona doğru yürürken kolaylıkla kendini böyle bir yerde bulabileceği ihtimaliyle yüzleşti. Bir adamı kafasına indirdiği tek bir darbeyle öldüreli daha bir yıl olmamıştı. Söz konusu adam, yani yirmi bir yaşındaki Liam Roy Shetland'ın Stanhope kuşatmasına karışmış bir terörist olmasının yanı sıra iki kaçırılmış çocuğu öldürmek üzereydi. Yine de bu suçlamalar Tina'nın yaptığı şey için yeterli bir gerekçe sayılmamıştı.

O ve Shetland dövüşmüş, Tina yaralanmıştı, sonra adama arkası dönük olduğu sırada saldırmıştı. Bir boru parçasını adamın kafasına indirmiş ve sonrasında haftalarca suçlamalarla uğraşmak zorunda kalmıştı. Şanslıydı. Halkın ve

devletin baskıları kadar Shetland'ın silahına uzanmak üzere olduğu gerçeği de ona yardımcı olmuştu. Tina bazı insanların gözünde kahramandı. İngiltere'nin son zamanlarda ihtiyaç duyduğu sert ve mantıklı polisti. *Daily Mail* ona "Kirli Harriet" adını takmıştı. Bu, birlikte çalıştıkları iş arkadaşlarının ölümünden ötürü peşini bırakmayan "Kara Dul" lakabından çok daha iyiydi. Her zamanki gibi fırsat kokusu alan politikacılar da işe dâhil olup onu övgülere boğarken, bir yandan da yeterli miktarda ihtarda bulunmayı elden bırakmamışlardı. Pek çoğu eski görevine geri getirilmesi için baskı yapmış ve bu sayede Tina sonunda Westminster cinayet masasındaki görevine dönebilmişti.

Westmoor yüksek güvenlikli bir hapishaneydi, sadece A kategorisindeki suçlulara ve ciddi suçlardan yargılanmayı bekleyenlere ev sahipliği yapıyordu. Bir tekerlek şeklinde inşa edilmişti, farklı koğuşları temsil eden altı ayrı parçadan oluşuyordu. Her biri diğerinden tecrit edilebilirdi, merkezde ise hapishanenin içinde ayrı bir hapishane daha vardı. En ağır suçlular burada tutuluyordu ve Fox da buradaydı.

Tüm formları doldurup güvenlikten geçtikten sonra Tina'nın ilk durağı müdürün ofisi oldu.

Uzun beyaz saçlı, altmışlarındaki müdür hafif kamburdu. Papyon takmıştı, yorgun bir öğretim görevlisi havası vardı. Odanın tek penceresinin yanında duran ve üzeri karmakarışık olan masasından kalktı. "Ben Jeremy Goodman." dedi ve kızın elini şaşırtıcı bir sertlikle sıktı. Sonra ona oturacağı yeri gösterdi. "Demek meşhur Tina Boyd da sizsiniz. Geçmiş yıllarda hakkınızda çok şey okudum."

"Hepsinin kötü şeyler olduğuna eminim."

Goodman gülmedi. Kısa bir süre sonra, "Hepsi de çok ilginçti." dedi, sessizliği evet anlamına geliyordu, hepsi de kötü haberlerdi. "Ve buraya William Garrett'ı görmeye geldiniz, öyle mi?"

"Bu doğru. Anladığım kadarıyla üç gün önce saldırıya uğramış. Bana neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Goodman başını salladı, yüzüne hemen bir tiksinme ifadesi yerleşmişti. "Son derece üzücü bir olaydı. Bizler Westmoor'un huzurlu, hoşgörülü bir ortam olmasıyla gurur duyarız. Mahkûmların birbirleriyle ve görevlilerle arasındaki ilişkileri genellikle iyidir. Bu kavga çok ender bir durumdu. Bay Garrett ile A kategorisinden mahkûm Eric Hughes arasında Yüksek Güvenlik Bölümü Merkezi'ndeki dinlenme alanının tuvaletinde bir anlaşmazlık yaşanmış. İki mahkûm da yaralandı ve buradaki hastanenin farklı bölümlerine yatırıldılar. İkisi de hastaneden taburcu oldu ancak aralarındaki kavgaya neyin sebep olduğunu henüz bilmiyoruz. Çünkü iki mahkûm da dünkü görüşmelerinde polisle iş birliği yapmayı reddetti."

"Kayıtları var mı?"

"Hayır. Tuvaletin ana alanını kaydeden kamera çalışmıyormuş. Kontrol odası çalışmadığını fark edip tamir etmesi için birini gönderene dek kavga son bulmuştu."

"Yani ortada planlanmış bir şey olabilir."

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." diye kendini savundu Goodman. "İki memurumuz tuvaletteki tartışmayı duymuş. İçeri koşup müdahale etmişler."

"Bunu bir kavga olarak tanımlıyorsunuz ama Bay Garrett ciddi yaralar almış. Daha çok diğer adam tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyor."

"Emin olamayız. Dışarıdaki koridorun kamerası iki adamın tuvalete otuz saniye arayla girdiğini gösteriyor. Ancak bıçağı hangisinin taşıdığını görmek mümkün değil. Memurlar içeri girdiğinde mahkûmlar yerde vahşi bir şekilde boğuşuyordu. Bay Garrett, Bay Hughes'ın üzerindeydi ve çok kan kaybetmiş olmasına karşın onu yumrukluyordu. Kullanılan el yapımı bıçak biraz ötedeydi. Soruşturma için polis tarafından alındı, sonuçları bekliyoruz."

"Bana diğer mahkûmdan, şu Bay Hughes'dan bahsedebilir misiniz? Neden burada?"

"Cinayet. Korkarım Eric Hughes çok şiddet içeren bir geçmişe sahip. Sekiz yıl önce ters giden bir soygunda birini öldürdü. İki kişiyi ciddi şekilde yaralayan suç serisinin bir devamıydı."

"Şartlı tahliye duruşması ne zaman?" Tina bu soruyu sorarken sesindeki alaycı tonu gizleyememişti.

"Yargıç, Bay Hughes için en az on sekiz yıl ceza biçti, yani en az on yıl daha serbest bırakılması değerlendirilemez. Şiddet dolu bir geçmişi olabilir ancak Westmoor'a geldiğinden bu yana, pazartesi günkü olaya dek genellikle iyi bir mahkûm oldu."

"Buradayken onunla da konuşmam gerekecek."

"Daha önce de söylediğim gibi yerel cinayet masası zaten onunla görüştü ve iş birliği yapmayı reddetti."

"Belki ben onu tatlı dille itiraf etmesi için ikna edebilirim." diyen Tina hafifçe gülümsedi.

"Belki edebilirsiniz. Ne yapabileceğime bir bakayım." Goodman işini zorlaştırıyormuş gibi kısa bir cevap vermişti.

Tina bazı insanların sebepsiz yere ondan hoşlanmamasına alışkındı. Manşetlerde bu kadar çok görünmüş olmanın bir sonu-

cuydu. Öte yandan burada gördüğü soğuk karşılama onu biraz şaşırtmıştı. Ülkenin en zorlu hapishanelerinden birini yöneten bir adamdan daha fazlasını beklerdi. "Teşekkür ederim, bunun için minnettarım. Bay Garrett'a gelince, anladığım kadarıyla Stanhope kuşatmasıyla ilgili soruşturma için iş birliği yapmak istiyor."

"Evet. Haberlerde Londra'daki bombalı saldırıyı gördükten sonra, bu sabah hapishane memurlarından biriyle iletişime geçti. Kimin yaptığını bildiğini söylüyor ancak sizin dışınızda biriyle konuşmayı reddetti." Tek kaşını kaldırdı. "Neden böyle istediğine dair bir fikriniz var mı?"

Tina başını salladı. "Hayır. Onunla hiçbir bağlantım olmadı. Soruşturmada görevli bile değilim. En azından bir saat öncesine kadar değildim."

"Dilerim..." Goodman durdu, doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Sizi manipüle etmeye çalışmaz."

"Ben kolay kolay manipüle edilmem, Bay Goodman. Söyler misiniz, Bay Garrett gerçekten iş birliği yapmak istiyor mu?"

Goodman kısa bir süre düşündü. "Bence karıştığı bu kavga onu korkuttu. Aslında hepimizi şoka uğrattı. İki adam da ağır yaralar almadıkları için şanslıydı." Yine durdu. "Ama Bay Garrett beni endişelendiriyor. Çok sessiz, kontrollü, çalışanlara karşı her zaman düzgün ve kibar davrandı. Bu açıdan baktığınızda örnek bir mahkûm, en azından yaşanan son olaya dek. Öte yandan, işlediği suçların ağırlığına dair en ufak bir endişesi yok gibi. Ben, rehabilitasyonunun gücüne inanırım, Bayan Boyd. Bu ülkedeki pek çok insan arasında moda bir görüş olmadığının da farkındayım. Ama mahkûmları sonsuza dek kapatılması gereken ahlak dışı canavarlar olarak görmek yerine; yanlış yaşam seçimleri yapmış bireyler olarak değerlendiren İskandinav modeli ile çok bü-

yük ilerlemeler elde edebileceğimize inanıyorum. Bununla birlikte Bay Garrett'ın bu kural açısından bir istisna olduğuna inanıyorum. Onun rehabilite *edilebileceğinden* şüpheliyim. Onunla yeterince zaman geçirdim, Bay Garrett ile görüşen psikiyatrist de benimle aynı fikirde. Bu adam yaptıkları için en ufak bir pişmanlık duymuyor. Şahsen en az beş kişiyi öldürdüğü ve daha pek çok kişinin ölümünden sorumlu olduğu düşünüldüğünde, bu onu son derece tehlikeli biri yapıyor. Daha da önemlisi çok zeki. Kolay manipüle edilin ya da edilmeyin, onunla uğraşırken bunu aklınızdan çıkarmamanızı tavsiye ederim."

"Teşekkür ederim efendim, çıkarmayacağım."

"Orta bölümde sizin için bir görüşme odası hazırladık. Şimdiye dek getirilmiş olmalı, yani eğer başka sorunuz yoksa size oraya kadar eşlik edilmesini sağlayacağım."

"Sanırım tüm soruları benim için cevapladınız." diyen Tina ayağa kalktı.

İkinci kez el sıkışırken Goodman, "İtiraf etmeliyim ki *sizi* görmek istemesine şaşırdım. Hem de yalnız. Stanhope kuşatmasındaki durumunuz göz önünde bulundurulduğunda bu çok tuhaf."

Tina adamın onunla konuşma şeklinin verdiği rahatsızlığı yutmaya çalıştı. "Kuşatmanın başarılı bir şekilde son bulmasına yardımcı olan benim *durumumdu*, Bay Goodman."

"Herhâlde yetmişin üzerinde ölü sivil başarılı bir son olarak kabul edilemez."

"Beş yüz rehine daha varsa ve bina küçük parçalara ayrılacak bombalarla sarıldıysa kabul edilir. Siz ya da Bay Garrett ne düşünürseniz düşünün, ben işimde iyiyim."

Goodman şüpheyle tek kaşını kaldırdı. "Benim düşünceme göre yöntemleriniz arzu edilen sonuçlar vermiyor, Bayan Boyd. Bu nedenle hapishanemde olduğunuz sürece benim kurallarıma göre hareket etmenizi rica edeceğim."

Tina uzun bir süre adama dik dik baktı, bacaklarının ortasına sağlam bir tekme indirmek ya da sert bir cevap verme isteğini güçlükle bastırdı. Sonunda derin bir iç geçirip, "Tabii efendim." demekle yetindi.

Tina'ya müdürün odasına götüren gardiyan şimdi de hapishanenin orta bölümüne doğru ona eşlik ediyordu. Adamın adı Thomson'dı, bu işi uzun yıllardır yapıyor gibi bir hâli vardı.

Yürürlerken, "Müdür sana her zamanki rehabilitasyon konuşmalarından yaptı mı?" diye sordu.

Tina alaycı bir şekilde gülümsedi. "Konuyla ilgili birkaç laf etti."

"Rehabilitasyon düşkünüdür." dedi Thomson. "İşimizin temel amacının bu olduğunu söyler. Bazı durumlarda çok iyi saklanmış olsa da herkesin içinde iyi bir yön varmış. Ama zamanının büyük bir kısmını ofisinde geçirir ve bizim gördüklerimizi görmez."

"Peki, siz ne görüyorsunuz?"

"Ben yüzlerce kötü adam görüyorum. Hem de her gün. Gırtlağını kesmek ya da kızınıza tecavüz etmek için durup düşünmeyecek adamlar. Ya da oğlunuza. En kötü tarafı da ne biliyor musunuz, Bayan Boyd?"

Tina adama döndü. "Nedir?"

"Halk burayı bizim yönettiğimizi sanıyor. Her hapishaneyi müdür ve gardiyanların yönettiğini sanıyorlar." Kaşlarını çattı. "Oysa biz yönetmiyoruz. Hiçbirini biz yönetmiyoruz.

Mahkûmlar yönetiyor. Bu düzeni sağlamamızın tek yolu, onlara nazik davranmamız ve müsamaha etmemiz. Bizden emir almak istemediklerine karar verdikleri an her şey bitecektir. İşte bu kadar basit."

"Buna inanırım."

"Burayı müdür yerine siz yönetiyor olsaydınız, belki işler biraz farklı olurdu." Şaka yaptığını anlaması için Tina'ya hafifçe gülümsedi.

Tina güldü. "Ben o kadar sabırlı değilim. Hak etmeyen insanlara iyi davranamam."

"O hâlde burada çok dayanamazdınız. Burası kavlı bir çakmak, Bayan Boyd. Alev aldığı an onu hiçbirimiz durduramayız. Burada olduğum her gün bunu düşünüyorum."

Tina, koridor duvarlarının ötesinden hücre kapılarının çarpma seslerini ve mahkûmların kesik kesik bağırışlarını duyabiliyordu. Hava sıcak ve suniydi. Hastaneyi hatırlatan hafif bir temizlik maddesi kokusu vardı. Her ne kadar bunları defalarca başka kaynaklardan duymuş olsa da gardiyanın sözleri biraz cesaretini kırmıştı. Ne kadar mücadele etseniz de kötü adamlara karşı verilen savaşın eninde sonunda kazanılmayacağını bilmek sinir bozucuydu.

"Ülkenin tamamı aynı durumda Memur Thomson." dedi. "2011'deki isyanlar bize bunu gösterdi. Sadece üzerimize düşeni yapıp kibritleri üflemeye devam etmeliyiz." Sonra konuyu değiştirmeye karar verdi. "Şu Eric Hughes'ın Garrett'a saldırması sizce spontane miydi yoksa planlı mı?"

"Bunu söylemek çok zor. Hughes berbat herifin tekidir. İkisi de öyle. Ama aralarında geçmişten gelen bir husumet yoktu.

Buradaki adamların bazıları ülkenin en tehlikelileri ve burada doğaya aykırı şartlar altında yaşıyorlar. Yani davranışları öngörülemez.

"Ya kamera? Bozulduğunu duydum.

"Kırılmıştı ama kasti olup olmadığından emin değilim.

"Ne kadar zamandır kırık olduğunu biliyor musun?"

Thomson omuz silkti. "Böyle şeylerin sağlık ve güvenlik sebeplerinden ötürü en kısa zamanda tamir edilmesi gerek. Ama biz de diğer her yer gibiyiz. Para ve personel eksiğimiz var. Yani uzun zaman olmuş olabilir."

"Mahkûmlar kameranın çalışmadığını biliyor olabilir mi? Demek istediğim, bu Hughes'ın Garrett'a neden orada saldırdığını açıklar."

Adam, "Gerçekten bilmiyorum. dese de sesindeki bir şeyler Tina'ya yalan söylediğini düşündürdü. Bunu aklının bir köşesine yazdı.

Ağır çift kapıların önünde durdular, Thomson onları açmak için bir kart kullandı. Diğer taraftaki gardiyana başıyla işaret etti ve o da başka kapıları açıp onları yüksek düzey korumalı hapishanenin içine aldı. Burası daha sessizdi, temizlik malzemelerinin güçlü kokusu Tina'nın midesini bulandırdı.

Pencereleri olmayan ve parlak ışıklarla aydınlatılmış tünelde ilerlerken Thomson, Tina'ya döndü. "Bay Garrett'a dikkat edin. Kibar ve sessiz olabilir ama ona zerre güvenmiyorum."

"Endişelenmeyin, Memur Thomson. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ben de öyle duymuştum, Bayan Boyd. Ben de öyle duydum."

İki hapishane memurunun daha dikildiği bir kapının önünde durdular.

"Görüşmeniz sırasında elleri kelepçeli olacak, herhangi bir şeye kalkışırsa panik düğmesi de var. Hemen basın ve biz de müdahale edelim."

Tina gülümsedi. "Teşekkürler ama aptalca bir şey yapmayacağına eminim. Buradan çıkışı olmadığını biliyor.

Memur Thomson başını salladı. "Kesinlikle öyle. dedi ve ağır kapıyı açtı. "Aynı zamanda şu an kaybedecek hiçbir şeyi de yok."

On Üç

10.58

William Garrett ya da medyanın Fox olarak bildiği adam, İngiltere'nin yüz bine yaklaşan mahkûm nüfusunun arasındaki en tehlikeli adamlardan biriydi. Mahkemesinin başlamasına üç ay daha olmasına ve işlediği iddia edilen suçlar herhangi bir haksız hükmü engellemek adına minimumda tutulmasına rağmen, Fox'a karşı açılacak kovuşturma davası göz açtırmayacaktı. Görgü tanıkları tarafından tanınmış olması, olay mahallinde üzerinde kan ve barut izleriyle yakalanması, suikastçı arkadaşlarına mesaj göndermek için kullandığı telefonun üzerinden çıkması gibi ayrıntılar sayesinde, Fox'un Stanhope kuşatmasındaki önemli teröristlerden biri olduğu biliniyordu. Rehineleri en ufak bir acıma duygusu olmaksızın öldürdüğüne dair sayısız ifade vardı, ayrıca binayı içindeki yüzlerce insanla birlikte havaya uçurmaya hazırlanıyordu.

Oysa masanın diğer ucunda oturmuş kelepçeli elleriyle ılık çayını tutan adam, Tina'ya hiç de acımasız bir terörist gibi

görünmemişti. Daha çok kaza geçirmiş bitkin bir beden eğitimi öğretmenini andırıyordu. Orta boylu ve orta yapılıydı. Kısa, düzgün kesilmiş saman sarısı saçları, solgun, neredeyse şeffaf sayılabilecek bir teni vardı. Bu ten rengi büyük bir olasılıkla zamanının büyük bir kısmını parmaklıkların ardında geçirmiş olmaktan kaynaklanıyordu. Saldırının izleri çok belirgindi. Başı bandajlıydı, sağ bileğinden dirseğine kadar askıdaydı. İki elindeki küçük savunma yaralarının yanı sıra küçük dikişler de vardı. Yüzü sanki çok fazla egzersiz yapmış ya da yemek yemeyi bırakmış gibi ince ve zayıftı. Öte yandan Tina içeri girdiğinde, yüzündeki içten ve geniş gülümseme ruh hâlinin hâlâ iyi olduğunu gösteriyordu. Sadece gri gözlerindeki kısık ve hesaplı bakış daha karanlık bir şeyler ifade ediyordu.

Az da olsa West Country aksanını taşıyan kendinden emin bir sesle, "Geldiğiniz için teşekkür ederim." dedi. "Elinizi sıkardım ama bunlarla pek de kolay olmuyor."

"Hiç sorun değil." diye karşılık veren Tina karşısına oturdu, masanın kenarındaki kırmızı panik düğmesine özellikle bakmadı. Adamın onun gözünü korkuttuğunu düşünmesini istemiyordu.

"MET'teki eski görevinize geri döndüğünüzü duydum. Bunu nasıl başardınız?"

Tina öne doğru eğilip adamla göz göze geldi. "Buraya benim kariyerimi tartışmak için gelmedim, Bay Garrett. Müdüre Stanhope saldırısına karışanlar hakkında bilginiz olduğunu söylemişsiniz."

Adam önce yüzeyi kabarcıklı masaya, sonra da kıza baktı. "Neden özellikle sizi görmek istediğimi biliyor musunuz?"

"Hayır. Şaşırdığımı söylemek zorundayım. Stanhope davasında bile çalışmıyorum.

"Nedeni size güveniyor olmam. Ayrıca bu işleri sizin halledebileceğinizi düşünüyorum. Çoğu insan sadece söyleneni yapar, gerekli formları doldurur ve büyük kararları patronlarına bırakır. Ülkenin bu kadar tehlikeli bir durumda olmasının nedeni de bu. Kimse artık sorumluluk almak istemiyor. Eğer bugün sizin yerinizde başka bir polis oturuyor olsaydı, işler çok daha yavaş ilerlerdi. Oysa sizinle bir yerlere varabileceğimize inanıyorum."

Tina orta seviyeli bir cinayet masası dedektifi olarak, o kadar da güçlü bir pozisyona sahip olmadığını söylememek için kendini tuttu. "Ne yapabileceğime bakacağım." demekle yetindi.

Adam yavaşça başını salladı. "Yapacağınızı biliyorum. Hâlâ Stanhope'taki olayları araştıran bir ekip olduğunu duydum. Buraya gelmeden önce sizi bilgilendirmiş olduklarını varsayıyorum."

Tina tarafsızca, "Biraz bilgi edindim." dedi.

"Ne durumdalar? Televizyonda hiç tutuklama haberine rastlamadım."

"Sizinle devam etmekte olan soruşturmaları tartışamam, Bay Garrett."

"Bahse varım bu sabahki bombalar onları şaşırtmış olmalı.

"Bombalar mı?"

"Sakın bana sizden daha fazla bilgiye sahip olduğumu söylemeyin." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Yarım saat önce iki bomba daha patladı. Sizi beklerken hücremdeki televizyonda

izledim. Polis ilk bombalama olayına karışmış birinin dairesine girmek üzereyken, iki ayrı patlama daha oldu. Bir tuzak gibi görünüyordu."

Tina adama başka ayrıntılar sormamak için kendine güçlükle hâkim oldu. Bu konuda gafil avlanmıştı. Mike Bolt ona hemen telefon açmadığı için kızgındı, müdürün de bilgi sahibi olmamasına şaşırmıştı ya da belki aşağılık herif ona söylememeyi tercih etmişti. "Bu sabahki bomba ya da bombalar Terörle Mücadele'nin sorunu." dedi.

"Her şey fazla karmaşık görünüyor. Haberlerde sürekli böyle söylüyorlar. Ve ben arkasındakilerin Stanhope kuşatmasını planlayanlarla aynı kişiler olduğuna dair büyük bir bahse girebilirim." Penceresiz odada etrafına bakındı. "Görüşmemiz kayıt altına alınıyor mu?"

"Şu an söyleyeceğiniz her şey kayıt dışı. Bunun için size söz veriyorum."

Adam dirseklerini masaya koyup çenesini kelepçeli ellerinin arkasına dayadı. Tina'yı büyük bir dikkatle izliyordu. "Size yardımcı olacak bir bilgi verdiğimi varsayalım, benim çıkarım ne olacak?"

"Bilginin ne olduğuna bağlı."

"Stanhope kuşatmasının ve bugünkü saldırıların arkasındaki kişilerin isimleri."

Tina ifadesinin doğallığını korudu. Adamın söz konusu insanların, iki saldırıdan da sorumlu olmaları konusundaki kendine olan güvenine şaşırmıştı. Ne de olsa on beş aydır içerideydi. "Sana karşı dürüst olacağım." dedi Tina. "Buradan asla özgür bir adam olarak çıkamazsın. Yaptıklarından sonra

bu mümkün değil. Sana karşı çok büyük deliller olduğunu biliyorsun. Nasıl bir savunman olursa olsun, temize çıkma ihtimalin neredeyse sıfır. Bu da hafifletici hiçbir neden olmaksızın kasten toplu katliamdan mahkûm edileceksin demek oluyor." Durdu. "Ama hapis yatmanın farklı yolları olabilir."

"Ne zaman serbest bırakılacağımı bilmek zorundayım.

Tina başını salladı. "Sana bunun sözünü veremem. Yaptıklarından sonra serbest bırakılırsan, kamuoyu büyük tepki gösterir."

Fox başını sallamadan önce bunu biraz düşündü, kaçınılmaz olanı kabul eder gibiydi. Ellerini indirdi, öne doğru uzandı. Yüzü Tina'nın konfor alanına çok yakındı. "Stanhope saldırısındaki adamların, bugünkü patlamalardan sorumlu olduğunu nasıl bilebildiğimi merak ediyor olmalısınız."

"Evet, aklımdan geçti."

"Bombacıların imzasına bakın. Stanhope'ta kullanılan bombalarla aynı adama ait olduğunu göreceksiniz. Ama bu işe karışan adamlar izlerini yok edecektir. Bu nedenle siz ya da patronlarınız ne düşünürse düşünsün, onları bulmak ve aleyhlerine kanıt toplamak için en iyi şansınız benim."

"Ve siz onların kim olduğunu biliyorsunuz, öyle mi?"

"Kesinlikle. Onlar organizatörler, sermayeleri ve kaynakları sağlayanlar. Ama aksiyondan uzak dururlar. Ve henüz işleri bitmedi."

"Burada düşman Arap hükûmetlerinden mi söz ediyoruz?" diye sordu Tina.

"Stanhope operasyonunda Araplar da dâhil olmuştu." dedi Fox. "İngiliz hükûmetinin Müslüman ilişkilerine karışıp Müs-

lüman topraklarına girmesinin acısını çıkartmak istiyorlardı. Irak, Afganistan, Libya... Hangisini istersen! Hepsi de öfkeliydi. Ama bu ülkeden de karışanlar oldu. O günkü saldırganların başarmaya çalıştığı şeye karşı aynı duyguları besleyenler diyebiliriz. Bir isimleri bile var. Kendilerine *Kardeşlik Örgütü* diyorlar."

Tina bu ismi yazdı. "Peki, bu *Kardeşlik Örgütü* ne yapmaya çalışıyor?"

"Onlara göre Büyük Britanya kültürünü yitirdi, aşırı kalabalıklaştı, göçmenler tarafından ele geçirildi. Pek çok vatandaş buna içerliyor ancak sorun yeterince tepki göstermiyor olmaları. Onları çileden çıkartacak bir şey lazım. O kadar kızmalılar ki radikal sağcı gündemini takip eden birine oy verecek noktaya gelmeliler. Bunu başarabilmenin en iyi yolu da göçmenlerin ya da çocuklarının suçlanabileceği terör saldırıları gerçekleştirmek. Stanhope'un tek amacı buydu. Bugünkü bombaların da sebebinin aynı olduğunu düşünüyorum. Ve daha başka saldırılar da olacak. Çünkü ne kadar çok insan ölürse, etkisi o kadar büyük olur."

"Ya siz... *Kardeşlik Örgütü*'nün bir üyesi miydiniz?"

Fox gülümsedi. "Yorum yok."

Tina ona dikkatle baktı. Katillerin çoğunun sıradan görünüşleri olduğunu bilmesine karşın, bu adamın sıradanlığı onu şaşırtıyordu.

"Bu insanlara karşı elinizde herhangi bir kanıt var mı?"

"Hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok. Ve sadece Stanhope için değil. Diğer suçlar için de var. Zincirin tepesinde özellikle ilginizi çekeceğini düşündüğüm bir adam var."

"Tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

Fox gözlerini kıza dikti. "Çünkü eskiden onun için çalışıyordum. Güvenli, tehlikesiz bir yere gönderileceğimi ve on yıldan fazla ceza almayacağımı garanti ederseniz; onu ve bu işe karışan herkesi adaletin önüne çıkarmanıza yardım ederim.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bu ülkedeki hükümlere yargıçlar karar verir, Bay Garrett. Politikacılar değil. Hele polis hiç değil."

"Ama aynı zamanda esneklikler olabildiğini de biliyorum.

"Evet, olabilir. Ama bu zaman alacaktır."

"Zamanımız yok. Bu yüzden sizi istedim. Üç gün önce canıma kastettiler, tam da bugünkü saldırılardan önce. Bu da bana ve size, bu saldırının rastgele olmadığını göstermeli. Sadece ve sadece bir nedenden ötürü yapıldı. O da beni susturmak. Aynı John Cheney'yi susturdukları gibi. Ve tekrar deneyecekler. Özellikle de sizinle konuştuğumu öğrendikten sonra. Beni bir an önce buradan çıkartmak zorundasınız."

"Bana bir isim verin. Peşinden gidebileceğim bir şey."

"Bazı garantilere ihtiyacım var."

"Vereceğiniz bilgiler yeterince iyiyse, sizi buradan çıkaracağıma söz veriyorum." Tina yalan söylüyordu ama acımasız bir katille klostrofobik, küçücük bir odada yaptığı bu görüşmeden bir şeyler elde etmek zorundaydı. Adamın bedenindeki yeni gerginlikten onun da aynı şeyi düşündüğünü anlayabiliyordu.

Oda sessizdi.

Tina bekledi. İçinden saniyeleri saydı.

"Jetmir Brozi."

"Bana pek de İngiliz Neonazi tarzı bir isim gibi gelmedi."

"Zaten değil. Ama o da bu işe karıştı."

Tina ismi yazdı. "Nasıl?"

Ama Fox ayaklanmıştı bile. Tina bu görüşmenin son bulduğunu görebiliyordu.

"Bak, tek başına bir isim hiçbir işe yaramaz. Benimle dalga geçmediğini ispatlayacak bir bilgiye ihtiyacım var."

Fox kelepçeli elleriyle saçlarını sıvazladı, bandaja dokunmamaya çalışsa da irkildi, yaralı kolunu ovuşturdu. Eğer uğradığı sahte bir saldırıysa, kesinlikle çok iyi bir iş çıkarmışlardı. Kıza bakarken gözleri buz gibiydi. Tina bir an için o dondurucu kasım akşamında, bu adamın silahının namlusuna bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebildi.

Sonunda, "Stanhope saldırısında kullanılan silahlar ve patlayıcılar Kosova'dan geldi." dedi. "Anlaşmayı ayarlayan Jetmir Brozi idi. Burada yaşıyor, hafızam beni yanıltmıyorsa iltica etmeye çalışıyor. Bir Arnavut ve hâlâ savaştan kalma silah depolarının üzerinde oturan eski KLA* üyeleriyle güçlü bağlantıları var. Eğer bugün kullanılan patlayıcılar Stanhope'takilerle aynıysa, o hâlde aracı Brozi olmalı."

"Onu nerede bulabiliriz?"

"King's Cross yakınlarındaki eski bir depoda genelev işletiyor ya da en azından on sekiz ay önce onunla iş yaptığımda oradaydı. Canal Caddesi'nde bir yer, kuzeye giderken solda, sanırım binanın adı da Mill House. Fakat emin değilim. Nerede yaşadığını bilmiyorum ama yetkililer tarafından size verdiğim isimle tanınıyor. Bir motosikletçi işletiyordu, sigorta ya da muayene olmadan kullandığı sırada kaza geçiren adamın omurga-

* KLA: Kosova Kurtuluş Ordusu.

sı çatladı ve altı hafta hastanede kaldı. İşte o zaman Brozi'nin ülkede bile olmaması gerektiği anlaşıldı çünkü iltica başvurusu ve iki temyizi çoktan reddedilmişti. O zaman bile ondan kurtulamadılar çünkü dava mahkemeye taşınamadan İngiliz pasaportu olan bir kızla evlendi ve onu hamile bıraktı. Sonra hukuki yardım avukatlarının, onu karısından ve çocuğundan ayırmasının İnsan Hakları Yasası kapsamında aile yaşam hakkını ihlal ettiğini söylemesini istedi. Böylece hâlâ burada." Fox elinde olmadan buz gibi gülümsedi. "Ne kadar muhteşem bir ülkede yaşıyoruz, öyle değil mi?"

Tina ayrıntıları yazarken tepki vermemişti. Öte yandan adalet sisteminin zayıflığı ve İnsan Hakları Yasaları'nın aşırılıkları onun da canını sıkıyordu.

"Çalıştığım insanlar hakkında elimden geldiğince çok bilgi edinmeyi kendime her zaman vazife edinmişimdir." diye devam etti Fox. "Ne zaman lazım olacağı belli olmaz. Şimdi olduğu gibi. Bildiklerimi boşa harcamayın Bayan Boyd. Çünkü eğer ölürsem, sırlarım da benimle gider. Ve inanın bana, tüylerinizi diken diken edecek sırlarım var."

Tina defterini cebine koyup ayağa kalktı. "Sizinle temasta kalacağım." dedi, elini sıkmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

"Biliyor musunuz, size hayranım." diyen Fox, kızı baştan ayağa süzdü.

"Stanhope'ta bize pek çok sorun çıkarmış olabilirsiniz ama başka koşullar altında başarılı olabilirdik diye düşünmeden edemiyorum."

"Hayallere kapılmayın." diyen Tina arkasını döndü ve gardiyana onu dışarı çıkarmasını işaret etti.

On Dört

11.08

Asil amaçlar yoktur.

On iki yıl hizmet ettikten sonra ordudan ayrıldığımda, polis olmaya karar verdim. Hâlâ neden böyle bir şey yaptığımı tam olarak bilmiyorum. O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Helmand eyaletine son gidişimin ardından, ordudan ve oraya yaptıklarımızdan nefret etmiştim. Farklı bir şey denemek istedim. Bütün gün ofiste oturmamı gerektirmeyecek ya da geliştirilmiş patlayıcı ile bacağımı kaybetmeme neden olmayacak bir şey... Böylece polis olmak ilginç bir alternatif gibi göründü.

Oysa değildi.

MET'te üç yıl çalıştım, hiç şüphesiz iyi bir iş çıkarmıştım. Sokaktaki pek çok pisliği içeri tıktım. Ve inanın bana, onlardan çok var. Onlar haklarını en ince ayrıntısına kadar bilen ve dünyanın onlara bir yaşam borçlu olduğuna inanan insanlar. Yasalara ya da üniformaya karşı en ufak bir korkuları ya da saygıları yok.

İnsan Hakları Yasası her şeyi berbat ediyor. Onlara göre bizler bir şakadan farksızız. Ama ben kötülüğe kötülükle karşılık verip işime bakmayı öğrendim. Tüm anlamsız formları doldurdum, kılı kırk yaran binlerce küçük kurala uydum, farklılık kurslarına katıldım, kıdemli memurların hedeflerine ulaşabilmek için suç istatistikleriyle ne dalavereler yaptıklarına şahit oldum. Suça karşı asla tam olarak gerçek bir savaş vermiyor ama günün sonunda karıma ve kızıma bakabilecek dürüst parayı kazanıyordum.

Can sıkıntımı azaltmak için MET'in özel ateşli silahlar birimi olan CO19'a girmeyi denedim ve ilk seferde kabul edildim. Gerçek bir aksiyona atılma olasılığının zayıflığını bilmeme karşın, hayatımın iyiye gittiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Elbette yanılmıştım, her şey kötüye gitti.

Sadece bir yıl önce, Hackney'deki küçük uyuşturucu satıcılarının yaşadığı bir batakhaneye baskın yapan bir ekibin parçasıydım. Binada güvenlik amacıyla bir pitbull ile birlikte bir de silah bulundurdukları haberini almıştık ki o silah, geçen yıl bir çocuğun vurulduğu soygunda kullanılmıştı. Kapıyı kırdık, köpeği vurduk. Yazık olmuştu çünkü hayvanın konuyla hiçbir ilgisi yoktu. Ardından tüm silahlı polislerin yaptığı gibi büyük bir gürültü çıkararak içeri daldık.

İçerisi gerçekten berbat bir hâldeydi. Nereye baksanız dışarı dökülmüş çöp torbaları, eski paket servis kartonları vardı. Her yer köpek pisliği ile kaplıydı, bir hamam böceği ordusu mutfağı ve kirli bulaşıkları ele geçirmişti. Evin tamamı hayvanat bahçesindeki bir aslanın kafesi gibi kokuyordu. Böyle yerler için bu çok yaygın bir durum sayılırdı. Bir polis olarak suçluların sadece yasalara saygısızlık etmediğini hızlı öğreniyordunuz. Çoğu zaman suçluların kendilerine bile saygıları olmazdı.

Birinci kata ilk çıkanlardan biri de bendim ve kızı orada buldum. On beş yaşındaydı, yerel bakım evinden kaçmıştı ve en arka odadaki pis kokulu yatağa bağlıydı. Yarı baygındı, Tanrı bilir ona ne vermişlerdi. Çırılçıplaktı, el ve ayak bileklerinde kurtulmaya çalıştığını belli eden sürtünme yanıkları vardı. Ne kadar zamandır orada olduğuna dair bir fikrim yoktu. Ama altına kaçırmış ve pislemişti, doktor daha sonra onu muayene ettiğinde çok büyük ölçüde susuz kaldığını söyleyecekti. Yani uzun süredir burada olmalıydı. Onu seks için kullanmışlardı. Anladığımız kadarıyla onu sadece becermiş, diğer adamlardan onu becermesi için bir de para almışlardı. Belli ki kızın onlara uyuşturucu için borcu vardı, ödememişti ve cezası da bu olmuştu. Ona zarar vermiş, bir esir gibi tutmuşlardı. Kimseye söylememesi için onu canlı canlı yakmakla tehdit etmişlerdi. Evlerinden sadece yürüme mesafesi uzaklıkta yaşanmasına karşın, toplumun ahlaklı üyelerinin çoğu zaman böyle olaylardan haberi olmaz. Oysa bunlar yaşanır. Hem de her zaman.

Kıza kaç adamın tecavüz ettiğini asla öğrenemedik. O günlerde *CSI* gibi diziler ve diğer televizyon programları sayesinde aşağılık herifler yeterli adli bilgiye sahip olmuştu. Böylece prezervatif kullanmış, geride bulabileceğimiz hiçbir iz bırakmamışlardı. Kızın kendisi de bilmiyordu. Çoğu zaman neler olduğunu anlamayacak kadar bitap bir hâldeydi. Öte yandan ağır yaraları vardı, yani en az birkaç adam olduğuna ve kıza nazik davranmadıklarına emindik.

Sorun şu ki baskın yaptığımız sırada sadece iki satıcı oradaydı. Bu, Alfonse Webber adında kendini beğenmiş, küçük bir pislikti. Sadece on sekiz yaşında olmasına karşın suç dosyası kabarıktı. Kız hakkında bir şey bilmediğini söyledi, arkadaşla-

rını ve diğer satıcıları suçladı. Ama diğer satıcıyı takip ettiğimizde o da her şeyi reddetti. Kızı konuşturmaya çalıştık ama çok korkmuştu, sadece yalnız kalmak istiyordu. Ve onu suçlayamazdınız. O, bu bölgede yaşamaya devam edecekti.

Hepsi bu kadardı. Ne yapabilirdik ki? Daha da kötüsü içeride sadece biraz uyuşturucu bulduk, silah yoktu. Webber mahkemeye çıktı ve tecil edilmiş ceza aldı. Uyuşturucunun kendisine ait olduğunu, kızın yatak odasında kendini nasıl bağladığını bilmediğini iddia etti. Yargıç ona inanmadı, en azından ben öyle umut ettim, bazen ayırt etmek çok zor. Ama hapishaneler ağzına kadar dolu ve onu suçlayacak yeterli kanıt yoktu. Böylece tecil edilmiş ceza alıp elini kolunu sallayarak dışarı çıktı.

Dürüst olmak gerekirse, Webber'a olanlar uğraşmak zorunda kaldığım düzinelerce olaydan çok da kötü değildi. Ama diğer tüm vakaların doruk noktası oldu. Artık usanmıştım. Avukatıyla birlikte havalı bir şekilde mahkemeden çıktığında küçük piç beni gördü ve gülmeye başladı. Bir eşek gibi anırıyordu. Şimdi bile içimde yükselen öfkeyi hissedebiliyorum. O kadar gergindim ki titremeye başladım. Webber daha sonra aptal sokak ağzıyla, federallerin onu yakalamayacak kadar aptal olduğuyla ilgili palavralar atmaya başladı. Eski moda kel ve gözlüklü o küçük avukatı onu durdurmaya çalıştı. Yanımdaki polis de herifin üzerimdeki etkisini görebiliyordu, elini omzuma koydu ve bana onu görmezden gelmemi söyledi.

Neredeyse başarıyordum. Arkamı dönüp başka bir şey düşünmeyi denedim.

İşte o zaman söyledi. Beni her zaman delirtecek tek şey. Webber en kısa zamanda kızımı becermek için sabırsızlandığını söyledi.

Benim henüz üç yaşında olan güzeller güzeli küçük kızımı...

Kendimi kaybettim. Tuhaf olan şu ki o bunu söyler söylemez gözümün önüne gelen küçük kızım olmadı. Helmand'a ilk gidişimde gelişmiş bir patlayıcıyla vurulan genç er Max'i hatırlamıştım. Çocuk âdeta parçalanmıştı, kolunun yarısı gitmiş, bacakları tamamen kopmuştu. Ordunun, hükûmetin, meclisin ve geri kalan herkesin unuttuğu bir daireye sıkışıp kalmıştı. Oysa bu pislik parçası, hayatı boyunca tek bir gün çalışmamış, başkalarına yardım etmek için parmağını kıpırdatmamış bu lanet bok parçası uyuşturucu satıyor, genç kadınlara işkence ediyor ve polis memurlarını tehdit edebiliyordu. Hem de ceza almadan!

Üzerine yürüdüm. Avukatı beni durdurmayı denedi ama alçak herifin burnunu tek bir yumrukla kırdım. Webber bir kurşun gibi yerinden fırlamaya kalkışsa da kot pantolonu kıçından düşüyordu ve kendisinden daha ağır görünen spor ayakkabılar giymişti. Yani kaçmasına imkân yoktu. Üzerine atıldım ve onu kaldırıma yapıştırdım. Kafası ellerimin arasındaydı, onu durmaksızın kaldırıma vurdum. Her yer kan içindeydi. Tanrım, ne kadar tatlı bir duyguydu! Hiç şüphesiz onu öldürebilirdim. Durmak asla aklıma gelmedi. Olay mahallinde polisler ve güvenlik görevlileri de dâhil olmak üzere çok insan vardı, sonunda beni onu üzerinden kaldırmayı başardılar. Ama hâlâ saldırmaya devam ediyordum. Adliye güvenlik görevlilerinden birinin yüzüne inen dirseğimle iki dişi, beni tutmaya çalışan polisin ise elmacık kemiği kırıldı.

Hemen orada tutuklandım. Bundan kaçmanın bir anlamı yoktu. Alfonse Webber çok kötü yaralanmıştı. Bir hafta hastanede kaldı, yüzündeki hasarın giderilmesi için kapsamlı bir

estetik ameliyat geçirdi. Ben, hemen yargılandım ve ağır yaralama ile suçlandım. İki gün sonra mahkemeye çıktığımda gözaltında tutulmama karar verildi. İlk suçum olmasına, bir savaş kahramanı olmama, benimle görüşen bir psikiyatristin travma sonrası stres bozukluğu yaşadığım sonucuna varmasına ve Alfonse Webber'ın beni kışkırtmak için elinden geleni yapmış bir serseri olmasına rağmen... Tüm bunlara rağmen, en az üç ya da dört yıllık hapis cezası ile karşı karşıya kalmıştım.

Sonra biri bana bir teklifte bulundu.

*

Kuzey Londra'nın arka sokaklarında ilerledik, Edmonton ve sonra da Enfield'i geçtik. Tüm bu süre zarfında Cecil takip edilmediğimizden emin olmak için dikiz aynasını kontrol edip durdu. Oysa ben bizi kimin takip edebileceğini bilemiyordum. Polisler peşimizde olsa, Cecil'in adam öldürdüğünü görür görmez bizi yakalarlardı. Ama ben sessiz kalıp onu rahat bırakmıştım.

Londra banliyölerinin yerini sonunda toplu konutların birbirine benzeyen yapıları, golf sahaları ve yeşil alanların ilk belirtileri aldı. M25 otobanının yanına gelince, Cecil arabayı sessiz bir patikaya çekip küçük bir kayın ağacı ormanının ucundaki, terk edilmiş görünen bir ahırın yirmi metre gerisine park etti.

"Burası biriyle buluşmak için biraz fazla sapa bir yer değil mi?" dedim ve etrafıma bakındım.

"Asla yeterince dikkatli olamazsın." diyen Cecil uzanıp torpido gözünden ucunda anteni olan ve cep telefonunu andıran bir cihaz çıkardı. Düğmesine bastığında yan tarafında kırmızı bir ışık yandı.

"Bu da nesi?" diye sordum ama ne olduğunu çok iyi biliyordum.

"Böcek dedektörü. Üzerinde bir böcek varsa hemen bulacaktır."

"Belki dikkatinden kaçmış olabilir Cecil ama biraz önce birlikte silahlı bir soygun yaptık. Yani sana tuzak kurmam oldukça zor."

"Buluşacağımız adam bir paranoyak. Ayrıca, emir emirdir."

Ona bu şerefi bahşettim, tartışmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordum.

Alet ötmedi.

"Üzerimi de aramak ister misin?"

Neyse ki Cecil en azından utanmış görünecek kadar haysiyetliydi, arabadan indi ve arka koltuktaki parayı aldı. "Hadi."

Ahıra giden yolda onu takip ettim. Hava soğuk ve tazeydi, güneş bulutların arasından başını uzatmaya çalışıyordu. M25 otobanından gelen trafik gürültüsü artık duyulmaz olmuştu. Ağaçların ve onların ötesindeki tarladaki tek ses sık sık öten bir kargaya aitti. Etrafta başka araba yoktu, bu da ya buluşacağımız adamın henüz gelmediğini ya da dikkat çekmemeye çalıştığını gösteriyordu.

Tam o sırada buranın birini öldürmek için mükemmel bir yer olabileceğini fark ettim.

Ahırın dışında durduk. Tek kapısı açıktı, içerideki paslı yağ bidonları ve eski çiftlik makinelerinin dışında başka bir şey görünmüyordu.

Soğuktan ellerimi ovuşturup, "Buluşacağımız adam nerede?" diye sordum.

Arkamızdan "Buradayım." diye bir ses geldi.

Arkamı dönünce, uzun bir palto giymiş bir figürün geride-ki bir binadan çıktığını gördüm. Gelişimizi izlemiş olmalıydı, bize doğru yürüdü. Sıradan giyinmiş olmasına karşın, ellerinde pahalı görünümlü deri sürücü eldivenleri vardı.

"Efendim, bu size sözünü ettiğim adam, Jones. Her ne kadar Cecil saklamaya çalışsa da ses tonu saygılıydı.

Önümde duran adam tam bir fiziksel zıtlıklar abidesiydi. Bir taraftan uzun ve inceydi, zinde görünüyordu, eski bir ordu mensubuna benziyordu. Ama öte yandan, yüzü hasta denecek kadar solgundu, yüzünün bir yanında, derisinin altında bir solucandan farksız görünen damarı çok belirgindi. Gözlerimi bu damardan alamıyordum.

"Bay Jones, tanıştığımıza memnun oldum."

"Jones demeniz yeterli." dedim. "Peki ya siz?"

"Benim adım Cain." dedi. Sesi şaşırtıcı derecede derin ve etkiliydi. "Cecil bana başınıza gelenleri anlattı. Gerçekten hak eden birine cezasını verip adaleti uyguladığınız hâlde mahkûm edildiğinizi söyledi. Bu ülkenin artık tükendiğini de."

"Bana bir faydası olmadı."

"Hiçbirimize bir faydası olmadı." Keskin bakışlarıyla beni süzdü, derisinin altındaki damarın hareket ettiğini gördüğümü sandım. "Sadece bir yılla kurtulduğunuz için şanslısınız."

Bu benim zayıf noktamdı. Cezamın süresi. "Yeterince uzundu." dedim. "Özellikle de eski bir polis için. Artık eskisi kadar popüler sayılmam."

"Buna inanabilirim." Cecil'in elindeki çantayı işaret etti. "Ne kadar aldık?"

"Henüz saymadık." dedi Cecil. "Ama çok gibi geliyor." Çantayı bize peşinden ahıra gelmemizi işaret eden Cain'e uzattı.

İçeri girince, Cain çantayı yağ bidonlarından birinin üzerine koyup açtı, tüm parayı ortaya çıkardı. Çok geçmeden saymaya başlamıştı. Her bir tomarı diğer bidonların üzerine koyuyordu. Açgözlü bir adam değilim ama paralara bakarken sinsi bir heyecan duydum. Anlaşılan LeShawn her zaman o gelmeden önce paranın sayılması için ısrar ediyordu ve para beş binlik tomarlara ayrılmıştı.

"Orada neler oldu?" diye soran Cain saymaya devam etti. Ben de sayıyordum ve neredeyse doksan bine gelmiştim.

"LeShawn oyun oynamak istemedi." dedi Cecil. "Jones'un silahına uzandı. Onu vurmak zorunda kaldık."

"Tetiği kim çekti?"

"Ben çektim."

"Onu *sen* neden vurmadın, Jones?"

"Fırsatım olmadı."

Cain bana bir kez daha baktı. Gözleri gri tonlarındaydı ama içlerinde zekâ parlıyordu.

"Ben de polis arabasını vurdum." dedim.

Cain hafifçe gülümsedi. Parayı saymaya devam ediyordu. Şimdiye dek yüz kırka gelmiştik. "Tüm bu gizlilik için özür dilerim ama bir zamanlar polistin. Kime güveneceğimiz konusunda çok dikkatli olmak zorundayız."

"Evet, bir saat önce olanlar sayesinde ben artık silahlı bir soyguncuyum." diye karşılık verdim. "Bu da bana güvenebileceğiniz anlamına geliyor."

Bunu söyler söylemez, büyük bir şaşkınlıkla içeri tıkmaya çalıştığım suçlulardan farksız olduğumu anladım. Daha en ba-

şından silahlı soyguna katılmayı kabul etmemin sebebi, bundan sıyrılabileceğimi düşünmüş olmamdı. Oysa şimdi belaya bulaşmıştım.

"Sen silahlı bir soyguncu değilsin, Jones. Sen bazı kötü insanların kaynaklarını iyi amaçlar için kullanan bir askersin. Arada büyük bir fark var."

Cain saymayı bitirdi. "İki yüz yirmi beş bin ve bozukluklar."

"Cecil sana paranın nasıl bölüşüleceğini söyledi, öyle değil mi? Her birinize on beş bin?"

Başımı salladım. "Anlaşılan büyük payı sen alıyorsun."

"Öncelikle, bunu ben planladım. İkinci olarak da para bende kalmayacak."

Ona dik dik baktım. "Bugün biraz yardım alsak fena olmazdı. İşlerin ters gitmesinin sebebi sadece iki kişi olmamız. Üç kişi olsaydık her şey çok daha düzgün işlerdi."

"Hadi ama, Jones." diyen Cecil araya girdi. "Bu işe girerken sonuçlarını biliyordun."

"Ama sorun da bu." diyerek Cain'e döndüm. "Hâlâ neler olduğunu bilmiyorum. Çünkü kimse bana tam olarak anlatmadı. Cecil biraz para kazanabileceğim ve hükûmete karşı savaşabileceğim bir fırsat olduğunu söyledi. Ama şu ana dek sadece hayatımı riske attım ve bir cinayete karıştım. Tüm bunları orta sınıf bir araba parası için mi yaptım?" diyerek para tomarını işaret ettim. "Yani, söyler misiniz, burada neler oluyor?"

Cain ve Cecil birbirlerine baktılar. Sonra Cain bana döndü. "Hadi, biraz yürüyelim."

Onu dışarıya kadar takip ettim. Ahırın ötesinde uzaktaki ağaçlara kadar uzanan nadasa bırakılmış bir tarla vardı, oraya doğru baktık.

"Bir savaşın içindeyiz, Jones. Savaşta silahlara ihtiyaç olur. Karşı tarafın silahları var. Bu sabahki bombaları duydun mu?"

Başımı salladım. Buraya gelirken radyoyu açmamıştık. "Ne oldu?"

"Üç saat önce Victoria İstasyonu'nun yakınlarında bir bomba patladı. Şimdiden dokuz ölü var ama sayı yükseliyor. Neredeyse bir saat kadar sonra Bayswater'daki bir apartmanda iki bomba daha patladı. Polis hedef alınmış görünüyor. Dört ölü var. Aşırı İslamcılar suçu üstlendi."

"Yine onlar mı? Stanhope saldırısında beyaz, eski askerler olduğunu hatırlıyorum."

"Haberlere bakılırsa kahve dükkânına bombayı, bir canlı bomba getirmiş ama son dakikada korkup kaçmış. Bir kamyonun tekerleri altında kalmış ama söylentilere göre Asyalıymış." Cain durup bana baktı. "Bu ülke saldırı altında, Jones. Müslümanlar böyle saldırılar yapmaya devam edecek çünkü hükûmetimizin onlara karşılık verecek cesareti yok. Ülkemize ait olmayan insanların buraya gelmesini ve bizi yok etmeye çalışmasını engellemektense, masum İngiliz sivillerin ölmesini tercih ediyorlar. Cecil bana bir ailen olduğunu söyledi."

Dikkatlice, "Bir kızım var." dedim. Maddie'yi bu işe bulaştırmış olmaktan hiç memnun değildim.

"Doğduğu topraklarda azınlık olarak mı yetişmesini istersin? Çünkü hükûmet çok kültürlü deneylerine devam ederse olacağı bu. Beyazlar sayıca üstün gelecek. Her sokakta camiler olacak ve hükûmet bunu durdurmak için kılını bile kıpırdatmayacak. Çünkü her zamanki gibi tek dertleri kendi ceplerini doldurmak olacak. Tony Blair'e bir bak. Savaşa gönderdiği o askerler sayesinde artık bir multimilyoner." Cain'in yanağındaki damarı öfkeyle atmaya başlamıştı. "Cecil senin karşılık vermekle ilgilendiğini söyledi."

Demek buydu. Ona doğru cevap verdiğim takdirde, ülkenin büyük bir olasılıkla en tehlikeli terör hücresine katılacaktım. Ailemi düşündüm. Londra yakınlarında olmadıkları için Tanrı'ya şükrettim. "Evet." diyerek adamın gözlerine baktım. "İlgileniyorum."

"Cecil, Afganistan'da öldürdüğün insanlar olduğunu söyledi."

Omuz silktim. "Silahımı düşmana karşı birkaç kez ateşledim."

"Ben bunu demek istemedim." dedi usulca. "Cecil senin *öldürdüğünü* söyledi." Öldürmek kelimesini vurgulayarak ve uzatarak söylemişti.

Demek Cecil, Afganistan'dan bu yana taşıdığımız, bir daha asla dile getirmemeye yemin ettiğimiz sırrımızı ona söylemişti.

Cain bana canice gülümsedi, üst dudağı mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarmıştı. "Sırrın benimle güvende, Jones. Ama bu savaşta ne kadar ileri gitmeye gönüllüsün bilmek istiyorum."

Net bir şekilde, "Ne gerekiyorsa yaparım Bay Cain." diye karşılık verdim. "Geçmişimi biliyorsunuz. Yaşadığım pislikleri biliyorsunuz. Ben sadece iki şey istiyorum. Hayatımı ve kariyerimi mahveden, ailemi küçük düşüren bu sistemden intikam almak. Ve bir de para. Eski karıma ve çocuğuma gönderebilmek için paraya ihtiyacım var. Bunları elde etmek için ne yapacağımı da umursamıyorum."

İşte bu kadardı. Yemi atmıştım.

Cain yeniden konuşmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Sana ikisini de sağlayabilirim, Jones. Sana avans vereceğim. Bir ay için üç bin. Karşılığında bugünkü gibi silah gerektirebilecek işler için hazır olmalısın. Yaptığın her iş için ciddi bir prim de alacaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

Yavaşça başımı salladım, fazla heyecanlı görünmek istemiyordum. "İyi geliyor."

"Güzel. O hâlde anlaştık mı?"

Anlaştığımızı söyledim ve el sıkıştık.

Cebinden bir telefon çıkarıp bana uzattı. "Bu her zaman yanında olsun. Seni bu numaradan sadece ben arayabilirim. Bugün için bir planın var mı?"

"Aklıma gelen bir planım yok."

"Güzel. Bazı iş ortaklarıyla tarafsız sahada bir görüşme ayarlamaya çalışıyorum. Bugün ilerleyen saatlerde gerçekleşebilir. Cecil ile benimle gelmenizi istiyorum. Onlarla daha önce de iş yaptım, genellikle güvenilir adamlardır. Ama işin içinde çok para var ve para bazen insanların aptalca şeyler yapmasına neden olabilir. Yani ikiniz de silahlı olun. Bu iş için ayrıca bin dolar alacaksın."

"Buluşacağımız adamlar kim?"

"Hapishaneler çok konuşan adamlarla doludur Jones. Bizimleyken bilmen gerektiği kadarını öğreneceksin. Böylesi herkes için daha kolay."

Ona arkamı dönüp ağaçlığa baktım. "Bana hâlâ güvenmiyorsun, değil mi?"

Cain eldivenli eliyle bir sigara yakıp, "Sana bir şey anlatmama izin ver." dedi. "Yıllar önce Leşkergah'tayken Abdul adında bir çevirmenimiz vardı. İyi bir aileden geliyordu. Ne hükùmet yanlısı ne de karşıtıydı. Erkek kardeşlerinden biri Taliban tarafından öldürülmüştü, yani kendini güvende sayıyordu. İyi bir adamdı. İyi eğitimli, hatta Afganistan standartlarına göre fazla entelektüel sayılırdı. Çoğu zaman bizimle yemek yiyip İngiltere hakkında sorular sorardı. Kraliçe nasıl biriydi? Polisler

gerçekten silah taşıyor muydu? Futbol oynamayı da severdi." Cain güldü. Bu tuhaf, yapay bir sesti. Sanki bu sesi çıkarmak için çalışıyor ama daha pratik yapması gerekiyordu. "Hatırlıyorum da Abdul, Liverpool'u tutardı. 1978 ve 1981 Avrupa Kupası'nı kazanan takımların adlarını ezbere bilirdi. Onu test ederdik ve asla yanılmazdı. Bir gün kışlalardan birinde, birkaç erle çay içip sohbet ediyordu. Birden silah sesleri ve arkasından da çığlıklar geldi. Silahlarımızla oraya koştuğumuzda Abdul'ün çıktığını gördük. Önce vuruldu sandık, sonra erlerden birinin SA80 tüfeğini kaldırdı ve bize doğrulttu. Yüzünde son derece sakin, neredeyse hülyalı bir ifade vardı ve bize ateş etti. Bunu hiç unutmayacağım. Kötü bir nişancı da değildi. Gördüklerine inanamadığı için birkaç saniye tereddüt eden bir onbaşı askerimi vurdu. Sonra geri kalanımız ateş açtı ve sonunda Abdul'ü öldürdük."

"İçeri girdiğimizde Abdul'ün sohbet ettiği iki eri yerde bulduk. Peterson adında Tynesideli olanı çoktan ölmüştü. Diğeri iri bir Fijiliydi, adını söylemek çok zor olduğundan ona kısaca Hula derdik. O da kötü durumdaydı ama bilinci yerindeydi. Bize bir dakika önce iyi arkadaşlar gibi sohbet ederken, bir dakika sonra Abdul'ün Peterson'ın silahını alıp onlara ateş açtığını anlattı. Anlamsızca. Hiçbir neden olmaksızın. Hula kurtulamadı. Abdul da öyle, bu yüzden onu neyin motive ettiğini asla öğrenemedik. Belki de aramızda dolaşan, uyuyan bir casustu ya da Taliban onu bir şekilde ele geçirdi." Cain omuz silkti. "Şahsen, ben birincisi olduğunu düşünüyorum. Ama bu Peterson ya da Hula için fark etmedi. Öyle ya da böyle, ikisi de öldü. Bu hikâyenin amacı da bu, her zaman kolaydır." Bana sert bir bakış attı. "Asla çok dikkatli olamazsın."

Beni de endişelendiren tam olarak buydu.

On Beş

11.22

Tina boş bir görüşme odasından Mike Bolt'u aradı. Gardiyana sigara içip içemeyeceğini sordu. Ne de olsa mahkûmlar bu kuraldan muaf görünüyordu. Ama ona aksi söylenince Tina iyice sinirlendi.

Bolt telefonu açar açmaz, "Jetmir Brozi." dedi. "Anlaşılan Stanhope kuşatmasının silah tedarikine karışmış. Fox bugünkü saldırılara da karışmış olabileceğini düşünüyor."

Sonra Bolt'a görüşmenin ayrıntılarını hızlıca aktardı.

"Bu sabahki saldırıların bağlantılı olduğundan emin. Bu arada, onunla konuşmadan önce ikinci patlamayı öğrensem çok iyi olurdu Mike. Bayswater saldırısını söylediğinde karşısında aptal durumuna düştüm."

"Fırsatım olur olmaz seni aradım ama telefonun kapalıydı." Sesi gergin ve yorgun geliyordu, hiç ona göre değildi.

"Ne kadar kayıp var?"

"İlk bombadan dokuz ölü, Bayswater'dakinden de beş. Bayswater saldırısı bir daireye girmek üzere olan polis memurlarını

hedef almış. İlk patlamadan sorumlu bir telefon sinyalini oraya kadar takip etmişler."

"Yani sofistike bir saldırıydı ve Stanhope kuşatmasında kullanılan bombalarla benzerlik gösteriyordu.

"Oldukça. Ama bu bağlantılı oldukları anlamına gelmez. Tek şüphelimiz Pakistan kökenli bir İngiliz. Üzerindeki kimlikte adının Akhtar Mohammed olduğu yazılı. Otuz bir yaşında, evli ve üç çocuğu varmış. Herhangi bir gözaltı listesinde değil, öte yandan 7/7 bombacıları da değildi. Mesele şu ki bu adamın eski saldırılarla hiçbir bağlantısı yok. Adamlarımın Jetmir Brozi hakkında ne bulabileceğine bakacağım ama ona karşı kanıt toplamanın uzun bir iş olacağından eminim.

"Yine de yapmak zorundayız, öyle değil mi?"

"Elimizden geleni yapacağız. Ama şu an MET'teki herkes Londra'nın merkezinde olanlara odaklandı. Teröristler daha büyük bir saldırıyla tehdit ediyor. Geçmiş performanslarına bakılırsa, ne planladıklarını Tanrı bilir. Fox'tan daha fazla bilgi almalıyım. İş birliği konusunda ciddiyse, bu saldırılara karışan herkesin isimlerine ihtiyacımız var. Hem de hemen."

"Önce güvenli bir eve götürülmek istiyor."

"Bunu yapamayız Tina. O son derece tehlikeli ve göz önünde bir tutuklu."

"Hayatının tehlikede olduğunu söyledi."

"Ona inanıyor musun?"

Tina bunu biraz düşündü, aklına adamın yaraları geldi.

"Evet, güveniyorum. John Cheney'in başına gelenlerden sonra çalıştığı adamların onu susturmaya çalışması olası. Eğer sorun olmayacaksa, bir süre daha burada kalıp Fox'a

saldıran adamla görüşmek istiyorum. Neler bulabileceğime bakacağım."

"İyi fikir. Beni bilgilendir. Ve teşekkür ederim Tina. İyi bir iş çıkarıyorsun."

Görüşmeyi sonlandırdılar, Tina telefonu cebine koyarken içinde tanıdık bir heyecan vardı.

On Altı

11.28

Mike Bolt derin bir nefes aldı. Onca zamandan sonra yeniden Tina ile çalışıyor olmak tuhaf bir duyguydu. Ona karşı her zaman hisleri olmuştu. Tam dört yıl önce bir kez ona kur yapmıştı. SOCA dağılmadan önce, son kez birlikte çalıştıkları dönemdi. Öpüşmüşler ama işler ileri gitmemiş, hatta dostluklarına zarar vermişti. Sonuç olarak Tina tekrar MET'e tayin edildi. O günden beri Mike birkaç kez Tina'nın yardımına koşmuştu. Ancak Tina kendini yok etmeyi görev üstlenmiş gibiydi ve bu az kalsın Mike'ın görevine de mal oluyordu.

Sadece üst kademedekiler değil, çoğu insan Tina Boyd'un baş belası olduğuna inanıyordu. Aslında pek çok açıdan öyleydi. Takım oyuncusu değildi, kafasına göre hareket ederdi, çoğu zaman savunması gereken yasalara karşı çok az saygı gösterirdi ve tüm bunlar onu tehlikeli biri yapıyordu. Öte yandan geçici bile olsa, takımında olması iyi hissettirmişti. Fox'tan bir isim almayı başarmıştı, bu da bir şeydi. Bolt, Tina'nın adamın saç-

larını kavrayıp kafasını görüşme odasındaki masaya indirdiğini ve cevaplar istediğini hayal etti. Kesinlikle mümkün olamayacağını bildiği hâlde, bu hayal onu gülümsetti. Tina böyleydi işte. Yaptığı her şeye başka bir enerji katardı. Bolt'un yalnız yaşamına da bir şeyler getirmişti, uzun zamandır olmayan bir kıvılcım... Yine de Bolt şimdilik bunu düşünmemeyi tercih etti.

Alt kata inip takımından Dedektif Nikki Donohoe'yi buldu. Otuzlarının ortalarında, kısa, modaya uygun kırmızı saçları olan ateşli bir kadındı. Üçüncü çocuğunun belirtisi olan göbeği hafifçe ortaya çıkmıştı ve altı aylık hamileydi. Nikki onların bilişim uzmanıydı, herhangi bir bilgiye ulaşmak için esrarengiz yetenekleri olan bir kadındı.

Gergin bir gülümsemeyle, "Merhaba patron." dedi. "Başka saldırı var mı?"

Nikki genellikle girişken biriydi ama o sabah, Londra'daki diğer herkes gibi olanlar onu da sarsmıştı. İki çocuğunun okulu son iki bombanın patladığı yerden neredeyse bir mil uzaktaydı.

"Bir iz bulduk." Kadına, Jetmir Brozi'yi anlattı. "Elindeki tüm işleri bırak ve onunla ilgili ne varsa bul, özellikle de güncel konumunu."

"Saldırılarla bağlantısı olabileceğini düşünüyor musunuz?" diye umutla baktı kadın.

"Tina Boyd bu ismi Fox'tan aldı, yani araştırmaya değer."

"Hemen ilgileniyorum." diyen Nikki bilgisayarının başına döndü.

"Demek *Kara Dul* gerçek bir bilgi yakaladı, öyle mi?"

Bolt başını kaldırınca Dedektif Omar Balachi'nin odasına geldiğini gördü. Balachi, Somali kökenli ince ve uzun bir si-

yahiydi. Yirmili yaşlarındaydı, heykeli andıran hatlara sahipti. Şimdi olduğu gibi kot pantolon, spor ayakkabılar ve kapüşonlu bir kazak yerine; jilet gibi takımların içinde podyumda mankenlik yapıyor olmalıydı. Ekibe dâhil olalı neredeyse bir yıl olmuştu, biraz tavırlı olsa da iyi bir elemandı. Daha o sabah Bolt'a, zamanının çoğunu angarya işlerle geçirirken, Tina'nın kolaylıkla ekibe girip hepsinin konuşmak istediği adamla görüşmeye gitmiş olmasından duyduğu rahatsızlığı bildirmişti.

Adamın yüzüne bakan Bolt, "Bu doğru." dedi. "Sana daha önce de söylemiştim. Tina oraya Fox ısrar ettiği için gitti. Bu benim de hoşuma gitmiyor ama durum bu."

"Ama ben yine de onu takıma aldığını duydum."

"Geçici olarak evet ama sadece Fox ile görüşürken." Bolt hareketlerini ekibinin diğer üyelerinin onayına sunmaktan hoşlanmıyordu, bu kötü bir örnekti. Öte yandan bunun hassas bir konu olduğunun da farkındaydı.

Omar yavaşça başını salladı, durumdan hâlâ hoşnut olmadığı belliydi. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Tüm bunlar olup biterken, bininci kez banka ekstreleri ve telefon kayıtlarını incelemek biraz zaman kaybı gibi geliyor." Omar hâlihazırda, Fox'un Stanhope kuşatmasından birkaç yıl önceki güvenlik şirketinde çalışan tüm eski askerlerin geçmişlerini araştırıyordu. Uzun ve çok zaman alan bir görevdi. Bolt, Omar'ın ne kadar sıkıldığını biliyordu.

Genelde ona tahammül etmesi gerektiğini söylerdi. Ne de olsa, dedektiflik işi bundan ibaretti. Ama bugün sıradan bir gün değildi. "Nikki'ye Jetmir Brozi işinde yardımcı olabilir misin? O adam hakkındaki tüm bilgileri olabildiğince çabuk istiyorum."

Ofisine geri döndü, günün dördüncü kahvesini eline aldı. O da Omar kadar sinirliydi. Dışarıda olup teröristleri kovalıyor olmak isterken, tek şüphelileri ölmüş, kimseye faydası kalmamıştı. Bu süre zarfında ellerinden, oturup diğer saldırıyı beklemekten başka bir şey gelmiyordu. İnsanların canlarının istediği gibi girip çıkabildiği Birleşik Krallık gibi çok kültürlü bir demokraside yaşamanın getirdiği zayıflık da işte buydu. İnsanlar savunmasız ve zayıftı. Stanhope kuşatması ve sabahki bombalı saldırılar, bir avuç adamın on milyonluk bir şehri durma noktasına getirebileceğini, hatta neredeyse haraca bağlayabileceğini gösteriyordu.

Kahvesinden bir yudum alıp pencereden dışarı baktı. Güneş parıldıyordu, bulutlar incelmeye ve dağılmaya başlamıştı. Güzel bir kış günü olacak gibi görünüyordu. Uzakta hâlâ öten sirenlerin sesleri pencerenin gerisinden duyuluyordu. Dışarıda masum insanlar öldürülüyor, bu konuda ne onun ne de iş arkadaşlarının elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Taşıdığı üç cep telefonundan birinin sesiyle düşünceleri bölündü. İlk önce telefonun sesini hatırlayamadı; bu, yüksek bir kilise çanıydı. Sonra bağlantıyı hatırladı, suratı asılarak telefonu açtı.

"Buluşmalıyız." dedi Jones. "Hem de hemen!"

On Yedi

11.50

Heathrow Havaalanı'nın 5 numaralı terminali, turistlere "Uykusuz gecelerle İngiltere'ye hoş geldiniz." diyen bir havaya sahipti. Sıra, binaya girer girmez başlıyordu. Binlerce insan sanki onları buraya taşıyan uçakların gelişi beklenmedik bir durummuşçasına, uzun kalabalık ve düzensiz kuyruklar oluşuyordu. Havalı saç kesimleri olan ve gömleklerinde *Yardım Etmek İçin Buradayız* yazılı genç Asyalı personeller, yolculara asansörlere doğru çobanlık ederken, âdeta hapishane gardiyanları gibi bağırıyorlardı. Onları aynı hattın trenlerine binen sığırlar gibi iteliyor, birkaç dakika sonra daha büyük ve düzensiz bir kuyruğun olduğu geliş salonuna götürüyordu.

Neyse ki Voorhess'in acelesi yoktu. Oysa yanında duran takım elbiseli Avustralyalı adam öyle değildi. Böyle bir muamele görmenin ne büyük bir rezalet olduğunu tekrarlayıp duruyordu, bu Heathrow'a son gelişi olacaktı. Birkaç yolcu daha mırıltılarıyla onu destekledi, diğerleri ise usulca bu sabah

Londra'daki patlamaları konuşuyordu. Ama Voorhess sadece önüne baktı, yüzünde samimi bir ifade vardı. Burada geçireceği zaman için para alıyordu. Stres yapmanın bir anlamı yoktu.

Uçaktan inip sonunda pasaport kontrolüne varması neredeyse bir saat sürdü. Masalardaki görevlilerin neredeyse çoğunun Asyalı olması onu eğlendirdi. Bu, Londra'dan çok Yeni Delhi'de yol almak gibiydi.

Tek beyaz pasaport memuru olan ciddi görünümlü, asık suratlı ve boncuk gözlü kadın, Voorhess'in İrlanda pasaportunu inceledi. Belge sahteydi fakat mükemmele çok yakındı. Bizzat İrlanda pasaport ofisinin içinden temin edilmişti. Kadının ya da bilgisayarın sahte olduğunu anlaması mümkün değildi. Voorhess kadına aynı sevecenlikle bakmaya devam etti. Bu, halka açık yerlerde takındığı genel bir ifadeydi, bu arada kadın hem onu hem de pasaportu inceliyordu. Siyah kıvırcık saçları, çocuksu çilleri ve annesinden aldığı, yeşil ve ışıltılı İrlandalı gözleriyle bu etki azalmasa; Voorhess hem boy hem de genişlik açısından iri ve etkileyici bir adamdı. Güçlü yapısı Afrikalı bir çiftçi olan babasından geliyordu. Bir şekilde annesini Afrika'nın en ucundaki Doğu Kap'taki* bir çiftlikte yaşamaya ikna etmişti.

Kadın pasaportunu gönülsüzce teşekkür ederek geri verdi, ses tonundan aslında teşekkür etmediği gayet net anlaşılıyordu. Voorhess doğruca gümrükteki *Beyan Edilecek Eşyam Yoktur* bölümüne doğru ilerleyerek diğer insanların arasına karıştı. Görevli gümrük memuru sayısı azdı, öte yandan çok daha fazlasının çıkış kapısının üzerindeki boyalı camlardan aşağıyı seyrettiğini de biliyordu.

* Doğu Kap: Güney Afrika'nın bir ilidir. Başkenti Bhisho'dur ama en büyük iki şehri Port Elizabeth ve East London'dır.

Bu, kötü adamlara karşı son savunma çizgisiydi. O kapıdan dışarı çıktığınız an, ülkeye girmiş sayılırdınız, istediğiniz şekilde ortadan kaybolabilirdiniz. Öte yandan Voorhess de dâhil olmak üzere, herkesin girmesine izin veriyor gibiydiler. Ve bu onlar açısından büyük bir hataya dönüşmek üzereydi. Bugün o da kötü adamlardan biriydi, buraya bir suç işlemek için gelmişti. Kısa bir süre kalacak olsa da dünyanın ilgisini çekecek ve bir bulaşıcı hastalık gibi korku yayacaktı.

Bu düşünce onu rahatsız etmiyordu. Voorhess bir profesyoneldi. İşi neyse onu yapacak ve parasını alacaktı. Onu kiralayanlar para ödendiği ve risk yönetilebilir olduğu sürece, emirleri yerine getireceğine güvenebilirlerdi. Öldürme konusunda her zaman iyi olmuştu çünkü kendisini, öldürdüklerinin insan olduğu düşüncesinden ayırmayı başarıyordu. O sadece öldürürdü. Bu kadar basit ve de bu kadar karmaşıktı, hepsi bu.

İlk seferini hatırladı, 1982'de Güney Afrika Savunma Gücü'nde genç bir askerdi, Angola'daki SWAPO* Marksistlerine karşı savaşıyordu. Müfrezesindeki yüzbaşının adı De Koch'tu, Voorhess'i yumuşak biri olarak değerlendirmişti. Nedeni o çocuksu yüzü ve ışıldayan gözleriydi; insanların her zaman onun yumuşak biri olduğunu düşünmesine neden oluyordu.

Bir sabah ormanın içindeki dar bir arka yolda devriye geziyorlardı, karşı yönden gelen SWAPO devriyesi ile burun buruna geldiler. İki taraf da bu karşılaşmadan şaşkındı, bir an için herkes durdu ve birbirine baktı. Voorhess en ufak bir korku hissetmemiş, sadece adrenalin patlaması yaşamıştı. O, karşısında insanlar değil, hedefler görmüştü. Hayati bir biçimde ilk tepki veren o oldu. De Koch ve diğerleri daha silahlarını bile

* SWAPO: Güneybatı Afrika Halk Örgütü.

kaldırmadan o üç tanesi indirmişti bile. Her birinin göğsüne iki kurşun sıkmış, oracıkta canlarını almıştı. Bunu, o günden sonra önce ordu sonra da kendisi için düzenli aralıklarla yapar oldu.

Bir gece önce müşterisinden aldığı e-postada, uzun konaklamalı arabaların olduğu otoparkın üçüncü katında onu bekleyen kiralık bir araba olduğu yazılıydı. Oraya varınca evde kullandığı arabanın benzeri olan Mitsubishi Shogun'ı bulunca sevindi. Anahtarlar söylendiği gibi sağ ön lastiğin üst kısmındaydı. Arabaya bindiğinde yolcu koltuğunda, üzerinde adres ve iki ön kapı anahtarı olan bir zarf buldu.

Voorhess işte böyle iş yapmayı seviyordu. İmzasız. Kurbanlarından bazıları hariç kimse onun yüzünü görmemişti, buna onu hizmet vermesi için kiralayanlar da dâhildi. Böylece her iki taraf da korunmuş oluyordu.

Motoru çalıştırdı, nemli İngiliz soğuğunu yok etmek için klimayı sona getirdi. Burada kısa bir süre kalacaktı. Çoktan ertesi sabah için Heathrow'dan Bangkok'a uçuşu ayarlanmıştı.

Ve her şey plana uygun giderse, arkasında büyük bir kargaşa bırakacaktı.

On Sekiz

12.14

Asil amaçlar yoktur. En saf güdülere sahip olanlar bile adalet arayışında kendilerini lekeleyebilir.

Mike Bolt'un parkın içinden geçip bana doğru yürüyüşünü izlerken tam da bunu düşünüyordum. Bir yıl kadar önce Alfonse Webber ile yaşadığım olay sonrası ağır yaralama ile suçlandığımda, bana yaklaşmış ve doğrudan bir teklifte bulunmuştu. Onun için çalışacak ve bir yıllık, daha kısa bir ceza alacaktım. Veya mahkemede şansımı deneyebilir, üç ya da dört yıl ceza alma riskiyle yüzleşebilirdim. Belki de daha fazla. Webber ağır yaralanmıştı. Güçlü bir İnsan Hakları avukatı, *Alfonse için Adalet* adı altında bir kampanya başlatmıştı. Anlaşılan dairesinde çıplak bir şekilde bağlı bulunan kızdan çok Webber'ın haklarını savunma peşindeydi. Polisin barbarlığı ve ırkçılığına karşı medya da ciddi iddialarda bulunuyordu. Özetle, yalnızdım.

O zaman, polisin böyle anlaşmalar yapabileceğini düşünmüyordum. Hapis cezalarının her zaman yargıçlara bağlı oldu-

ğuna inanmışımdır. Oysa o günden beri hiç bilmediğim pek çok şey öğrendim.

Bolt, Stanhope saldırılarına karışanları bulmaya çalışan bir ekibin başındaydı ve oldukça nüfuzlu görünüyordu. Aynı zamanda olaya karışan teröristlerden William Garrett ya da diğer adıyla Fox'un doğru cevaplara sahip olduğuna da inanmıştı. Plana göre hapishanede onun yanına yerleştirilecektim, onunla dost olup bilgi elde etmeye çalışacak ve öğrendiklerimi Bolt ile ekibine aktaracaktım. Fox gibi Irak ve Afganistan'da hizmet etmiş eski bir asker olduğum ve ciddi bir suç işlediğimden, bu iş için mükemmel bir adaydım.

Başka bir neden daha vardı. Stanhope saldırısında ben de birini kaybetmiştim. Kuzenim Martin'le asla çok yakın olmasak da çocukken sık sık görüşmüş, arada sırada aile toplantılarında bir araya gelmiştik. Her zaman iyi anlaşırdık. Teröristlerden birini etkisiz hâle getirmeye çalışırken otelin içinde ölmüştü ve buna ne kadar öfkelendiğimi iyi hatırlıyorum. O iyi bir adamdı, sadece yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için bir kahraman olarak, başka insanları korumaya çalışırken ölmüştü. Aynı bu sabah o kafede olan insanlar gibi.

Anlayacağınız, teröristlerin olayı budur. Amaçları uğruna kimin öldüğünü umursamazlar.

Ama ben umursuyorum. İşte bu yüzden Bolt'a yardım etmeyi kabul ettim.

Hapishanede Fox'un yanında altı ay geçirdim. O süre zarfında onunla sık sık konuştum. Geçmişimiz göz önünde bulundurulduğunda, iyi anlaştığımızı bile söyleyebilirim. Ama Fox bir aptal değildi, saldırıdaki rolünden söz etmekten azimle kaçındı. Bu nedenle Bolt'a asla işe yarar bir bilgi veremedim. Ne bir isim ne bir kanıt. Hiçbir şey.

Suçum karşılığında Alfonse Webber ve onun destekçilerinin öfkesi yüzünden sekiz ay içeride kalıp dışarı çıktığımda, Bolt onun için çalışmaya devam etmemi istedi. Peşine düşmemi istediği adam, ordudaki eski arkadaşlarımdan biri olan Cecil Boorman'dan başkası değildi. Cecil, Stanhope kuşatmasına karışan bazı adamlarla ortak çalışmakla ve daha büyük aşırı sağcı terörist bir ağın parçası olmakla suçlanıyordu. Buna inanmakta zorlanmıştım. Cecil zor bir adamdı, soğukkanlı bir katildi ama aleyhindeki deliller sınırlıydı. Hayır, diyebilirdim. Belki de gerçekten demeliydim. Bolt'a yardım etmeye devam etmek zorunda değildim. Cezamı çekmiştim, beni tekrar içeri tıkmalarının imkânı yoktu. Ama sonuçta başka ne yapabilirdim ki? Eski bir polistim, MET'ten atılmıştım, sabıka kaydım orduya geri dönmemi engelliyordu, karım beni terk etmişti. Berbat hâldeydim. En azından bunu yapmak bana biraz heyecan yaşatabilirdi.

Görevim basitti: Cecil'in neyin peşinde olduğunu ve kimler için çalıştığını bulmak.

Cecil o zamanlar, Kuzey Londra'daki gece kulüplerinin kapılarına güvenlik sağlayan ve arada sırada koruma görevlisi hizmeti veren bir ekiple çalışıyordu. Ondan iş istedim. Birbirimizi en az beş yıldır görmemiştik ama hemen eskisi gibi anlaştık. Ben, içeride geçirdiğim süre yüzünden öfkeli bir adamdım, sağcı eğilimim konusunda onu ikna etmem zor olmadı. Ya da mümkün olduğu takdirde yasa dışı işlerde de faydalı olabileceğim konusunda.

Daha en başından kötü bir işe karıştığını anlamıştım ama Fox gibi o da fazla bilgi vermemek konusunda aşırı dikkatliydi. Böylece klasik hatayı yapıp güvenini kazanmak için kendimden ödün verdim.

Soygun her şeyi yoluna koyacaktı. Pislik bir uyuşturucu satıcısını soyacak, korkudan ödünü koparacak, olanları asla polise rapor etmeyeceğini bilmenin rahatlığıyla onu çok az parayla bırakıp kaçacaktık. Ama onları biliyorsunuz. Birden kendimi büyük bir belanın içinde bulmuştum. Cecil batarsa, beni de beraberinde götürecekti. Bolt'a bu sabah olanları anlatıp anlatmamak konusunda uzunca bir süre kendimle çatıştım. Ama sonuçta başka seçeneğim yoktu. Tüm zorluklarına karşın bu işi tamamlamak zorundayım, kartlarımı doğru oynarsam Cecil mahvolduğunda ona ihanet edenin ben olduğumu asla anlamayacaktı.

Tek yapmam gereken bunu mümkün kılmaktı.

On Dokuz

12.15

Bolt solundaki küçük bir kafeyi geçince, muhbiri Richard Burnham Jones dışarıda oturmakta olduğu masadan kalkıp peşine düştü. Üzerinde koşu giysileri ve elinde de bir şişe su vardı. Jones, neredeyse Bolt kadar uzun boylu bir adamdı. Kalın, koyu renk saçları ve yakışıklı yüz hatları, sol gözünün üzerindeki üç santimlik yara iziyle çirkinleşmek yerine daha da çekici bir hâl alıyordu. Yara, yakın bir asker arkadaşı başından vurulduğu sırada kafatasından fırlayan kemik parçası yüzünden olmuştu.

Parka doğru yürürlerken Bolt adama bakmaksızın, "Evet?" dedi.

"Girdim. Cecil beni patron olduğu her hâlinden belli olan Cain adında bir adamla tanıştırdı. Cain onun için çalışmamı istiyor, iyi para verecek. İlk işim, ona bugün yapacağı bir görüşmede eşlik etmek. Güvenliğini sağlamamızı istiyor."

Tanrım, diye düşündü Bolt, her şey bugün olmak zorunda mıydı? Jones neredeyse bir yıldır ona muhbirlik yapıyordu ve

fiilen hiçbir şey elde edememişti. Oysa şimdi, tam da Londra'nın terör saldırısına maruz kaldığı gün büyük bir atılım yaşıyordu. "Fotoğrafını çekebildin mi?"

"Hayır."

"Neden? Sana fotoğraf makinesini bunun için vermiştim." Bir ay önce Bolt, Jones'a ön tarafına küçük bir kamera dikili olan Nike marka bir beysbol şapkası vermişti.

"Çok riskliydi. Cecil buluşmadan önce üzerimi aradı ve sana daha önce de söylemiştim. Ben hayatımda hiç beysbol şapkası takmadım. Cecil fark etmiş olsa, şapkayı arar ve kamerayı bulurdu..."

"Bulamazdı. Kamera çok küçük."

"Tam da onun arayacağı gibi. Cecil ne yaptığını bilir ve paranoyağın tekidir. Bulsaydı, beni öldürtmüş olurdun."

Bolt bunun doğru olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Cecil Boorman zorlu bir müşteriydi. Eski bir asker olarak, Stanhope kuşatmasına karışan paralı askerlerden bazılarıyla ara sıra ortak çalışmaları olmuştu. Bir seferinde Fox'un yönettiği bir güvenlik danışmanlık firması için Irak'ta bir iş bile yapmıştı. Tek sorun, Cecil'in kuşatmanın kendisine doğrudan bir bağlantısının bulunmamasıydı. İzlerini kapatmak konusunda son derece dikkatliydi ve bu da çok büyük bir şey sakladığı anlamına geliyordu.

"Bana Cain'i anlat."

"Benim boyumda, kırklarında, kısa sarı saçlı, ince ve çok solgun. Neredeyse bir vampir kadar solgun ve sağ yanağında dikkat çekici büyük bir damar var. Sıradan birine benzemiyor, diyebilirim. O da eski bir ordu mensubu, görünüşünden daha çok memur gibi duruyor, orta sınıf bir vatandaş aksanıyla ko-

nuşuyor. Birkaç yıl önce Leşkergah'ta* görevliymiş ve müfrezesinde yeşilden maviye saldırı yaşanmış."

"Yeşilden maviye mi?"

"Koalisyon güçleriyle çalışan bir Afganlı onlara saldırmış. Abdul adında bir çevirmen, Cain'in iki adamını vurmuş. İyice araştırırsan bu bilgilerden kimliğini elde edebilmen gerek."

Bolt başını salladı. Yazmak zorunda kalmamak için görüşmelerini kayıt altına alıyordu. "Cain bu sabahki bombalar hakkında bir şey söyledi mi?"

"Evet. Müslüman teröristler olduğunu, onun için çalışırsam ülkeye zarar verenlere karşı savaşma fırsatına sahip olacağımı söyledi. Görüşleri oldukça aşırıydı."

"Ama bombaların kendisiyle ilintili olabileceğini ima etmedi, öyle mi?"

"Sence olabilir mi?"

Bolt iç geçirdi. "Bilmiyorum." İlerleme kaydedebilmeleri için bundan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Jones'un ifadesinden Cain'in kimliğini çıkarsalar bile, bu onları fazla ileri taşımayacaktı. "Şu Cain'in gitmeni istediği buluşma. Ne için olduğunu biliyor musun?"

"Ayrıntı vermedi ama bir şey satın alacağı izlenimine kapıldım. Ve satın alacağı insanlara güvenmiyor."

"Arabasına bakabildin mi?"

Jones başını salladı. "Görüşmeye yürüyerek gelmişti."

"Mesele şu ki gözetleme konusunda Cecil kadar iyi olmayabilir. Yani belki onu yakından takip edebiliriz. Cecil'e onun hakkında bir şey sordun mu?"

---

* Leşkergah: Afganistan'ın Helmend vilayetinin yönetim merkezi olan şehir.

"Cecil, Cain hakkında sessizliğini koruyor ve eğer çok soru sorarsam şüphelenir."

"Aynı zamanda şüpheli davranmak zorunda olduğunu biliyorsun, değil mi? Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adam tarafından kiralandın, işin içinde silahlar olduğunu bilmenin dışında nasıl bir görev olduğunu bilmiyorsun. Seni tuzağa düşürmek isteyen bir polis olmadığını nereden bilebilirsin? Cecil'e bunu sor. Demek istediğim, eğer kendini yasa dışı işler yapmaya gönüllü bir adam gibi gösterirsen, aradığın cevapları alabilirsin."

"*Senin* aradığın demek istedin. Bunu senin için yapıyorum, hatırladın mı?"

Bolt adama keskin bir bakış attı. "Hayır, Jones, benim için değil. Bunu sokaktaki sıradan adam için yapıyorsun, hani şu lanet küçük bir amaç için havaya uçurulmadan işine gitmek isteyen adam için. Ailen için yapıyorsun. Stanhope'ta ölen kuzenin için. Kızın için. Unutma, bu sabahki patlamada kızın ve eski karın da o kahve dükkânında olabilirdi."

Jones derin bir nefes aldı, gözlerini boşluğa dikti. "Evet, biliyorum."

Bolt abarttığının farkındaydı ama çok öfkeliydi. Jones'un başına gelenlere acıyordu. Herkesin söylediğine göre Jones bir gün aklını yitirene dek iyi bir polis olmuştu. Sonuçta işini, emeklilik maaşını, karısını ve en utanç verici olanı da özgürlüğünü kaybetmişti. Bu ülke için pek çok fedakârlıkta bulunmuş ve o ülkenin insanları karşılığında Jones için hiçbir şey yapmamıştı. Bu aynı zamanda onu mükemmel bir muhbir yapıyordu. Çünkü aşırı uçtakilere karışmak için büyük bir öfke gerekliyse, ondan daha uygun bir aday olamazdı. Ancak İngiltere'de

polisin muhbir kullanımı konusunda çok katı kurallar vardı ve Bolt onları ciddi bir şekilde esnetiyordu. Terörle Mücadele Merkezi'nin başı olan patronu, Bolt'a yaşanan terör tehditlerinin ciddiyetinden ötürü kullandığı kişiler ve onları kullanma şekli konusunda biraz esneklik uygulayabileceğini söylemişti. Öte yandan işler ters gittiği takdirde, tüm eleştiri oklarının hedefi olacağını da biliyordu.

Jones'a, "Bu buluşmaya gideceksen dinleme cihazı taşımanı istiyorum." dedi.

"Sana söyledim, üzerimi arıyorlar."

"Bu çok küçük bir şey, basit bir ses kayıt cihazı, yani hiçbir böcek dedektörü onu bulamaz. Sadece delil toplamak için, böylece bu adamları konuşturabiliriz." Cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. "Burada iki GPS cihazı var. Posta puluyla aynı büyüklükteler ve onları uzaktan kumandayla devreye sokabiliyoruz. Böcek dedektörü onları da bulamaz. Tamamen farklı bir frekanstan çalışıyorlar. Fırsatın olursa, buluşmadan sonra birini Cain'in arabasına ve diğerini de Cecil'inkine yerleştir. Sonra beni ara ve biz de onları devreye sokalım." Zarfı Jones'a uzattı, onlarla ilgilenen birilerinin olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı ama park sessizdi.

"Seni takip etmeyeceğiz. İşleri tehlikeye atmak istemiyorum. Ayrıca henüz yeterli insan gücüne sahip değiliz. Bugün orada yalnızdın."

Jones alaycı bir şekilde homurdandı. "En başından beri yalnızım."

"En önemli şey Cain'in kimliğini tespit etmek. Hepsi bu. Bunu başardıktan sonra seni oradan çekebiliriz. Ve ne olursa olsun, başını belaya sokacak şekilde taviz vermeni istemiyorum."

Jones başını kaşıdı. Hâlâ çok mutsuz görünüyordu. "Senden büyük bir ricam olacak Mike. Kimsenin bu işe karıştığımı bilmesini istemiyorum. Mahkeme ya da sorgularla uğraşmak istemiyorum. Böyle bir şey olamaz. Ailemi tehlikeye atacak bir şey de istemiyorum.

"Bu iş bitince çıkacaksın, sana söz veriyorum. diyen Bolt, bunun tutulması çok güç bir söz olduğunu biliyordu.

"Dinle, artık gitmeliyim. Şu bombalardan ötürü işler çok karışık. Beni bilgilendir, olur mu?"

Arkalarını dönüp farklı yönlere gittiler. Bolt çoktan teröristlerin tehditlerine odaklanmıştı. Teröristler talepleri karşılanmadığı takdirde, sekiz saatten kısa bir süre sonra evim dediği bu şehirde çok daha büyük bir saldırı olacağını söylemişlerdi.

Ancak bir süre geçtikten sonra, Jones'un bugüne kadarki buluşmalarının aksine ilk kez hizmetlerinin karşılığı olarak para istemediğini fark edebildi.

Yirmi

13.45

Voorhess'in hedefi Azim Butt adında genç bir girişimciydi; modern, üç katlı bir evde tek başına yaşıyordu. Evin kendine ait ayrı bir garajı, sokaktan bakıldığında beton şehrin içinde minyatür bir yağmur ormanını andıran egzotik bitkilerle dolu bir çatı bahçesi vardı.

İçeri girmek kolay olmuştu. Bay Butt'ın Filipinli temizlikçisi her pazartesi ve perşembe günü 10.30 ile 13.30 saatleri arasında geliyordu ve Voorhess geldiği sırada evdeydi. Evi davetsiz misafirlere karşı koruması gereken ileri teknoloji senkronize alarmı ve merkezi kilit sistemini her zaman kapatırdı. Böylelikle Voorhess'in sadece ön kapıdaki alarmı devre dışı bırakması gerekmişti ve bu da otuz saniyeden fazla sürmedi. Temizlikçi üst katı temizliyordu, Voorhess kapıyı usulca kapadı, aşırı süslü holü geçip alt kattaki, kadının çoktan temizlediği ve içinde hareket sensörü olmayan tuvaletlerden birine saklandı.

Yarım saattir içerideydi, tuvaleti koltuk gibi kullanmıştı, aletlerinin bulunduğu çanta ayaklarının dibindeydi. Yakındaki

paket servisi yapan küçük bir restorandan aldığı suşiyi yedi. Temizlikçi gitmiş, giderken de alarmı yeniden kurmuştu. Voorhess, kadını öldürmek zorunda kalmadığı için memnundu. Evde bir süre daha kalması gerekebilirdi ve kadının o süre zarfında kaybolması sorun çıkarabilirdi.

Müşterinin onun için hazırladığı dosyaya göre, Bay Butt Londra'nın merkezindeki pek çok işin başlıca yatırımcılarından biriydi. Moorgate'teki ofisiyle evindeki ofisi arasındaki çalışma temposunda bu bölgeyi sık sık ziyaret ederdi. Diğer bir deyişle, eve her an gelebilirdi.

Voorhess suşi ile verilen küçük plastik soya sosu şişesini açtı, eldivenli ellerle yapmak kolay olmamıştı. Birazını ton balığının üzerine döküp suşiyi tek lokmada yedi. Balık yavan, pirinç ise tatsızdı. Ton balığının Batı Kap'ın* besin zengini sularında yakalandığı ve onun gibi, yemeği gerçekten önemseyen insanlar tarafından hazırlandığı vatanına benzemiyordu. İçi vatan hasretiyle sızladı. Evinin yakınındaki dalgaların kıyıya vurma sesini duymak, barbeküde bir parça güzel balığı pişirirken Afrika güneşini sırtında hissetmek ve buz gibi bir kadeh Pinot Grigio'nun tadını çıkartmak istedi.

Tuvaletin karşısındaki duvarda, Bay Butt'ın renkli bir Hawai gömleği ve boynunda çiçeklerle çekilmiş fotoğrafı asılıydı. Bir kumsaldaydı, arkasında canlı mavi bir deniz uzanıyordu. Kollarını uzun boylu çekici bir sarışının omzuna atmıştı ve kadın onunla aynı hizada olmak için âdeta eğilmişti. Bay Butt kısa, hafif yapılı, kalın siyah saçları olan hiç şüphesiz yakışıklı bir adamdı. Otuz bir yaşından daha genç gösteriyordu, yüzünde-

* Batı Kap: Batı Kap, Güney Afrika'nın illerinden biridir. İlin merkezi Cape Town'dur.

ki geniş gülümseme hayatı ciddiye almayıp tadını çıkardığını gösteriyordu. Ne yazık ki işler onun için sevimsiz bir hâl almak üzereydi. Voorhess açısından en ilgi çekici olan ise, pek çok kurbanının aksine, Bay Butt asla neden hedef alındığını anlayamayacaktı. Hiç düşmanı yoktu. Sıradan bir bekâr hayatı vardı. Dürüst biri sayılırdı.

Yine de biri onu öldürmeye karar vermişti.

Girişten gelen iki yüksek bip sesi ile sessizlik bölündü. Bu, alarmın dışarıdan kapatılma sesiydi. Voorhess son suşiyi ağzına tıktı, çiğnemeye devam ederken çantasına uzandı.

Ön kapı açılıp kapandı, arkasından tuvaletin önünden geçen ayak sesleri duyuldu. Voorhess dolapların açılma sesini duyana dek birkaç saniye bekledi, sonra dışarı çıktı ve koridoru geçip mutfağa gitti.

Bay Butt mutfak tezgâhlarından birinin yanında dikiliyordu, sırtı kapıya dönüktü. Üzerinde pahalı bir takım vardı, saçları itaatsiz bir heykelinki gibi karmakarışıktı. Voorhess altıncı hisse inanmazdı. Fark edilmeden pek çok insanın yanına yaklaşabildiğinden, altıncı hissin insanların sadece hayallerinde var olduğunu biliyordu. Yine de o kadar sessiz hareket etmesine karşın, Bay Butt bir anda arkasını döndü. Bir elinde boş bir kupa, çocuksu yüzünde ise büyük bir şaşkınlık vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu, korkusu sesinden anlaşılıyordu.

"Yeni kiracın." diyen Voorhess adamı şok tabancasıyla vurdu.

Yirmi Bir

13.55

"Sınır Dairesi'ne göre, Jetmir Brozi'nin bilinen son adresi Islington, Roman Yolu, 60. Ama son üç aydır onu kontrol etmemişler. Anlaşılan aşırı esnek davranmışlar." Ekranda otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında, sert yüz hatları, kötü bir cildi ve ensesine kadar inen siyah saçları olan bir adamın gerçek boyutlu, renkli bir sabıka fotoğrafı belirdi.

Tina, Mayfair'deki Özel Operasyonlar ofisine geri dönmüştü. Bolt'un ekibinden Dedektif Nikki Donohoe'nin aktardığı bilgileri dinliyordu. Bilgiler, Fox'un Stanhope kuşatmasına silah temin edilmesinde önemli bir rol oynadığını iddia ettiği adama aitti.

Binanın ikinci katındaki bölmesiz ofiste Tina, Nikki ve Mike Bolt'un dışında iki kişi daha vardı: Dedektif Omar Balachi ve Çavuş Mo Khan. Tina onu tanıdığından bu yana Mike Bolt ile çalışan kısa ve bodur bir Asyalıydı ve asla Tina'ya ayıracak zamanı olmamıştı.

Bolt, Tina'yı diğerleriyle tanıştırmıştı ve herkes hâlâ birbirini çözmeye çalışıyordu. Tina hiç alışık olmadığı kadar gergindi.

Elini nazikçe sıkmış olmalarına karşın, özellikle de Mo Khan ona karşı mesafeliydi. Tina onunla yakınlaşmak istemediklerini hissetmişti. Bu, Tina'nın daha önce defalarca karşılaştığı bir durumdu ama asla alışamamıştı.

Bilgileri bir A4 kâğıdından okuyan Nikki, "Anlaşılan Bay Brozi bir kadını hamile bırakarak İngiliz pasaportuna sahip olmuş." diye devam etti. "İşte bu nedenle, sığınmacı olarak kabul edilmemesine ve hükümlü bir suçlu olmasına karşın yetkililer onu ülkeden atamıyor. Bu ülkede aile yaşamı sürme hakkına sahip, hem de kadınla ya da çocuğuyla birlikte yaşamadığı hâlde."

Odadan itirazlar yükseldi, birkaç kişi yorum yaptı ama Tina devam etmeye kararlıydı.

"Fox bana Brozi'nin King's Cross'taki bir genelevde vakit geçirdiğini de söyledi." dedi. "Böyle yerlerin işletilmesiyle ilgileniyormuş. Geçen seneki silahların satışıyla ilgili burada buluşmuşlar." Sonra Fox'un ona verdiği adresi tekrarladı.

Omar ona döndü, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Vay canına, bu adam sistemle nasıl oynayacağını iyi biliyor. Sınır Dairesi'ni parmağında oynatıyor, aynı zamanda bir genelev işletip silah tüccarlığı yapıyor. Bana pek olası gelmedi. Fox'un seninle dalga geçmediğinden emin misin?"

Tina adamla göz göze geldi. "Nasıl bir amacı olabilir ki?"

"Belki de canı sıkılmıştır. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Çünkü hiçbirimizin onunla konuşma fırsatı olmadı."

Tina bunu söylerken Omar'ın Bolt'a baktığını fark etti.

"Bakın, nasıl göründüğünün farkındayım ama adam üç gün önce saldırıya uğradı ve tuzak kuruyor gibi bir hâli yoktu. Saldırı yüzünden yirmiden fazla dikiş atılmış ve adam korkmuş. Koruma ve bir türlü anlaşma yapmak istiyor."

Bolt, "Ona saldıran mahkûmla görüşme şansın oldu mu?"

diye sordu.

Tina başını salladı. "Evet ama sorduğum her soruya klasik *yorum yok* cevabını verdi. Eric Hughes müebbetlik, en az on yılı daha var ve tam bir şiddet adamı, yani elimde onu korkutabileceğim bir şey yoktu. Ne kadar yatacağını biliyor, sessiz kalırsa cezasına sadece birkaç ay ekleneceğini de. Fakat Hughes'ın Fox'u el yapımı bir bıçakla CCTV kameralarının çalışmadığı tuvalete kadar takip ettiği saldırı şekli bunun bir kavga değil, önceden planlanmış bir iş olduğunu gösteriyor. Bu da Hughes'ın bu hizmeti için para aldığı anlamına geliyor. Parayı hapishanede almış olamaz, ömür boyu hapse mahkûm olduğuna göre ödemenin dışarıdan birine yapıldığını varsaymalıyız, ona yakına birine." Tina biraz durdu, diğerlerinin şimdi ona ilgiyle bakmalarından hoşlanmıştı. "Müdürle kontrol ettim, Hughes hiç evlenmemiş olmasına karşın üç çocuğunun ikisi aynı kadından ve kadın onu düzenli olarak ziyaret ediyor. Bence bu konuya da eğilmeliyiz."

Bolt, "İyi fikir." dedi. "Ama önceliğimiz Brozi. Biraz önce bu sabahki patlamalarda kullanılan her iki bombanın da PETN olduğunu öğrendim. Kısaca Stanhope saldırısında kullanılanın aynısı. Yani eğer Brozi, Fox'un iddia ettiği gibi bir tür silah tüccarıysa, bugünkü teröristlerle doğrudan bağlantısı olması olası." Sırayla odadaki herkese baktı. "Size teröristlerin ültimatomunu hatırlatmama gerek yok. Güvenilir bir kaynaktan hükûmetin hiçbir şekilde taleplerini karşılamaya niyetli olmadığını da öğrendim. Yani bombacıların yerini bulmak için artık zamana karşı yarışıyoruz. Ve Brozi bizi onlara götürecek kişi olabilir."

Yirmi İki

14.15

Çavuş Chris Hancock'un polislik mesleğinde en çok nefret ettiği şey ölüm haberi vermekti.

Polis kuvvetinde onu tanıyanlara göre, Hancock bu iş için doğru mizaca sahipti. İnsanlara sevdiklerinin ani, ara sıra vahşi ölümleriyle ilgili kötü haberlerini verirken o hüzünlü gözleri ve mahcup bakışları karşısındakileri rahatlatırdı. MET'te geçirdiği süre boyunca bunu defalarca yapmış, her seferinde dayanılmaz bir üzüntü duymuştu. İnsanlar çoğunlukla benzer hareket ederdi. Önce inanamaz, sonra üzerlerine bir gölge gibi çöken büyük bir şoka girerlerdi. Çoğu zaman sessizleşir, kayıplarının muazzamlığı kalplerine çökerken alçak bir ses tonuyla, "Nasıl oldu?" diye sorarlardı.

Sadece bir seferinde çok dramatik bir tepki almıştı. Bu genç bir anneydi. Doğru hatırlıyorsa, kadın otuz iki yaşındaydı. Hancock, ona dokuz yaşındaki tek oğlunun, bir yaya geçidinde gerçekleşen çarpıp kaçma vakasında öldürüldüğünü söylemek zorunda kalmıştı. Kadın dağılmış, tabak çanağı yerlere fır-

latmış, kederle inlemişti. Sıcak gülümsemesi olan çekici genç bir kadından, âdeta çılgın ve gözü dönmüş bir ölüm perisine dönüşmüştü. Sanki tüm enerjisini ve gücünü tek ve görkemli bir patlamayla atmaya çalışıyor, acıyı hissedemeyecek kadar bitap düşmeyi istiyordu. Hancock sonrasında haftalarca uykusuz geceler geçirmişti. Kadının kaybını hissetmiş, tadını almıştı. O da tek çocuk sahibiydi, kızı on yedi yaşındaydı ve başına böyle bir şey gelse hayatı ne hâle gelir, hayal bile edemiyordu. Artık Terörle Mücadele Merkezi'nde çalıştığı için kötü haber verme günlerinin geride kaldığını umut etmişti, oysa yanılıyordu. O günkü üç bombadan ilki patlayalı henüz sadece altı saat olmasına karşın, kurbanlardan birinin kimliği tespit edilmişti. O ve iş arkadaşı Dedektif Marie MacDonald ölüm haberini vermekle görevlendirilmişti.

Mesajın sahibi ise şehir merkezindeki dev bir bilişim şirketinin sahibi olan Garth Crossman adında bir adamdı. Çavuş Hancock yolda Crossman hakkında biraz araştırma yapmıştı. Kötü haberi vereceği insanlar hakkında biraz bilgi edinmeyi hep severdi, böylece en azından nasıl tepki vereceklerine dair bir fikir edinmiş olurdu. Hırslı ve girişimci Crossman; sınav sonuçları yeterli olmayınca on sekiz yaşında okulu bırakmış, yirmi yıl önce Logical Solutions şirketini kurmuştu ve artık bir milyonerdi. Öte yandan, Çavuş Hancock deneyimlerinden, dünyadaki paranın tamamının bile sizi trajedilerden koruyamayacağını iyi biliyordu.

Logical Solutions'ın Leadenhall'daki genel merkezinin resepsiyonuna geldiklerinde, görevli önce Bay Crossman'ı rahatsız etmek istemedi. Anlaşılan adam yatırımcılarıyla önemli bir toplantı yapıyordu. Hancock kıza polis kimliğini gösterip acil

bir durum olduğunu söyleyince neyse ki yumuşadı ve birden endişelendi.

İki dakika sonra, Crossman resepsiyona geldi. İyi görünümlü, kırklarının sonlarında, kır saçlı bir adamdı. Açık yakalı bir gömlek ile düzgün ütülenmiş bir pantolon giymişti, şık ama rahat bir takımdı. Hancock ve MacDonald'a samimi ama şaşkın bir ifadeyle baktı. Terörle Mücadele Merkezi'nden iki polisin, onunla ne işi olabileceğini merak ettiği belliydi. El sıkıştıktan sonra onları toplantı odasına aldı.

Çavuş Hancock kaçınılmaz olanı geciktirmeyi gereksiz bulurdu. "Korkarım size kötü haberlerimiz var." diyerek Crossman'ın gözlerinin içine baktı. "Eşiniz olduğunu düşündüğümüz bir kadın, bu sabah bombalanan kafede hayatını kaybetti."

Crossman'ın yüzü gerildi, Hancock adamın yakın zamanda birkaç botox iğnesi yaptırdığını görebiliyordu. "Ben, şey... Hancock'un şaşırtıcı mesajını sindirirken bir süre sessiz kaldı. "Aman Tanrım!"

Toplantı masasındaki sandalyelerden birini işaret eden Dedektif MacDonald, "Oturmak ister misiniz, Bay Crossman?" diye sordu.

"Hayır, hayır, iyiyim. O olduğuna emin misiniz?"

"Korkarım hiç şüphe yok." dedi Hancock. "Eşinizden aldığımız bir DNA örneği, merkezi veri tabanındaki ile uyumlu çıktı." Martha Crossman iki yıl önce alkollü araba kullanmaktan hüküm giymişti, DNA'sının dosyada olması kimlik tespitini hızlandırmış ve bir o kadar da kolaylaştırmıştı.

"Bugün onu aramayı denedim." dedi Crossman sesi titreyerek. "Bombayı duyduktan sonra onu aradım ve telefonunu kapalı olduğunu söyleyen bir mesaj dinledim. Aklıma hiçbir

şey gelmemişti. Demek istediğim, sizin gelir mi?" İkisine de baktı, gözleri irileşmişti ve parıldıyordu. "Bu korkunç bir şok. Tanrım, çocuğumuza söylemek zorunda kalacağım. Alnındaki teri sildi, yüzünü ovuşturdu. "Benim... Onun kimliğini tespit etmem gerekiyor mu? Karımın yani?"

Hancock başını salladı. "Hayır, o iş halledildi. Mümkün olur olmaz cenazeyi size vereceğiz ancak biraz zaman alabilir."

"Acı çekmiş mi?"

"Karınız bombacıya çok yakınmış. Hemen ölmüş olmalı. Aslına bakarsanız, büyük bir olasılıkla hiçbir şey hissetmedi."

"Ve eminsiniz, öyle mi?"

"Evet. O olduğundan eminiz. Çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim, memur arkadaşlar. Bu sizin için çok zor bir iş olmalı."

Bir süre geçtikten sonra Çavuş Chris Hancock tam da bu noktada, Crossman'ın tepkisinde bir terslik olduğunu düşündüğünü hatırlayacaktı. Karısını kaybetmiş bir adamdan çok, hak edilmiş bir övgüyü cimrice dağıtan bir politikacıyı andırıyordu. Ama o sırada Hancock bunu anlam veremediği bir huzursuzluk duygusu olarak yorumlamıştı.

Crossman'ın ifadesinde bir şey yakalamış olmalıydı. "İtiraf etmeliyim ki karımla ayrılmayı düşünüyorduk." diye atıldı. "Tartışmalarımız oldu ve önümüzdeki haftalarda taşınmayı planlıyordu. Yine de bu ailemiz için korkunç bir kayıp." Derin bir nefes alıp tavana baktı.

Dedektif MacDonald elini nazikçe adamın koluna koydu. "Sizin için yapabileceğimiz bir şey varsa, Bay Crossman..."

"Hayır, teşekkür ederim." diyen adam gözlerini gömleğinin koluna sildi. "Ben ne gerekiyorsa yaparım."

"Yalnız olmamanız sizin için daha iyi olur. İsterseniz sizinle ve çocuğunuzla konuşması için bir yas danışmanı organize edebiliriz."

"Teklifiniz için teşekkür ederim ancak kendimiz başa çıkabiliriz."

Sesinde buradaki işlerinin bittiğini anlatan bir kesinlik vardı. Toplandı odasından çıkıp resepsiyona yürüdüler, geçerken başlarıyla resepsiyon görevlisini selamladılar.

Dışarı çıktıklarında Dedektif MacDonald, "Tanrım, umarım uzun bir süre böyle şeyler yapmak zorunda kalmayız." dedi.

"Bahse girmezdim." diye karşılık verdi Hancock. Şimdiye dek, bombacı hariç on iki kişinin ölümü teyit edilmişti ve bu sayı sürekli yükseliyordu. "Bu işler hep bana düşüyor."

"Durumu düşünürsek, bence gayet iyi karşıladı."

"Bence de. Fazla iyi."

"Gerçekten mi?"

Hancock omuz silkti. "Onda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı."

"Bence yaşlandıkça kuşkulu biri olmaya başlıyorsun, Chris."

Arabaya binerlerken Hancock, "Sana katılmıyorum." dedi. "İnsanların içindeki iyiliği görebiliyorum. Ama olmadığı zaman da fark edebilirim. Ve orada büyük bir eksik vardı."

Toplantı odasında Garth Crossman derin düşüncelere dalmış, büyük bir sessizlik içinde oturuyordu. Bu odada yatırımcılarına, ortaklarına ve müşterilerine sayısız tanıtım yapmıştı. Yine de içlerinden en önemlisi bu iki polis memuruna yaptığı olmuştu. Yas tuttuğuna inanmaları gerekiyordu ve öyle olduğuna emindi.

Arkasına yaslanıp gülümsedi. Sinir bozucu zamanlar olsa da planı şimdiye dek mükemmel bir biçimde işliyordu.

Asıl heyecan verici olan, daha yeni başlıyor olmasıydı.

Yirmi Üç

14.30

Jetmir Brozi'nin adı Bolt'un ekibi için tek başına yeterli olmuyordu. Şimdilik Stanhope ve bugünkü saldırılara karıştığına dair ellerinde sadece bir toplu katliam suçlusunun sözü vardı. Tina bunun kanıt toplamak açısından uzun bir süreç gerektirebileceğini biliyordu. Öncelikleri adamın yerini tespit etmekti; bu nedenle Mo Khan ve Omar Balachi, King's Cross'taki genelevi gözetlemek için yanlarından ayrılmıştı. O ve Bolt ise Pentonville Yolu'na gitmiş, adamın Islington'daki evine gidiyorlardı. Tina'nın eski merkezinden Islington'daki bir gözetleme ekibi, Bolt'un talebi üzerine çoktan eve gitmiş, o gelene kadar etrafa göz kulak oluyordu.

Arabayı Bolt kullanıyordu, kırmızı ışığa geldiği sırada telsizden Nikki Donohoe'nin sesi duyuldu. Brozi'nin evinden çıktığını ve gözetleme ekibi tarafından takip edildiğini bildiriyordu.

"Tanrım, umarım onu kaybetmezler." diyen Bolt arabayı durdurdu.

"Kullandıkları ekip ne kadar büyük?" diye sordu Tina.

"Altı."

Tina kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?"

"Şimdilik herkes bombacıların peşinde ve bu da yüzlerce izden sadece biri. Onları bulabildiğimiz için bile şanslıyız."

Polis gözetleme ekipleri ortalama en az sekiz, en çok on iki kişi olurdu. MI5'teki terörist takipçileri ise bir şüpheliyi takip etmek için yirmi beş kişiye kadar çıkabilirdi. Tina'ya göre altı kişi göndermek, hiç göndermemekten daha kötüydü. Çünkü altı kişinin yakalanıp işleri berbat etmesi daha olasıydı.

Çok geçmeden Jetmir Brozi için verilen adrese gelmişlerdi, burası Liverpool Caddesi'nden çok da uzakta olmayan yeşillikler içinde Georgian tarzı modern bir evdi. "Yıllar önce sınır dışı edilmesi gereken bir haydut için hiç de fena değil." dedi Bolt.

Yolun otuz metre ilerisinde bir yer bulup ön kapıyı görecek şekilde pozisyon aldılar. Artık Brozi'nin evine izinsiz girerek içeri kamera ve dinleme cihazı yerleştirmeleri için gerekli yetkileri almaları an meselesiydi. Bu genellikle günler alırdı ancak Bolt Terörle Mücadele'nin yöneticisi Komutan Thomas Ingrams'tan hızla yol alabilmek için izin istemişti. Brozi'nin suç kaydı göz önünde bulundurulduğunda, izni çok geçmeden almayı umut ediyorlardı.

Gözetleme ekibi Pentonville Yolu'ndaki yoğun trafikte Brozi'yi takip ederken arabada bir sessizlik oldu. Tina eskiden çalıştığı birkaç polisin sesini hatırlamıştı, onlarla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak etti.

"Ee, hayat nasıl gidiyor, Mike? Hâlâ o kızla birlikte misin? Şu nişanlandığın kızla?"

"Claire. Yürümedi." Omuz silkti. "Bizim işimizde ilişki sürdürmek kolay olmuyor."

"Bu doğru ama imkânsız da sayılmaz. Neden ayrıldınız? Aradığının o olduğunu sanıyordum."

"Hadi ama, Tina. Nedir bu? *Yirmi Soru* oyunu mu?"

Şimdi omuz silkme sırası Tina'daydı. "Sadece merak ettim, hepsi bu." Oysa fazlasıydı. *Onunla* ilgileniyordu. Bolt gibi uzun boylu, yakışıklı ve karizmatik bir adamın ilişkilerini neden sürdüremediğini öğrenmeliydi. Hâlâ bağlanma sorunları olup olmadığını bilmek istiyordu. Ve nedeni çok basitti. İki yıl sonra ilk kez karşılaştıkları bu sabahtan beri, ona karşı hissettiği çekim ansızın ve beklenmedik şekilde yeniden alevlenmişti.

"Neyse." diyen Bolt işleri tersine çevirip, "Senin aşk hayatın nasıl?" diye sordu.

Tina güldü. "Yok. İlişki sürdürememek konusunda senin kadar iyiyim, yani öğüt veren ben olmamalıyım. Son erkek arkadaşımdan onu bağlayıp kıçına şaplak atmamı istediği için ayrıldım. Buna inanabiliyor musun?"

"Yirmi beş yılı aşkın bir süredir polisim. Her şeye inanabilirim." Sırıttı. "Bence bu tam da sana göreymiş, Tina. Yani başını belaya sokmadan adam dövmek!"

"Her şey tamamen normal başlamıştı. Gerçekten hoş bir adamdı. Zeki, iyi görünüşlü. Besbelli, zevkli."

"Besbelli."

"Vancouver'daki ailesiyle tanışmaya bile gittik. Sonra günün birinde bana aniden cinsel açıdan hep hükmedilmeyi istediğini söylüyor ve yalnızken bana *sahip* diyebilir mi, diye soruyor."

Artık ikisi de gülüyordu.

"Bence senden iyi bir sahip olurdu."

"Bir süre ona eşlik etmeye çalıştım, oyun oynadığımızı düşünmek istedim. Ama aptalca bir hâl aldı."

İkisi de sessizleşmişti, birbirlerine baktılar. Sonra Tina en son görüşmelerinde onunla yatağa girmelerine ramak kalmasını hatırladı, aynı şeyi şimdi de hissedebiliyordu.

Bir kez daha telsizden Nikki Donohoe'nin sesi duyuldu. "Merkez'den Alfa 1'e. Şüpheli konuta gizlice girme yetkisi verildi. Kâğıtları şimdi e-posta ile gönderiyorum. Tamam."

Bolt telsize, "Alfa 1'den, Merkez'e." diye konuştu. "Alındı ve anlaşıldı. Tamam."

Gözetim ekibinin söylediğine bakılırsa, Brozi evden uzaklaşmış ve Caledonian Yolu'na doğru ilerliyordu. İçeri girip cihazları yerleştirmek için uygun bir zamandı.

"İçeri kim girecek?" dedi Bolt. "Sen mi, ben mi?"

Tina gülümsedi. "Ben girebilir miyim? Beni bilirsin. Heyecanı severim ve haneye tecavüz yeteneklerim hâlâ çok iyi."

Bolt başını salladı. "Ona ne şüphe! Tamam, ben burada bekleyeceğim. Ama acele et."

"Hallediyorum." diyen Tina bir çift eldiven taktı ve kayıt cihazlarının olduğu çantayı omzuna attı. "Ama arkamı kollamayı unutma. En son isteyeceğimiz şey, Bay Brozi'nin beklenmedik bir şekilde eve gelmesidir."

Bolt, "Arkanı her zaman kolladım, Tina." dedi ve gözleri birkaç saniye daha uzun kilitli kaldı.

Tina arabadan indi, karşıya geçti, olabildiğince normal yürüyordu. Yüz metre ötede yapı iskelesi kurmakla meşgul birkaç inşaat işçisinin dışında sokak boştu. Yine de evlerin içinden

kimlerin izliyor olabileceğini tahmin edemezdiniz. İzinsiz arama çok hassas bir prosedürdü, her zaman ters gidebilecek pek çok şey olurdu, özellikle de güpegündüz yapıldığında.

Ön kapıdan geçti, karanlıkta kamera koyabilecekleri yerleri aklının bir köşesine yazdı. Kameralar biri içeri girdiğinde ya da çıktığında devreye girebilirdi. Zili çaldı. Kimse cevap vermeyince emin olmak için bir kez daha çaldı, bu arada çantasından aletlerini çıkartıyordu. Alarm olmadığını görmüştü, böylece doğruca Yale kilidin üzerinde çalışmaya başladı. Tahmin ettiğinden daha uzun sürmüştü, Bolt'un onu izlediğini biliyordu. Onu aklından uzaklaştırıp kilide odaklanmaya çalıştı, sonunda kilit döndü ve kapı açıldı.

Tina omzunun üzerinden geriye bakmadan içeri adım attı, kapıyı arkasından kapadı. Hemen karşısında merdivenlerin olduğu dar bir koridordaydı. Ev naftalin ve ucuz baharat kokuyordu, duvarlar çıplak ve pisti, krem rengi halı ise lekeliydi ve kenarları seyrelmişti. Tina'nın deneyimlerine göre, suçlular ender olarak evlerinin temizliğine düşkün olup karakterlerini yansıtırdı. Cinayet masasında çalıştığı bir dedektif, bir seferinde bunun nedeni olarak; suçluların asla aynı yerde uzun süre kalmayacaklarını bilmelerini göstermişti. Tina adamın haklı olduğunu düşündü.

Başka birinin evine gizlice girmenin verdiği o yasa dışı heyecanla işe koyuldu. Elinde en son teknoloji mikroskobik video kameralar, duvarlardaki vidaları açmak için uzun, ince diş açma takımlarının olduğu, onları neredeyse görünmez kılan aletler vardı. Bu aletler harekete duyarlıydı ve çok iyi bir ses kalitesine sahipti. Tina evi dolaştı, her odaya birer tane bıraktı, sonra yukarı çıktı, tüm evi kontrol etti.

Silahı televizyon odasında buldu. Cumbayı kapatan devasa televizyonun karşısında iki deri koltuk vardı. Odadaki yek mobilya şifonyerdi. Üst çekmece hafif açıktı, Tina oradayken Brozi'nin eşyalarına bakıp ilginç bir şey olup olmadığına bakabileceğini düşündü. Anlaşılan suçluluk geçmişi konusunda son derece kendinden emindi çünkü silahı saklamaya çalışmamıştı. Çekmecede, dört beş santim kalınlıktaki elli poundluk kalın para destesinin yanında duruyordu. Yepyeni bir Glock 17 tabanca. Silahı eline aldı, eldivenli elleriyle inceledi, şarjörü çıkardı. Silah doluydu. Normalde Tina kurşunları boşaltırdı ama bu sıradan bir durum değildi. Böyle yaptığı takdirde Brozi evine birinin girdiğini anlayabilir, tüm operasyon suya düşerdi. Yine de silahı bulduğuna sevinmişti. Bu, Fox'un onunla kafa bulmadığını gösteriyordu. Aynı zamanda Brozi'yi bir an önce yakalamak istiyorlarsa, ellerinde artık onu suçlayabilecekleri bir şey vardı. Silah bulundurmak için en az beş yıl ceza alabilirdi, bu da onlara pazarlık yapmak için gerekli gücü sağlıyordu.

Tina paraya baktı. Burada en az on bin dolar vardı. Dürüst olmak gerekirse, bir an için paranın birazını almak istedi. Çok yüksek bir maaş almıyordu ve karşılaması çok güç olan bir seyahat alışkanlığı edinmişti. Birkaç bin ile Asya ya da Güney Amerika'ya uçabilirdi ve Brozi'nin bu kaybı fark etmesi mümkün değildi. İki deste düzenli bile değildi, Brozi'nin onları saydığından şüpheliydi. Ama sonuç olarak onu kovaladığı insanlara bir adım daha yaklaştıracağını biliyordu, bunu bir kez yaparsa yine yapmak isteyecekti. Birkaç yıl önce Filipinler'de tanıştığı kötü polis Dennis Milne'yi düşündü. Bir MET dedektifinden geride, Tanrı bilir kaç tane ceset bıraktığı kiralık bir katile dönüşmüştü. Fox'u ve birbirlerine benzediklerini söyleyişini hatırladı. Derin bir iç geçirip çek-

meceyi bulduğu şekilde itti ve evin üst katına kadar cihaz yerleştirmeye devam etti.

Ana yatak odasına geldiği sırada, cebindeki telsiz cızırdadı. Bolt'tu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Gözetleme ekibi Brozi'yi kaybetti." dedi adam.

"Harika. Nerede kaybettiler?"

"Caledonian Yolu'nda. U dönüşü yapıp onlardan kurtulmuş."

"Yani onları görmüş mü?"

"Bilmiyorum ama evden hemen çıkmanı istiyorum. Sakın oyalanayım deme, Tina, lütfen."

Tina yatak odasına şöyle bir baktı. Evin tamamından daha temizdi. Odada dev bir ikiz yatak, iki duvarında aynalar ve bir ucunda da büyük bir dolap vardı. İlgisini çeken pencerenin kenarında, üzerinde bilgisayar olan masa oldu. "Tamam, geliyorum."

Sertçe, "Hemen!" diyen Bolt konuşmayı bitirdi.

Tina bir ya da iki dakikası daha olabileceğini düşünerek bilgisayarın başına gitti. Ekran karanlıktı, başlat tuşuna basınca aydınlandı amatör bir porno filminden donmuş bir sahne vardı karşısında. Ekranın alt kenarında ise iki internet simgesi bulunuyordu. Birincisine basınca bir e-posta hesabı belirdi, yeni bir e-posta olması gereken boş bir alanı gösteriyordu. Tina adresleri yazarken birden ekranın sol tarafında taslaklarda bir e-posta olduğunu gördü. İletişim kurmak için taslaklar bölümünü kullanmak teröristlerin ve daha organize suçluların sıklıkla kullandığı bir yöntemdi. Eğer aynı e-posta adresine iki ya da daha fazla kişinin erişimi varsa, birbirlerine taslak bölü-

münden mesaj yazabiliyorlardı. Böylece mesajlar internet üzerinden gönderilmeden ve yetkililer tarafından takip edilmeden sadece iki kişi tarafından okunabiliyordu.

Tina taslaklar simgesine tıklayınca mesaj açıldı. Birkaç cümleydi, büyük bir olasılıkla Arnavutça dilinde yazılmış anlamsız bir yazışmaydı. Mesajı ekranda elinden geldiğince büyütüp fotoğrafını çekti, sonra tekrar ana e-posta ekranına döndü. Brozi bilgisayar ekranını açınca gördüğü ilk şey olabilmesi için onu da küçültüp yeniden donmuş porno film sahnesini açtı. İşe yarar bir bağlantı olup olmadığından emin değildi, yine de umut vaat eder gibiydi, ayrıca evden hemen çıkmama bahanesi de veriyordu.

Tina akıp giden zamanın farkındaydı, öte yandan Brozi'nin evine bir daha böcek koyma fırsatları olamayabileceğini de biliyordu. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, adamın sadece evinde olmak bile ona adrenalin patlaması yaşatmıştı. Son aylarda böyle heyecanlar yaşaması mümkün olmadığından, arayı kapatmaya çalışıyordu. Hızla hareket edip bilgisayara klavye dinleme sistemini yerleştirdi. Böylece yazdığı her kelimeyi takip edebileceklerdi. Tam başka bir kamera yerleştirmek için odanın içinde iyi bir nokta ararken radyo yeniden cızırdadı.

"Orada daha ne yapıyorsun, Tina?" diye bağırdı Bolt. "Brozi'yi hâlâ bulamadılar. Hemen oradan çıkmak zorundasın."

"Tamam, tamam. Geliyorum..."

"Ah, lanet olsun."

"Ne?"

"Sokağa bir araba park etti." Durdu. "On metre uzakta. Evet, kesinlikle Brozi. Tina, telsizini kapa ve yerinden kıpırdama. Yeniden dışarı çıkar çıkmaz sana haber vereceğim."

Tina başını salladı. İşleri berbat etmişti. Bu tip izinsiz girişlerde kurallar her zaman aynıydı. Birinin evine ancak başka bir ekip onu gözetlerken böcek yerleştirebilirdiniz. Takibi kaybettiğiniz anda, operasyonu bırakmanız gerekirdi. Mike Bolt'la çalışmaya başlayalı daha birkaç saat olmasına karşın, en temel kurallardan birini yıkmıştı.

"Evinde bir silahı var." dedi aceleyle Tina. "Destek için silahlı bir ekip alsak fena olmaz."

"Silahı dolu mu?"

"Evet."

"O hâlde hemen boşaltsan iyi olur çünkü adamımız arabasından çıktı ve ön kapıya yaklaşıyor. Tanrı aşkına, Tina, neden bana hep bunu yapıyorsun?" Tina telsizi kapatırken adamın sesindeki öfkeyi duyabilmişti.

Alt kattaki kapının kilidinin döndüğünü duydu. Salona inip Brozi onu fark etmeden silahı boşaltmasının imkânı yoktu. Saklanacak bir yer bulmak için hemen etrafına bakındı ve yatağın karşısındaki iki kapılı dolaba koştu. Dolabın içine girerken bilgisayarın henüz ekran koruyucuya geçmediğini fark etti. Brozi ilerleyen birkaç dakika içinde gelirse, onu birilerinin kurcaladığını anlayabilirdi. Usulca peşini bırakmayan bu kendine zarar verme kâbusuna lanet okudu.

Yine de o küçük heyecan dalgasını hissetmeden edemedi.

Yirmi Dört

15.00

Sky News muhabiri telefonu açtığında sesi sıkılmış ve sinirli geliyordu.

Cain ses değiştirici üzerinden, "Biz Haçlı güçlerine ve onları destekleyenlere karşı yapılan saldırılardan sorumlu İslami Hâkimiyet'iz." dedi. "İngiliz hükûmetinden hâlâ taleplerimize karşı bir yanıt bekliyoruz. İnsanlarının savunmaya değmeyeceğini mi düşünüyorlar?"

"Lütfen taleplerinizi tekrar edebilir misiniz?"

Cain muhabirin sesindeki endişeden keyif almıştı. "Taleplerimizi bu gece saat sekize kadar karşılamadıkları takdirde, öyle vahşi bir saldırı yapacağız ki Tanrısız ülkenizde yer yerinden oynayacak."

Muhabir yeniden konuşmaya çalışsa da Cain görüşmeyi bitirmişti. Telefonu kapadı, SIM kartı çıkardı ve çalıların içine fırlattı. Sonra birkaç metre yürüyüp telefonu da böğürtlen çalılarının içine savurdu.

Önündeki ağaçlar açılıyordu, Hampstead Heath'in tepesindeydi ve park bölgesini geçip gözlerinin alabildiğince uzanan şehre, simgesel yapılarına baktı. Gherkin, London Eye, Shard... Hepsi aralarından yükseldikleri binalara karşın açık bir şekilde görülebiliyordu. Buradan bakınca her şey son derece sakin görünüyordu. Oysa aşağıda, güvenlik güçlerinin umutsuzca bu sabahki terör saldırılarının arkasındaki adamı yakalamaya çalıştıkları bir kaos olduğunu biliyordu.

Şimdiye dek hükûmetin saldırılara karşı tek tepkisi onları kınamak, kurbanlara ve ailelerine üzüntülerini iletmek ve İngiliz hükûmetinin teröristlerle asla iş birliği yapmadığı gibi standart mantraları tekrar etmek olmuştu. Londralılar ne olursa olsun hayatlarına devam etmeli, teröristlerin buna engel olmasına izin vermemeliydi. Her ne kadar başbakan acil durum komitesi Cobra ile bir araya gelecek olsa da ulusal medyanın sorularını cevaplama görevini Met'in yetkililerine bırakmıştı.

Yani, tam da Cain'in tahmin ettiği şekilde tepki veriyorlardı. Diğer bir deyişle, her şey plana uygun işliyordu.

Başka bir telefon çıkardı. Brozi'yi arayıp buluşmayı ayarlama zamanı gelmişti.

Yirmi Beş

15.01

Görülen o ki Jetmir Brozi giysilere pek de para yatıran bir adam değildi. Dolabın içinde bir düzineden az giysi asılıydı; alttaki birkaç ayakkabı da Tina'ya dolabın yarı aydınlık bölmesinde ihtiyacı olan gerçek saklanma alanını yaratmıyordu.

Adamın telefonla konuştuğunu duyabiliyordu ancak sesi alçak ve gırtlaktan geliyordu. Bir basamak gıcırdadı, sonra bir tane daha.

Adam yukarı çıkıyordu.

Tanrım, kendini neden böyle bir duruma sokmuştu ki? Neden işini düzgün bir şekilde yapamıyordu?

İlk kez heyecanın yerini korku aldı. Brozi onu yakalarsa silahsız bir şekilde kapana kısılacaktı. Tanrı aşkına, biber gazı bile yanında değildi.

Odanın kapısı açıldı, adam içeri girdi, telefondaki görüşmesini bitirdi. İngilizce konuşuyordu ama sesi alçaktı, Tina

konuşmanın ses kayıt cihazlarına yakalanıp yakalanmadığını merak etti.

Dolabın dar anahtar deliğinden bakınca, adamın sırtı dönük bir şekilde dolandığını gördü. Bu açıdan baktığında, bilgisayarın ekran koruyucusunun açılıp açılmadığını görmek mümkün değildi.

Brozi konuşmayı kesince, Tina'nın tüm bedeni gerildi. Kendi kalp atışlarını duyabiliyordu, dolabın dışında da duyulabileceğine yemin edebilirdi. Adam kıpırdamıyor, bilgisayara bakmaya devam ediyordu. Yavaşça telefonu pantolonunun cebine koydu ve odadan çıktı, hareketleri acelesizdi. Birkaç saniye sonra Tina adamın aşağıya indiğini duydu.

Bekledi, ne yapması gerektiğini bulmaya çalışıyordu. Burada sonsuza dek kalamazdı. Brozi her an dolaptan bir şey almak ya da bir şey koymak isteyebilirdi. Elbette tekrar dışarı da çıkabilirdi, Tina o zaman kurtulmuş olacaktı. Aksi hâlde, o evdeyken gizlice kaçmak zorundaydı.

Basamaklar yeniden gıcırdadı. Adam yukarı çıkıyordu, hareketleri bu kez daha yavaş ve amaçlıydı.

Tina anahtar deliğinden bir kez daha baktı, olabildiğince hareketsiz kalmaya çalışıyor, kapıyı gözetliyordu.

Brozi yeniden göründü, bu kez elinde silahı vardı.

Ve doğruca Tina'ya bakıyordu.

Tina nefesini tuttu.

Adam odayı tekrar gözden geçirdikten sonra yavaşça dolaba doğru yürüdü.

Tina geriledi, yumruklarını sıktı, hazırlandı. Kot pantolonunun cebinde telefonu titredi ama şimdi kim olduğunu dü-

şünecek zamanı yoktu. Artık tek başınaydı ve hiçbir yeni iş arkadaşı ona yardım edemezdi.

Adam artık dolabın önündeydi. Güçlükle aldığı soluğunu duyabiliyordu. Her an kapıyı açabilir, saldırmak için geriye doğru bir adım atabilirdi. Tina işte orada olacaktı. Son derece savunmasız ve korunmasız.

Dolabın çift kapısından doğruca adamın üzerine atlayıp silahını elinden aldı.

Tamamen hazırlıksız yakalanan Brozi, Tina kollarını yukarı iterken geriye sendeledi, silah kulakları sağır edici bir gürültüyle patladı ve tavanda delik açtı. Sert bir şekilde yapılmamış yatağın üzerine düştüler, Tina adamın üstündeydi. Brozi hırladı, sarı dişlerini göstererek başını kaldırdı, Tina adamın burnuna sert bir darbe indirip onu geri düşürdü.

Ama Brozi güçlüydü, hırlayarak yana dönüp kızı üzerinden attı, Tina'ya doğrultmak istediği silah vahşi bir şekilde bir o yana bir bu yana savruluyordu. Tina kavramasını bırakmadı ama adamın onu yataktan itmesine izin verdi. Ayağa fırlayıp Brozi'yi de çekti. Adam kızın suratına tükürdü, sırtına atılmaya çalışsa da Tina kaçmayı başarıp adamın kasıklarına dizini indirdi.

Brozi'nin kavrayışı gevşedi ve acıyla bağırdı. Tina adama yere yıkan bir darbe daha indirdikten sonra arkasını dönüp kapıya doğru koştu, çıkarken de arkasından kapattı. Merdivenleri ikişer ikişer indi, o kadar hızlıydı ki dengesini kaybetti.

Birinci kata indiğinde, yatak odasının kapısının açıldığını duydu, merdivenden hızlı adımların sesi geliyordu. Giriş katına varmıştı, ön kapıya ulaşıp özgürlüğüne kavuşmasına sadece birkaç santim kalmıştı. Kapıya uzandı, iki eliyle çekiştirdi ancak kapıda zincir vardı. Zinciri açtı, yeniden kapıya uzandı...

Merdivenlerin yukarısından öfkeli ve yoğun aksanlı bir ses geldi. "Eller havaya yoksa ateş ederim!"

Tina adamın blöf yapıp yapmadığından emin olamadı, yine de hızla karar verip bu sorunun cevabını bekleyerek öğrenmemeye karar verdi. Tek bir hareketle kapıyı ardına dek açıp basamaklara atladı, patika yola doğru yuvarlandı. Olabildiğince zor bir hedef olmaya çalışıyordu. Sonra ayağa fırlayıp evin bahçe kapısına koştu, Brozi'nin hâlâ tetiği çekmediğini görüp rahatladı.

Bolt çoktan onu karşılamak için yola doğru koşuyordu, bir elinde kimlik kartı vardı, yüzü ise çok gergindi.

"İyi misin?" diye bağırarak kızı kolundan yakaladı.

"Evet, iyiyim." diye nefes nefese karşılık verdi Tina. "Hadi buradan gidelim. Adam silahlı."

Ama Jetmir Brozi merdivenlerden inmiş, Glock silahını iki eliyle önünde tutuyordu. "Siz de kimsiniz?" diye bağırdı.

Tina ve Bolt geri çekildi, aynı anda birbirlerinden uzaklaşmışlardı. İkisinin de elleri havadaydı, sanki bu sessiz küçük sokakta adam onları köşeye sıkıştırmıştı. Büyük ve gürültülü şehrin merkezinde olmalarına karşın, birden dünyanın en ıssız noktası gibi gelmişti.

Ama Brozi üstlerine gelmeye devam ediyordu. Tina'ya yönelmişti, silahını kızın başına doğrultmuştu, namlunun ucu neredeyse on santim uzağındaydı. Gözleri çılgın gibiydi, kokainin etkisinde görünüyordu. Bu da neden güpegündüz onları yasa dışı bir Glock 17 ile kovaladığını gayet iyi açıklıyordu.

"Evimde ne yapıyordun?" diye bağırdı. "Hemen cevap ver yoksa lanet kafanı uçururum! Beni anladın mı? Ve hareket etmeyi kes!"

Tina artık yolun ortasındaydı, söyleneni yapıp ellerini havada tuttu.

Bolt, sert bir ses tonuyla, "Bay Brozi, biz polis memuruyuz. Eğer bize ateş ederseniz hayatınızın geri kalanını hapiste geçirirsiniz." dedi.

Brozi durdu, yüzünden ilk kez bir şüphe ifadesi geçti, yine de silahını Tina'ya doğrultmaya devam ediyordu.

"Silahınızı indirin, Bay Brozi." diye devam etti, Bolt. "Sonra bu konuyu konuşabiliriz." Konuşurken bir yandan da yavaşça adama yaklaşıyordu. "Silahlı memurlarımız buraya gelmek üzereler."

Bolt'un öne doğru hareketini fark eden Tina, "Bize ateş etmeniz size yardımcı olmayacak." diye ekledi.

Brozi ansızın silahını Bolt'a çevirdi. "Olduğun yerde kal."

Tina ansızın adamın Bolt'u vurabileceğinden korktu ve tüm bunlar onun hatasıydı. Adama doğru atılmayı düşünse de bu çok riskliydi. Adam fazla uzaktaydı ve Tina bir kurşunun verebileceği zararı çok iyi biliyordu.

Güneyden bir yerden yaklaşmakta olan sirenlerin zayıf sesi geldi, Brozi sokağın ortasında dikilmiş bir hâlde ne kadar açık bir pozisyonda olduğunu fark etmiş gibiydi. Tina, elli metre ileride, yolun sonundaki iki okul üniformalı kızın bir mağazanın köşesinde dikilmiş onları izlediğini görebiliyordu. İki ter damlası alnından süzülüp gözüne aktı ama Tina onları silmek için elini kaldırmaya bile cesaret edemedi.

Hiç de hissetmediği bir soğukkanlılıkla, "Silahınızı indirin, Bay Brozi." dedi. "Bu hiçbirimize yardımcı olmuyor."

"Siktir oradan, domuz!" diye küfreden Brozi onlardan

uzaklaşmaya başladı. "İkiniz de siktirin!" Silahını onlara doğrultmaya devam ediyordu. Büyük bir araba olan Lexus'a bindi, motoru çalıştırdı.

Bunu atış hattından çıkmak için bir fırsat olarak gören Tina ve Bolt, Brozi gürültüyle yanlarından geçerken aynı anda kendi arabalarına koşup bindiler.

"Peşinden gidecek miyiz?" diye bağırdı Tina.

Bolt cevap vermedi. Tina'ya bakmıyordu bile. Aksine anahtarı kontağa sokup yola koyuldu.

Tina telsizde hızla konuşmaya başlamıştı. "Alfa 1'den tüm birimlere, Hedef 1'in evinde birkaç el ateş edildi. Mavi bir Lexus'un içinde olan Hedef 1'i takip ediyoruz. Plakası Alfa, Foxtrot, On, Alfa, November, Charlie; Roman Caddesi'ne kuzeye doğru gidiyor. Hedef 1 silahlı, dolu bir Glock'u var. Tekrar ediyorum, Hedef 1 silahlı. Dikkatli yaklaşın. Tamam.

Bolt arabayı hızlı kullanıyordu, odaklanmış, gergin bir yüzü vardı. Brozi ile aralarında en fazla yirmi metre mesafe varken Lexus kavşağa döndü. Döner dönmez de frene bastı, Brozi arabanın camından başını uzatıp silahını onlara doğrulttu ve ateş etmeye başladı.

"Lanet olsun!" diye bağıran Bolt frene asıldı, tekerlekler öterken güçlükle durdu, kurşunlar üzerinden geçerken başını eğdi. Biri tiz bir ıslık sesiyle arabanın tavanından geçerken, diğeri şoför tarafındaki yan aynada delik açtı.

Tina da başını eğmişti, kalbi deli gibi atıyordu, kendini olayın heyecanına kaptırmıştı. Tekrar baktığında Brozi ve silahı arabanın içinde gözden kaybolmuştu, adam yeniden yola koyuluyordu.

Ama kavşağa varamadan bir ekip otosu sokağa dönüp ters yöne giderken, Brozi'nin yolunu kesti ve onu geri gitmeye zorladı. Lexus hızla onlara doğru gelirken Tina, "Geri geliyor!" diye bağırıyordu.

Bolt küfrü bastı, Lexus onlara büyük bir gürültüyle çarpıp arabalarını birkaç metre geriye sürüklemeden önce son anda çarpışma pozisyonu almayı başarmışlardı, yine de yollarını değiştirecek zamanları olmadı.

Arabayla kaçamayacağını anlayan Brozi kapıyı ardına dek açtı, sokağa çıktı ve sıra hâlinde park edilmiş arabaların arasından başını eğerek koşmaya başladı. Hâlâ silahını sallamaya devam ediyordu.

Lexus önlerini kestiğinden, Tina ekip otosunun silahlı olup olmadığını göremiyordu, cevabı öğrenmeyi beklemedi. Arabadan atladı ve Brozi'nin arkasından koşmaya başladı. Adamdan daha zindeydi, birkaç saniye sonra yetişmişti.

Adam onu gördü, silahını ona doğru salladı ama ateş etmeye yeltenmedi. Nefes nefese olmasına ve her an yere yığılacakmış gibi görünmesine karşın, belki hâlâ onu atlatabileceğini düşünüyordu.

Tamamen içgüdülerine göre hareket eden Tina ansızın yön değiştirdi. Üzerine biraz düşünse asla böyle bir şey yapmazdı. Park etmiş arabalardan birinin motor kapağı üzerinden kaydı, diğer yana indiğinde Brozi arkasını döndü ve kızla burun buruna geldi. Tina adamın üstüne atlayıp silahını elinden uzağa fırlattı.

Adam yere sert bir şekilde düşmüştü, nefesi kesildi, silah başka park etmiş bir arabanın altına kaymıştı ve ulaşması mümkün değildi. Tina adamın kollarını dizleriyle sıkıştıracak

şekilde üzerine çıkmıştı. Brozi karşı koymaya çalıştı ama Tina'nın yüzündeki ifadeyi görünce gözleri irileşti.

Tina adamın yüzüne sert bir yumruk indirdi, sonra üç tane daha. Ne adamın burnundan fışkıran kanı ne de artık tutuklanmaya karşı koymuyor oluşunu umursamıyordu. Dördüncü yumruğu da seve seve atardı ancak bir kolun onu sert bir şekilde arkasından çektiğini fark etti, başını çevirinde Bolt'un arkasında dikildiğini gördü.

Bolt, "Bırak onu Tina, yoksa ona saldırmaktan suçlanacaksın." dedi.

Bolt'un arkasında iki silahsız üniformalı erkek polisin, hızla koşmaktan çok yavaş bir tempoda ona doğru geldiğini görebiliyordu. İkisi de silahlı bir adamla daha önce karşı karşıya gelmemiş gibiydi. Tina başını salladı, daha birkaç dakika önce onu öldürmeye çalışmış olan adama döndü.

"Jetmir Brozi, seni cinayete teşebbüsten tutukluyorum." derken Bolt öne çıktı ve ikisi birden adamı ayağa kaldırdılar.

Yirmi Altı

15.15

Fox hücresinde oturmuş Sky News haberlerini izliyordu. Son dakika haberlerine göre, Sky haber odası İslami Hâkimiyet'ten geldiği söylenen isimsiz bir telefon daha almıştı. Daha önce bilinmeyen bu grup bombalama olaylarının sorumluluğunu üstlenmişti. Arayan, talepleri karşılanmadığı takdirde, üçüncü ve daha büyük bir saldırının gerçekleşeceğine dair uyarılarını bir kez daha yinelemişti. Kadın sunucu şimdi olası sonuçları 10 Downing Caddesi'nde dikilen bir Sky muhabiriyle tartışıyor, ekranın altından ise son yaralı ve ölü sayısı geçiyordu. İkinci saldırıda dört polis memuru ve bir sivil de dâhil olmak üzere on yedi kişi hayatını kaybetmiş, altmış sekiz kişi ise yaralanmıştı. Başka bir son dakika haberi, Downing Caddesi'nde saat 15.30'da bir basın açıklaması yapılacağı bilgisini geçti.

Haberleri seyretmek Fox'a, o ve diğer teröristlerin Londra'da on beş ay önce yarattıkları kaosu hatırlatmıştı. O zamanlar kendini dünyanın kralı gibi hissediyordu; yaşam ve ölüm gücüne sahipti ve tüm dünyanın onu izlediğini biliyordu.

Oysa şimdi misket limonu yeşili duvarları olan lanet küçük bir hapishane hücresine, zavallı bir hayvan gibi tıkılmıştı. Yaşadığı o zafer anı ise, başka yaşamdan kalma silinip giden bir rüyadan farksızdı.

Derin bir iç geçirip banktan kalktı, hücresinden dışarı çıktı. Müdüre onu tecrit hücresinden çıkarması için dilekçe vermiş, şaşırtıcı bir biçimde talebi kabul edilmişti. Bu koğuş için dinlenme zamanıydı, önümüzdeki iki saat boyunca istediği gibi girip çıkmakta özgürdü. Müdür mahkûmların kaynaşabiliyor olmasını istiyordu. Sürekli hücrelerinde tutulmadıkları takdirde daha az saldırgan olacaklarını düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, Fox adama hak veriyordu. Bacaklarını esnetebilmenin o küçük lüksünden memnundu, bu sınırlı yerde bile olsa yürüyebilmek ve düşünebilmek... Eric Hughes'ın saldırısından bu yana ilk kez dışarı çıkıyordu. Hughes ise el yapımı bir silah taşıdığı için hâlâ başka bir koğuşta kapalıydı.

Orta avludaki bir masa tenisi masasının etrafı, mahkûmlara sosyalleşebilme imkânı tanımak adına masa ve sandalyelerle çevriliydi. Devereaux masalardan birinde oturuyordu, etrafa göz kulak olan iki gardiyandan oldukça uzaktı. Kaslı ve gergin, iri gözleri olan Devereaux; yüzünün büyük bir kısmını kaplayan, sırıtan siyah kafatası dövmesiyle korku filminden fırlamış gibiydi. Patlamaya hazır bir adam gibi duruyordu. Pek çok mahkûm için böyle bir duruş sadece gösteriden ibaretti, oysa Devereaux ile durum farklıydı. Onu mahkûm eden yargıcın da söylediği gibi o *saf, katkısız bir şeytandı.* Yaklaşık on yıl önce kaçırdığı, tecavüz ettiği, öldürdüğü ve bir kısmını yediği iki reşit olmayan fahişenin çifte cinayetinden ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Gardiyanlar da mahkûmlar da ondan uzak durmaya çalışırdı.

Fox masa tenisi oynayan mahkûmlardan birine başıyla işaret etti. Bu, Lenny adında, beyaz ırkın diğerlerinden daha üstün olduğuna inanan ve oradaki en yumuşak adamlardan biriydi. Sonra Devereaux'un yalnız oturduğu masaya yaklaştı, adamın ağzında henüz yakılmamış bir sigara vardı.

"Sigaran var mı?" diye soran Fox, hapishaneye geldiğinden bu yana sıkıntıdan günde on sigara içmeye başlamıştı.

"Var." diye homurdandı, Devereaux. İskeletinkiyle kendi ağzı mükemmel bir uyum içinde aynı anda hareket etmişti, cebinden bir sarılmış sigara kutusu çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

Fox bir tane almak için uzandı. "Her şey hazır mı?" diye fısıldadı.

"Sayılır." diye karşılık verdi, Devereaux. "Bir daha söyle, ne zaman?"

"Tam olarak altı kırk beşte." diyen Fox'un dudakları çok az hareket ediyordu.

Ayağa kalkıp uzaklaştı, sarma sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi. Kapalı alanlarda sigara içiminin yasaklandığı bir dönemde, mahkûmların hâlâ hücrelerinde sigara içebiliyor olmalarını ironik buldu. Buradan kurtulur kurtulmaz, sigarayı bırakacaktı.

Ve her şey plana uygun gittiği takdirde, buna sadece saatler kalmıştı.

Yirmi Yedi

15.19

"Orada ne yaptığını sanıyordun?" diyen Bolt, Tina'ya öfkeden çok bitkin bir bakışla bakıyordu. Brozi'nin evinin önündeki kaldırımda dikilmişlerdi. Sokağı her iki taraftan kapatan düzinelerce polis memurunun işitme menzilinin dışındalardı, Brozi ise polis kamyonetinin içindeydi. "Sana evden çıkmanı söyledim. Bu basit bir talepti ve sen görmezden geldin."

Tina derin bir nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu. Kalbi hâlâ göğsünde deli gibi atıyordu, adrenalin geçmemişti, ara sıra gelen bir mide bulantısı çekiyordu. Alnındaki teri sildi, şoka girmemeyi umut etti. Yakın mesafeden silah doğrultulması, karşınızdaki kişinin tetiği çektiği takdirde öleceğinizi bilmek, Tina gibi silahın pek çok kez yanlış tarafında durmuş biri için bile dehşet verici bir deneyimdi. Hatta iki kez vurulmuş olsa da! Hayatındaki birçok şeye ölmek isteyecek kadar çok öfkelendiği ve üzüldüğü zamanlar olmuştu. Büyük riskler almış ve sonuçları onu korkutmamıştı. Ama bu öyle bir zaman değildi.

Elini kızın omzuna koyan Bolt'un yüzündeki yorgun ifadenin yerini endişe alıyordu, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim." Tina adamın elini itti, onun merhametini istemiyordu. Haksız duruma düştüğünün farkındaydı. "Sadece bilgisayarına bakmak istedim, hepsi bu. Bir de klavye dinleme sistemi koymak."

"Tamam ama az kalsın bizi öldürtüyordun, Tina. Bunu anlamıyor musun? Yoksa umurunda mı değil?"

"Elbette umurumda. Ben işimi yapıyordum." Kot pantolonunun cebinden buruşmuş bir sigara paketi çıkardı, bir tane yaktı. Ellerinin hâlâ titrediğinin farkındaydı.

"Ama yapmıyordun. Senin sorunun da bu. İşini yapmıyorsun. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapıyor, sonuçlarını ve tüm kuralları görmezden geliyorsun."

"Üzgünüm."

"Tanrım, keşke seni asla tekrardan yanıma almasaydım."

Sözleri acıtmıştı. "Bilgisayarında bir bağlantı buldum. Bunu hiç de hissetmediği bir sakinlikle söylemişti. "Taslaklar bölümünde Arnavutça yazılmış bir e-posta."

"Arnavutça ise, bir bağlantı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü isimsiz bir Hotmail hesabının taslak bölümündeydi. İnsanların takip etmesini istemediklerinde, bu adamlar böyle iletişim kurmuyor mu?"

"Yeterince iyi değil, Tina."

"Hadi ama Mike. Brozi'yi suçlamak için elimizde yeterince şey var. Bize ateş etti, boğazına kadar yasa dışı işlere battığı belli, yani iş birliği yapacaktır. Bu, Fox'un Stanhope saldırısı için silahları organize ettiğini söylediği adam, unuttun mu?

Yani bu sabahki bombalarda kullanılan PETN patlayıcısına erişimi var."

Bolt derin bir iç geçirdi. "Bekleyip soruşturma memurlarının ne diyeceğini görmek zorundayız, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim onunla görüşmesi için Terörle Mücadele Merkezi'nden başka bir ekip getirtmek zorundayız. Onunla şimdi konuşamayız. Bize ateş ettikten sonra olmaz. Anlayacağın, bu sabahki bombaların arkasındaki insanları bulmak yerine polis ifadeleriyle uğraşmak zorunda kalacağız." Kıza öfke ve üzüntüyle karışık bir ifadeyle baktı, başını salladı. "İşleri hızlandırmak için Islington'a gideceğim, belki iş birliği yapmak ister."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Burada kal ve SOCO gelene dek kimsenin eve girmediğinden emin ol."

"Bana bekçilik görevi mi veriyorsun?"

"Hâlâ görevde olduğun için bile minnettar olmalısın." diyen Bolt, arkasını döndü ve oradan uzaklaştı. Tina bir kez daha işleri berbat edip etmediğini düşünmeye başlamıştı.

Yirmi Sekiz

15.55

Alfonse Webber'a saldırdığım gün kaybettiğim onca şeyin arasında en kötüsü, ailemdi.

Evliliğim dünyanın en iyi evliliği sayılmazdı. Öte yandan küçük bir çocuğunuz ve zamanınızın tümünü alan stres dolu bir işiniz varken, kimin evliliği iyi olabilir ki? Ama o son ana dek, yine de iyi gidiyorduk. Karımı ve kızımı seviyordum. Sanırım onlar da beni seviyordu.

Ama anlaşılan Gina ile aramızdaki bağ düşündüğüm kadar güçlü değildi çünkü evliliğimiz hapis cezamı kaldıramadı. Altı ay içeride kaldıktan sonra karım evliliğimizi sonlandırmak istedi. Ne kadar yalvarırsam yalvarayım, fikri değişmedi. Sanırım bir süreliğine dahi olsa, hayatında başka biri vardı. Bunu asla itiraf etmese de eğer öyle biri varsa bile, beni serbest bıraktıklarında ortadan kaybolmuştu. Yine de hücremde tek başıma uzanıp tavana gözlerimi diktiğim pek çok gece, sevdiğim kadının başka biriyle olduğunu düşünerek kendime işkence yapmaktan geri duramadım.

Ültimatom

Stamford Hill'deki eski evimin orman gibi olmuş parkasın dan geçip ön kapısında dikildiğimde, bulutlar arkamda toplanmaya başlamış, rüzgâr hızlanmıştı. Kapıyı çaldım ve bunu yapmak artık hiç doğru gelmiyordu.

Gina birkaç saniye sonra buzlu camın arkasında belirdi. Arayıp geleceğimi ve ona bir şey getireceğimi haber vermiştim. Kapıyı hemen açtı.

Üzerinde bir eşofman altı ve tişört vardı, makyaj yapmamıştı, yine de muhteşem görünüyordu. Gina geçimini sağlamaya çalışan bekâr bir anne olabilirdi ancak geçen yıllar ona iyi davranmıştı.

Zoraki bir gülümsemeyle, "Merhaba." dedi. "Bana bir şey getireceğini söylemiştin.

Sevinç dolu bir karşılama sayılmazdı, yine de onu suçlayamazdım. Özellikle nafaka ödemelerini geciktirdikten sonra pek ortalıkta görünmemiştim ve Gina da beni yetkililere şikâyet etmekle tehdit etmişti.

Bu hâle nasıl gelmiştim?

"İçeri gelebilir miyim?"

Şüpheyle başını salladı ve içeri girmem için kenara çekildi. Mutfaktaki televizyonda BBC Haberler açıktı. Başbakan ekranda teröristlerle uzlaşmaya varmayacaklarını, Britanya'nın şantajlara asla boyun eğmeyeceğini söylüyordu. Halka her zamanki gibi hayatlarına devam etmelerini ancak olası saldırılara karşı dikkatli olmalarını tavsiye ediyordu. Elbette bunu söylemek onun için çok kolaydı.

"Tanrım, bu olanları gördün mü?" derken büfeden bir fincan kahve aldı. "Teröristler bugün geç saatte başka bir saldırı daha olacağını söyledi."

"Öyle söylerler. İnsanları korkutmak istiyorlar."

Gina usulca, "İşe yarıyor." diye karşılık verdi, televizyon ekranına gözlerini dikmiş bir hâlde kıvırcık kalın saçlarını karıştırdı. "Tüm bunların bir kez daha olduğuna inanamıyorum."

Koruyucu bir tavırla elimi omzuna koyup onu kendime çekmemek için zor dayandım ama bu çok zordu. Çok zor...

"Afganistan'a müdahalemizin bizi tüm bunlardan koruması gerekmiyor muydu? Sen oradayken Gordon Brown'un böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum." Sanki bunlar bir şekilde benim hatammış gibi yüzüme baktı, beden dili içgüdüsel olarak savunmaya geçmişti.

"Politikacılar pek çok şey söylerler. Çoğu da yalandır." Konuşurken kendimi Cecil'e daha çok benzettim. Ya da gizemli Bay Cain'e.

Kahvesinden bir yudum aldı, bana ikram etmek aklına dahi gelmemişti. Sonra aniden konuyu değiştirdi. Bu Gina'nın eski bir alışkanlığıydı. Konuların üzerinde fazla durmazdı. "Pekâlâ, bekleyemeyecek şey neymiş?"

"Bu." dedim ve lastikle bağlı bir tomar parayı ona uzattım. "Burada iki bin var, yapmadığım ödemelerin yerine sayabilirsin."

Kaşlarını çattı, paralara lekeliymiş gibi bakıyordu. "Vay canına. Bu çok para. Nereden buldun?"

Silahlı saldırı gerçekleştirdim. İçinde, eskiden birlikte çalıştığım insanların olduğu bir polis arabasına ateş ettim.

"Son zamanlarda çok kapıda durdum, biraz da korumalık yaptım."

"Anlaşılan iyi para veriyorlar."

"Pek sayılmaz, yine de ben biriktiriyordum."

"Yasa dışı bir şey yapmıyorsun, değil mi Jones? Çünkü eğer öyleyse, bu parayı istemiyorum."

"Ben bir suçlu değilim, Gina."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Hayır." dedi. "Öyle olmadığını biliyorum."

Öyleyim. Ben vahşi bir katilim. Parmaklıkların arkasına koyduğum adamlardan bile daha kötüyüm.

"Teşekkür ederim. Sana minnettarım. Ama bu yetkilileri aramayacağım anlamına gelmiyor. Düzenli ödemelere ihtiyacım var, Jones."

"Biliyorum. Ve onları alacaksın, sana söz veriyorum."

Bir süre birbirimize baktık, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Onu sevmekten asla vazgeçmemiştim ve şimdi ona böyle bakmak, Gina'nın aynı duyguları hissetmediğini bilmek canımı yakıyordu. Son dönüşümde beni Hava Kuvvetleri Üssü'nde karşılamıştı. Alnımda o zaman taze olan yaraya dokunmuş, beni kollarına alıp sımsıkı sarılmıştı. Omzumda hıçkırarak ağlamış, tekrar tekrar beni sevmekten asla vazgeçmeyeceğini sayıklamıştı. Ama artık eve dönme ve ordudan ayrılma vaktimin geldiğini söylemişti.

Böylece ben de orduyu bıraktım, evliliğimin ayakta kalmasının tek yolunun bu olduğunu biliyordum. Ama sonunda değişen bir şey olmadı çünkü Gina beni sevmeyi *bırakmıştı.* Bu yavaşça oldu ve Gina'dan ziyade benim hatam olduğunu da biliyordum. Ruh hâlimde ani değişimler oluyordu; mesafeliydim, cinayetlerle dolu, insanların öldüğü kötü rüyalar görüyordum. Bir polis olarak yeni işimin baskısı beni gitgide daha çok uçuruma doğru itiyordu, ta ki Webber'la yaşadığımız o son

olaya dek. Gerçek şu ki o olaydan çok önce gözden düşmüştüm bile, evliliğimizin bittiğini görebiliyordum.

"Maddie nerede?" diyerek etrafıma bakındım.

"Uyuyor. Biraz üşütmüş. Sanırım yılın hasta olma zamanı geldi."

"Gidip onu görebilir miyim?"

"Onu rahatsız etmeni istemiyorum."

"Sadece ona bakacağım. Tek yapmak istediğim bu." Maddie'yi neredeyse iki haftadır görmemiştim ve onu görmeden buradan ayrılmaya niyetim yoktu.

Gina iç geçirdi. "Tamam. Ama onu uyandırırsan..."

"Uyandırmayacağım. Söz veriyorum."

Dar merdivenden çıkarken, buranın yuvam olduğu günleri hatırladım. On yıl kadar önce birlikte ilk satın aldığımız yerdi. Ev büyük sayılmazdı, çevresi de iyi değildi ama buradaki anılarımın çoğu güzeldi ve dürüst olmak gerekirse içinde bulunduğum durumu daha da zorlaştırıyordu.

Maddie örtülerin üzerinde derin bir uykuya dalmıştı, üzerinde kot pantolonu ve serbest bırakıldığım gün ona satın aldığım *Dora the Explorer* bluzu vardı. Odanın bir ucundaki küçük gece lambası odaya loş bir ışık vermiş, duvardaki posterleri ve yere saçılmış oyuncakları aydınlatıyordu.

Yatağa yaklaşıp kızıma baktım. Yavaşça alnına düşmüş bir tutam sarı saçı kaldırdım ve yüzüne dokundum. Dört yaşındaki bu kız çocuğunu nasıl bir geleceğin beklediğini merak ettim. Kendi ülkesinde, gerçekten de Cain'in söylediği gibi bir yabancıya mı dönüşecekti yoksa harika işler mi başaracaktı? Bir doktor ya da bir mimar mı olacaktı? Açıkçası mutlu olduğu

sürece ne yapacağını umursamıyordum. Ve elbette babasından utanmadığı sürece... Bunun için de asla bugün yaptığım şeyleri öğrenmemesi gerekiyordu.

Usulca, "Seni seviyorum." dedim, Maddie'yi alnında öptüm. Bir parçam uyanıp bana küçükken yaptığı gibi gülümsemesini bekledi, böylece yeniden uyumadan önce birkaç kelime edebilirdik.

Ama hareket etmedi, gönülsüzce arkamı dönüp aşağıya indim.

"Onu uyandırmadın, değil mi?" diye sordu Gina. Hâlâ haberleri izliyordu. Başbakanın yerini ikinci ve üçüncü bombanın patladığı Bayswater'a ait görüntüler almıştı. Bu iki patlamanın toplam ölü sayısı artık beş polis ve bir sivilden ibaretti.

"Endişelenme." dedim, "O iyi. Bir grup sırtlan bile onu uyandıramaz."

"Güzel." Yamuk yumuk gülümsedi. "Para için teşekkürler, Jones. Gerçekten yardımcı oldu."

"Şey..." dedim, birden umutlanmıştım. "Bir akşam yemek yemeye ne dersin? Güzel bir yere gideriz. Bakıcıyı ayarlayabilirsin."

Gina'nın yüzündeki gülümseme kayboldu, hatta hüzünlendi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Birkaç şey daha söyleyecekmiş gibi görünse de kendine hâkim oldu. Aklıma ender hapishane ziyaretlerinden birinde söylediği bir şey geldi. "Elektrikler bir kez giderse, bir daha geri gelmez."

"Peki." dedim, arkamı döndüğüm sırada cebimden alışık olmadığım bir telefon sesi geldi.

Bu, Cain'in bana verdiği telefondu.

Evden dışarı çıkarken Cecil, "Neredesin?" diye sordu. Sesi heyecanlı geliyordu.

"Kızımı ziyaret ediyordum. dedim.

"Olduğun yerde kal. Beş dakika sonra yanındayım.

"Neler oluyor?"

"Cain'in sözünü ettiği buluşmayı hatırlıyor musun? Buluşuyoruz. Şimdi."

Cevap verme fırsatı bulamadan telefonu kapattı. Şaşkınlıkla telefona bakıyordum, nasıl beş dakika uzakta olduğunu anlamaya çalışıyordum. Tabii eğer beni buraya kadar takip etmediyse...

Telefonu tekrar cebime koydum, soğuğa karşı montumun fermuarını yukarı çektim. Mike Bolt'u aramayı düşünürken bir şey bana engel oldu. Ne olduğunu bilemiyordum. Belki de sadece içgüdüydü.

Hangisi olursa olsun, hayatımın en iyi hareketi olacaktı.

Yirmi Dokuz

16.10

Tina, Brozi'nin kapısında dikilirken bir sigara daha yaktı, soğuktan üşümemek için ayağını yere vuruyordu.

Şu ana dek olay yerine iki düzine üniformalı gelmişti, araçları sokağın her iki yanını da kapatırken emirleri bekliyorlardı. Brozi'nin Lexus'u ile, o ve Bolt'un kısa bir süre önce içinde olduğu Land Rover Freelander ise hâlâ yolun ortasında duruyor, fotoğrafçının gelip olay yerindeki kanıtlar için çekim yapmasını bekliyordu. Terörle Mücadele ya da Islington cinayet masasından henüz kimse gelmemişti. Tina, Islington'daki adamlar geldiğinde içlerinde tanıdık birinin olup olmayacağını merak etti. Eski iş arkadaşlarıyla iletişimde kalma konusunda iyi bir iş çıkaramamıştı ve bu onun klasik bir alışkanlığı idi. İlerlediğinde geçmişini tamamen geride bırakma eğilimi vardı, sanki en iyisi onu silip atmakmış gibi.

Arkasını dönünce Brozi'nin ön camındaki yansımasıyla karşılaştı. Son zamanlarda spor salonu takıntısı sayesinde eskiye nazaran daha inceydi. Saçları da farklı görünüyordu.

Simsiyah boyamış ve birkaç yıl önce olduğu gibi kısacık kestirmişti. Stanhope kuşatmasından sonra fotoğrafı tüm medya kanallarında çıkan kadından farklı görünmeye çalışıyordu, öte yandan bu yeni görüntüsü hoşuna gitmeye başlamıştı. Hâlâ çok çekiciydi ama her geçen yıl daha da belirginleşen, âdeta bugüne dek başına gelmiş tüm kötü şeylerin bir birikimi olan sert hatları öne çıkıyordu. Ve Tanrım, o kadar çok kötü şey olmuştu ki!..

Tam kendine üzülmek üzereyken aklına bir şey geldi. Brozi onu tehdit ederken ve Bolt da elinde silah ile sokaktayken, adamın ön cebinde bir cep telefonu olduğunu görmüştü. Ama onu tutukladıklarında telefonu yeniden görüp görmediğini hatırlayamıyordu. Telefonu bir yere bıraktığını da görmemişti, öte yandan sokağın diğer yanına koşarken kolaylıkla ondan kurtulmuş olabilirdi.

Sigarasını ayağının altında ezen Tina, Mike Bolt'u arasa da adam cevap vermedi. Bu şartlar altında şaşırtıcı bir durum değildi. Ona Brozi'nin tutuklandığı sırada üzerinde telefon olup olmadığına bakmasını söyleyen bir mesaj bıraktı. Sonra da onu tutukladığı bölgeye geri yürüdü. Kaldırımda tek bir kan damlasını görünce, Brozi'nin saldırıdan şikâyetçi olmamasını umdu.

Telefonu koşarken fırlattıysa, buralarda bir yerde olmalıydı. Silahı sol elinde olduğuna göre telefonu sağ eliyle atması gerekiyordu. Bu da telefonun ya yolda ya da park etmiş arabaların altında olacağı anlamına geliyordu. Yere eğildi ve en yakındaki arabanın altına baktı. Hiçbir şey yoktu, böylece sonraki arabalara bakmaya başladı. Yavaş yavaş Brozi'nin adımlarını takip ediyordu. Ne kadar sıradan olursa olsun, uğraşacak bir işi olduğu için hâlinden memnundu.

Birkaç dakika sonra kendini bu aktiviteye kaptırmış bir hâldeyken, göz ucuyla bir grup üniformalının ona baktığını gördü. İçlerinden biri diğerlerine bir şey söyleyince hepsi birden güldü. Yine de Tina onlara doğru bakınca hepsi hemen başını çevirdi. Onları görmezden geldi ve dikkatle aramaya devam etti. Neredeyse Bolt'un Freelander'ına yaklaşmıştı, umudunu kaybetmek üzereydi.

Sonra onu gördü. Yepyeni bir iPhone, Brozi'nin yatak odasında kullandığının aynısı. Asfaltın üzerinde, bir kamyonetin altında, kaldırımdan biraz uzaktaydı. Çok iyi saklandığı söylenemezdi, ne de olsa Jetmir Brozi o sırada büyük bir telaş içindeydi.

Bir hırsla telefonu alıp açtı. Sürekli cep telefonlarını değiştiren diğer tüm suçlularda olduğu gibi şifresi yoktu. Anlaşılan Brozi bu telefonu uzun zaman kullanmamıştı çünkü hepsi de son dört günde farklı numaralara yapılmış altı arama vardı. Son arama Brozi'nin yatak odasındayken yaptığı idi. O sırada İngilizce konuşmuştu ve Tina o sırada adamın ne dediğini duyamamış olsa da önemli olabileceğini hissediyordu. E-posta bölümünü kontrol etti ama boştu, sonradan aklına gelen bir düşünceyle fotoğraf bölümünü açtı.

Evden çıkmakta olan bir adamın bulanık iki görüntüsü vardı. Dünyanın en iyi fotoğrafları sayılmasa da Tina'nın kalbi hızla atmaya başladı. Fotoğraftaki adamı tanımıştı.

Bu, sadece birkaç saat önce gözlerinin önünde bir kamyon tarafından ezilen adamdı.

Kahve dükkânını bombalayan terörist.

Otuz

16.25

Telefonu çaldığında Tina hâlâ bombacının fotoğrafına bakıyordu. Arayan Mike Bolt idi.

Ona kısaca ne bulduğunu açıkladı.

Tina sözünü bitirince, "O olduğuna kesin emin misin?" diye sordu adam.

"Yaşadığım sürece onun yüzünü unutmayacağım. diyen Tina birden kendini savunma ihtiyacı hissetti. "Yani artık bombacılar ve Brozi arasında doğrudan bir bağlantımız var.

"Bu harika, Tina. İyi iş çıkardın."

Adama laf atmadan duramadı, "Yani artık benden memnunsun, öyle mi?" dedi.

Mike Bolt hattın diğer ucunda derin bir iç geçirdi. "Davranışlarının az kalsın ikimizi birden öldürebileceği gerçeğini yine de değiştirmiyor, tabii bu hiç şüphesiz büyük bir bağlantı."

"Hemen Brozi'yi sıkıştırmalıyız." Tina saatine baktı. "Teröristlerin verdiği sürenin bitmesine sadece üç buçuk saat kaldı ve ben, o adamın kimliklerini bildiğine eminim."

"Ama yapamayız. Bunu biliyorsun. Öncelikle telefonun ona ait olduğunu reddedecek. Onun telefonu düşürdüğünü bile görmedik. Ayrıca, bize ateş ettikten sonra olanlar düşünülürse, olası haksız hükümleri engellemek adına onu görme iznimiz olacağını dahi sanmıyorum. Brozi'yi sorgulamak için HQ'dan bir ekip yolda ama henüz gelmediler, Brozi'nin avukatından da haber yok."

"Yani Brozi'nin avukatı ve sorgu ekibi gelene kadar, Brozi'nin etrafında dolaşıp duracak ve bizimle iş birliği yapmasını mı umut edeceğiz?"

"Bu *24* dizisi değil, Tina. Bildiklerini ona işkence yaparak öğrenemeyiz. Aynı Fox'a işkence yapamayacağımız gibi." İç geçirdi. "Dinle, tüm bunlardan Fox'un olan bitenden haberdar olduğunu anlaşılıyor. Onunla tekrar konuşmalısın."

"Beni yine o hapishaneye göndermeyeceksin, değil mi?"

Bolt cevap verirken yüzünde bir gülümseme olduğunu hissedebiliyordu. "Seni devre dışı bırakmak hiç fena olmazdı ama hayır, göndermeyeceğim. Islington'da güvenli bir hat ayarlayacağız, onu oradan arayabilirsin."

"Ona bir şey sunmalıyım. Aksi hâlde bize yardım etmek istemeyecektir."

Bolt bunu düşünürken sessizleşti. "Onu güvenli bir eve götürmeyi organize ettiğimizi ama kâğıt işlerinin bir ya da iki gün daha alacağını söyle."

"Buna kanmayacaktır, Mike. O aptal değil. Biraz daha yaratıcı olmayı deneyelim. Olanlardan adamdaki bilgilerin değerli olduğu anlaşılıyor. Bu bir kandırmaca değil."

"Henüz ona bir şey sunabilecek yetkiye sahip değilim. Komutanla konuşacağım ama yerini değiştirme fikrini değerlen-

direceklerini dahi sanmıyorum. Bu politik bir intihar olur. Cazibeni kullan, Tina. Ondan şimdiden bir isim aldın. Bakalım başka bir şey elde edebilecek misin.

Politika, diye düşündü Tina. Polis işi her yerde olduğu gibi politikaya ve kendi kıçını kurtarmaya dayalıydı. "Peki, yola çıkıyorum."

Otuz Bir

16.35

Voorhess'in hedefi Azim Butt elastik bir halatla deri sandalyesine sımsıkı bağlanmıştı. Evinin birinci katındaki geniş salondaydı, el ve ayak bileklerinde kelepçeler vardı. Ağzına bir top sıkıştırılarak konuşması engellenmiş ve gözleri de bağlanmıştı. Birkaç saattir kendindeydi, uzunca bir süre inlemiş, sonunda sessizliğe gömülmüştü.

Voorhess içinde sıcak erişte olduğu bir kâseyle adamın yanındaki sandalyeye oturdu ve ağzındaki topu çıkardı. "Şimdi seni besleyeceğim, Bay Butt. Ağzınızı açın."

"Aç değilim. Lütfen ne isterseniz alın ve buradan gidin."

"Korkarım bu mümkün değil. Bir süre daha burada kalmam gerekebilir."

"Ama neden? Ne istiyorsunuz? Benim hiçbir şeyim yok." Sesinde bir yalvarma vardı.

"Akşam yemeği için erken bir saat olduğunu biliyorum, Bay Butt ama bir sonraki yemeğiniz biraz gecikebilir. Ayrıca bu erişteler çok lezzetli. Ben de bir kâse dolusu yedim. Erişteler

taze soğan, zencefil ve tavuk but ekleyip wok tavada kızarttım. Sonra soya sosu, pirinç sirkesi ve biraz da susam yağı ekledim. Yani, size söyleneni yaparsanız mutlu olurum."

Bay Butt akıllıca davranarak kâseden yedirilmeye razı oldu, lokmalarını aslında hiç de aç olmadığını gösteren bir tavırla çiğniyordu. Yemeğini bitirince Voorhess ağzına bir şişe su dayayıp içmesine izin verdi.

"Bir tür rehine miyim?" diye soran Bay Butt, Voorhess'e göz bandının altından bakmaya çalıştı.

Voorhess kâseyi ve su şişesini sehpaya bıraktı. "Öyle de denebilir. Tek söyleyebileceğim, eğer iş birliği yaparsanız, size zarar gelmeyeceği. Biraz önce karnınızı doyurduğum da düşünülürse, buraya size zarar vermek için gelmediğimi anlayabilirsiniz."

Bay Butt usulca, "Ölmek istemiyorum." dedi.

"Ben de ölmenizi istemiyorum." diyen Voorhess ona güven vermek için elini adamın omzuna koydu. "Sadece sakince oturun, bu akşam geç saatlerde gitmiş olacağım. Size söz veriyorum." Sözlerinin rahatlatıcı bir etkisi vardı, öte yandan Voorhess bu konuda çok iyiydi. Bir zamanlar Cape Town'dayken çıktığı bir hemşire, ona çok iyi bir doktor olabileceğini söylemişti. İnsanlara bir doktorun hastaya yaklaştığı gibi yaklaşabiliyordu, ayrıca sesinde yeterli miktarda güven ve nezaket karışımı vardı. *Hâlihazırda yaptığım iş acınacak bir şekilde ironik*, diye düşündü.

Tam o sırada alt katın zili çaldı ve evin tamamında yankılandı.

Voorhess, Bay Butt'ın gerildiğini gördü.

"Gelen kim olabilir?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Ama adamın sesi titremişti ve bu da Voorhess'i şüphelendirdi.

"Birini bekliyor muydunuz?"

"Kız arkadaşım olabilir. Saat kaç?"

"Beşe çeyrek var."

"Biraz erken ve onu beklemiyordum. Ama büyük olasılıkla odur."

Zil tekrar çaldı.

"Cevap vermezseniz gider mi?"

Bay Butt cevap vermedi. Korkmuş görünüyordu.

"Bay Butt." Artık Voorhess'in sesinde o doktor tatlılığından eser kalmamıştı, soğuk iş tonuna bürünmüştü. "Kız arkadaşınız gider mi?"

Adam yutkundu. "Anahtarı var."

Ah, diye düşündü Voorhess, hep yeni sorunlar.

Voorhess'in zihnindekileri okumuşçasına, Bay Butt başını kaldırıp göz bağının arkasından ona baktı, "Lütfen ona zarar vermeyin. O benim her şeyim. Biz evleneceğiz."

Daha söyleyecek çok şeyi vardı ama Voorhess ağzını yeniden tıkadı, yanından ayrılmadan önce adamın kulağına eğildi. "Sakın sesini çıkarma, Bay Butt çünkü çıkarırsan kız arkadaşını ölümcül bir tehlikeye atarsın. Anladıysan başını bir kez salla."

Bay Butt başını bir kez salladı.

Voorhess adamın telefonunu zaten almıştı. Telefon titredi ve ekranında bir mesaj belirdi. Kız arkadaşı bir sürü soru işaretiyle nerede olduğunu soruyordu. Kadın, mesajı çok azdığını ve eve girip onu bekleyeceğini söyleyen sözlerle bitiriyordu.

Ah Tanrım, diye düşünen Voorhess birinci kata yöneldi.

Hava kararmaya başlamıştı, ışıksız banyoya doğru gitti, bir havlu aldı ve tam anahtar kilitte dönerken merdivenlerden indi.

Voorhess merdivenlerin alt basamağına geldiğinde kadın tam içeri girip kapıyı kapatmış ve ışığı açmıştı. Bu, alt kattaki tuvalette fotoğrafı olan kızdı. Aydınlık, seksi bir gülüşle arkasını dönse de karşısında erkek arkadaşı yerine; bir elinde silah diğerinde ise havlu olan iri bir adam görünce donup kaldı.

Canlı hâliyle çok daha çekiciydi. Uzun, zarif bir sarışındı, bronz tenliydi, biçimli uzun bacaklarını ortaya çıkaran kısa, kırmızı bir elbise giymişti. Voorhess ayağındaki kırmızı topuklu ayakkabıları kadının sevişirken de giydiğini düşündü. Kısa, kırmızı bir deri ceket giysilerini tamamlıyordu.

"Aman Tanrım!" dedi, ağzı şaşkınlıkla açılmıştı.

Voorhess silahını kadına doğrultup, "Sorun yok." dedi. "Sana zarar vermeyeceğim. Ellerini havaya kaldır."

Kadın kararsızlıkla ellerini kaldırırken, Voorhess onu sol gözünden vurdu. Kadın sendeleyerek düşerken hızla havluyu başına sardı. Kullandığı silahı müşterisinden istemişti. Bu, alçak hızlı, insanları fazla gürültü ya da pislik çıkarmadan yakın mesafeden vurabilmek için tasarlanmış 22 kalibre bir silahtı. Kullanmamayı umut etse de deneyimlerinden her olasılığı hesap ederek plan yapması gerektiğini biliyordu.

Kadın hâlâ hareket ediyordu, tam olarak ölmemişti. Onu oturur pozisyonda yavaşça halının üzerine bıraktı. Bedeni omzuna yaslanınca, teninin sıcaklığı ona huzursuz bir his verdi. Böyle şeyleri sevmiyordu. Silahı halıya bırakıp tulumundan bir cep bıçağı çıkardı. Bıçağı açıp işini bitirmek ve kan pompalamasını durdurmak için kadının kalbine sapladı ve ölene dek onu kollarında tutmaya devam etti.

Öldüğünden emin olunca havluyu düğümledi, bu kadar az kan olmasından etkilenmişti. Cesedi omzuna attı ve onu garaja

taşıdı. Bay Butt araba kullanmıyor, her yere taksiyle gitmeyi tercih ediyordu. Voorhess Shogun'ını buraya park etmişti. Cesedi arabanın bagajına koymayı düşündü ama bu işleri daha da karıştırabilirdi. Onun yerine garajın zeminine bıraktı, elbisesi yukarı sıyrılmıştı, ortasında siyah çiçek olan kırmızı dantel tangaya bakmamaya çalıştı. Böyle güzel bir şeyi yok etmek korkunç bir kayıptı, kadının üzerini tozlu bir muşambayla örtünce biraz rahatladı. Yapıtına daha fazla bakmak zorunda kalmayacağı için memnundu.

Voorhess'in odaya geri geldiğini duyan adam hiç sesini çıkarmadı ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Neler olduğunu bildiği çok belliydi. 22'liğin sesi yüksek değilse de duymuş olmalıydı.

Voorhess bir mendil bulup adamın gözyaşlarını sildi.

Bu Bay Butt'ın tıkalı ağzının içinden yaralı bir hayvan gibi daha yüksek sesle inlemesine neden olmuştu. Voorhess arkasını döndü, başka bir adamın acısını izlemeye niyeti yoktu. Tam o sırada müşterisinin verdiği cep telefonu öttü.

Tulumundan telefonu çıkarıp mesaja baktı. Sadece şöyle yazıyordu: *MALLAR ALMAN İÇİN İKİ SAATE HAZIR. AKŞAM 8'DE KULLANMAK İÇİN.*

Voorhess yavaşça başını salladı, kanepedeki çuvala baktı. Siyah patlayıcı yeleği çuvaldan dışarı çıkmıştı, onu ve içinde diazepam* bulunan tıbbi kiti aldı.

Son hazırlıkları yapmanın zamanı gelmişti.

---

* Diazepam: Anksiyete, uyuyamama, nöbetler, alkol yoksunluğu ve kas spazmları gibi hastalıkların tedavisinde kullanılır.

Otuz İki

16.52

Islington Karakolu, Tina Boyd için pek çok anı demekti. Burada önce dört yıl, sonra da iki yıl dedektiflik yapmıştı. Hayatında ilk ve son kez burada âşık olmuştu. Dedektif John Gallan patronuydu, yakışıklıydı, iyi kalpli bir adamdı; Tina'dan çok çabuk koparılmıştı.

Burayı özlememişti. Çok daha çirkin bir Sainsbury süpermarketinin hemen yanındaki çirkin bir binaydı. Birkaç olayın dışında hatırladığı çoğu anı onu mutsuz ediyordu. Ne de olsa burada yaşananlar onu alkolizme sürüklemiş, hemen arkasından karanlığa doğru inişe geçmişti.

İşte bu yüzden kapıdan içeri adım attığında kaygılıydı, dışarıda sigara içen, hatırlamadığı birkaç iş arkadaşını başıyla selamladı, sonra resepsiyon alanına yürüdü. İlk fark ettiği, o sabahki bombalara ve teröristlerin verdiği ültimatoma karşın burada herhangi telaşlı bir durum olmayışı idi. Yaşlı tutuklama çavuşu Barnes, adını unutmuş bir sarhoşun bilgilerini almaya çalışmakla meşguldü. Bir başka genç ve vahşi tutuklu, onu

hücrelere götürmeye çalışan yetkililerle tartışıyordu. Avukatlar, sivil görevliler ve polis sistemine yakalanmış olan diğer sivillerden oluşanlar ise; içeri girip dışarı çıkıyor, çevrelerindeki drama ilgisiz kalıyordu.

Mike Bolt onu resepsiyonda bekliyordu. Merdivenlerden binanın ikinci katına çıkarlarken, "Sorgu ekibi on beş dakika içinde burada olacak." dedi. "Ama Brozi avukatı gelmeden tek kelime etmiyor ve avukatı beş buçuğa kadar beklemiyoruz. Ayrıca Arnavut bir çevirmen istiyor ve hâlâ bir tane bulmaya çalışıyoruz."

"Benimle gayet güzel konuşmuştu." dedi Tina.

Bolt kaşlarını çattı. "Sorun şu ki korkmuş bir adam gibi davranmıyor. Sanırım İngiliz adalet sistemiyle yaşadığı deneyimler onu bayağı umursamaz yapmış."

"İki polis memurunu öldürmeye teşebbüs ile suçlanmanın onu biraz motive edebileceğini sanmıştım."

"İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun, Tina. Bu işte her şey belirsizdir."

Gerçekten de öyleydi. Zeki bir avukat gerçekleri müvekkilinin aleyhine değiştirebilir, Brozi'nin kurşunlarının ne ona ne de Bolt'a isabet etmediği gerçeğinin arkasına saklanabilirdi. İronik olan şu ki içlerinden biri vurulmuş olsa, Brozi'yi korkutmaları çok daha kolay olacaktı.

"Dinle, Mike." derken asansörden inip cinayet masası ofislerine doğru yöneldiler. "Brozi'nin bilgisayarındaki o mesaj bir şeylerin ipucu olabilir. Arnavut çevirmen gelince tercüme etmesini isteyebilir misin?" Cep telefonunu çıkardı. "Fotoğrafını çekmiştim."

"Bana fotoğrafı mesaj at, ne yapabileceğime bakacağım. diyen Mike, pek de ilgilenmişe benzemiyordu.

Boş bir ofise adım attılar. Ortada, her iki yanında sandalyelerin ve üzerinde iki telefonunun olduğu bir masa vardı. "Buradan Fox ile konuşabilmen için sana güvenli bir hat ayarladık." Yüzünde gergin bir ifade vardı. "Bugünkü saldırılara karışan insanların adını biliyor ve kendine iyilik yapmak istiyorsa, bize şimdi bir şeyler söylemek zorunda. Çünkü zamanımız tükeniyor."

"O hâlde şansımızı deneyelim." diyen Tina telefon ahizelerinden birini kaldırdı, Bolt da dinleyebilmek için diğerini aldı.

Hapishane müdürünün odasına aktarılıp, Müdür Goodman'dan bir tutukluyla bu şekilde konuşmanın ne kadar alışılmışın dışında olduğuna dair kısa bir fırça yedikten sonra, Fox'un refakatçisiyle birlikte görüşmeyi yapmak için getirildiği odaya yönlendirildi.

"Sana bugün verdiğim bağlantı işe yaradı mı?" Hattın diğer ucundaki Fox son derece sakindi.

"Bay Brozi'yi gözaltına aldık, evet."

"Bunun öğleden sonra Islington'da olan bitenle bir ilgisi var mı?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hücremde bir televizyon var ve olayları yakından takip etmeyi severim. İki polis memurunun silahlı bir adam tarafından silahlı saldırıyla uğradığı her yerde yayınlandı, adamı olay yerinde tutuklamışlar. O Brozi'ydi, öyle değil mi?"

Tina aynı sabah olduğu gibi, adamın dengesini bozmaya çalıştığının farkındaydı. Ve işe yarıyordu. Medyanın olayları yansıtma hızı ve Fox'un yayınlara erişimi, hapiste olsa dahi onlardan sadece birkaç adım geride olduğunu gösteriyordu. Böylece Tina ona olan biteni kısaca anlattı.

Tina sözünü bitirince adam, "Etkilendim. dedi. "Bir şüpheli tarafından silahlı saldırıya uğradın ve hâlâ görevdesin. Sana hayranım. Gerçekten.

Tina onu görmezden geldi. "Brozi'yi bu sabahki saldırılarla ilişkilendiren kanıtlar bulduk. Bu da onları Stanhope'ta olanlara bağlıyor."

"Tam da tahmin ettiğim gibi."

"Ama hâlâ olaya karışan insanların isimlerine ihtiyacımız var."

Fox sert bir ses tonuyla, "İhtiyacınız olduğunu biliyorum. diye onayladı. "Ama önce bana yardım etmelisin."

"Seni güvenli bir eve taşımaya sürecindeyiz ama bu çok daha yüksek seviyelerden onay gerektiriyor. Seni yarından önce çıkaramayız." Tina bunu söylerken Bolt'a baktı, o da başıyla onayladı.

"Bana başka bir isim daha verirsen, kendini davan açısından çok avantajlı bir duruma sokarsın."

Fox ilgisizce homurdandı. "Bundan çok daha iyisini yapabileceğine eminim Tina. İşleri hızlandırmak konusunda iyi bir ünün var. O yüzden kurallara bağlı ucuz takım elbiseli herifler yerine seni seçtim."

"Daha önce de söylediğim gibi yetkililer seninle bir anlaşma yapmaya hazır, en azından bunu söyleyebilirim. Ve seni güvenli bir eve transfer *edecekler.*"

"Ve bunu yazılı bir şekilde alarak, güvenli bir eve geçtiğimde sana yardım edeceğim. Ama ondan önce bir şey yapamam.

Tina hayal kırıklığının gitgide arttığını hissedebiliyordu. Hattın diğer ucundaki Fox'u hayal etti, adamın yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olmalıydı. Sıradan tavırları olan ama

düzinelerce insanın ölümünden sorumlu olduğu hâlde, en ufak bir pişmanlık duymayan biriydi. İnce saçlarını kavrayıp başını defalarca masaya vurmak istiyordu. Böylece sırlarını döküp ona bildiği her şeyi anlatmasını sağlayabilirdi.

Ama bunların hiçbirini yapamıyordu.

Ve adam bunu çok iyi biliyordu.

"Beni buradan çıkar ve konuşalım." dedi usulca.

"Seni bu gece oradan çıkaramam. Bunu söylemiştim."

"O hâlde beni çıkarabilecek biriyle görüştür. Aksi hâlde konuşmamız bitmiştir."

Tina hemen yanında duran Bolt'un, aceleci davranmaması için başını salladığının farkındaydı. Oysa artık Tina'nın umurunda değildi.

"Sırf sen yardım etmediğin için insanlar ölürse..."

"Öyleyse ne?" dedi adam. "Tam olarak ne yapacaksın?"

"Seni yok edeceğim. Ne kadar süreceği umurumda değil, bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum ama asla hata yapmayacağıma emin olabilirsin."

Fox saygısızca güldü, "Buna gerek kalmayacak. Eğer beni burada bırakırsan, başkaları bunu senin için yapacak. O zaman da çok geç kalmış olacaksın. Hem de ikimiz için."

Otuz Üç

17.25

Araba sayısız, sıradan endüstriyel yapı ve dükkânların bulunduğu açık alanları geçip Bermondsey'den kuzeye, Old Kent yoluna doğru ilerlerken gece karanlığı çöküyordu.

Cecil beni eski evimden alalı bir saatten fazla olmuştu. Londra şehrinin büyük, gösterişli zenginliğinden çıkmadan önce, U dönüşleriyle dolu bir rota üzerinden Londra'nın kuzey doğusuna yol alıp Tower Bridge'deki nehri geçmiştik. Birkaç dakika önce de Jamaica Yolu'na yakın bir yerde, son moda apartmanların olduğu bir arka sokaktan Cain'i almıştık. Tam bu noktada arabayı değiştirdik. Şimdi daha önce hiç görmediğim bir Audi 5'in içindeydik. Trafik şaşırtıcı bir biçimde her zamankinden daha sakindi. İnsanların şehrin üzerine tehditkâr, simsiyah bir bulut gibi çöken bombanın bir sonucu olarak, işlerinden erken çıkıp çıkmadığını merak ettim.

Cecil bir kez daha böcek arayıcı ile üzerimi taramış ve cep telefonumu kapattırmıştı. Karşı çıksam da hayır cevabını ka-

bul etmeyecekti. Öte yandan bir önemi yoktu. Bolt haklıydı. Böcek tarayıcı cüzdanımdaki iki GPS cihazını fark etmemişti. Yine de son derece sinir bozucu birkaç saniye yaşamıştım.

Arabayı Cain kullanıyor, ben de ön koltukta yanında oturuyordum. Cecil tam arkamdaydı ve beni paranoyak ediyordu. Sessiz, çok az ışıklı bir yola girdik. Yolun bir tarafında terk edilmiş görünen depolar, diğer tarafında ise; yüksek tuğla bir duvarın gerisinde, soğuk ve simsiyah gökyüzüne doğru yükselen gaz kuleleri vardı. Karşı taraftan gelen bir araba yanımızdan gelip geçti, onun dışında yol bomboştu. O kadar sevimsiz bir görüntü vardı ki şehrin ortasında olduğumuza inanmakta güçlük çekiyordum. Ansızın bir şekilde Bolt ile buluştuğumu ve polis için çalıştığımı öğrendiklerini düşündüm. Cecil'in tek yapması gereken başımın arkasına bir silah dayayıp tetiği çekmekti, hepsi bu kadar. Ölmem sadece yarım saniye sürerdi. Bunu savaş alanında defalarca görmüştüm. Tek bir patlama, bir nişancının kurşunu. Güm! Her şey biterdi. Birdenbire! Arkaya dönüp Cecil'in ne yaptığına bakmamak için kendimi zor tuttum.

Kendi kendime panik olma, diyordum. Bilmiyorlar. Bilemezler. Gerçek kimliğimi bilen tek kişi, Mike Bolt. Benden şüphelenmiş olsalar, beni hiçliğin içine sürüklemek yerine bir kenara fırlatırlardı.

Cain arabayı yavaşlattı, sonunda yüksek bir çit ve gerisinde de çalılıkların olduğu çıkmaz bir yola girdi. Sonra bize döndü. "Pekâlâ, şu buluşacağımız adamlar... Onlarla daha önce de iş yaptım, güvenilirler ama bu bugüne kadar ki en büyük işimiz olacak. Onlardan bazı kaçak mallar alacağım. Hemen başkasına ulaştırılması gereken mallar, yani ikinizin de ne olduklarını bilmesi gerekmiyor." İkimize birden baktı. "Ama size

şunu garanti edebilirim. Düzene karşı çok büyük bir darbe için kullanılacak ve bizim istediğimiz de zaten bu. Bu sabah elde ettiğiniz parayı ödeme için kullanacağım, yani dikkatli olmak zorundayız. İşin içine büyük paralar girdiğinde insanlar aptalca şeyler yapabilirler. Bunu hepimiz biliyoruz.

"Kimle iş yapıyoruz?" diye sordum.

"Kosovalı Arnavutlar. Kosova Kurtuluş Ordusu'nun eski üyeleri. Sevimli insanlar değiller ama daha önce de söylediğim gibi, geçmişte güvenilir adamlardı. Buluşma yeri bu yolun sonundaki bir hurdalık. Dün burayı araştırdım. Etrafta kimse yoktu ve hurdalık kilitli gibi duruyordu. Bu da çok sık kullanılmadığını gösteriyor. Elbette bunda bir sorun yok. Gereksiz ilgi çekmek istemeyiz, öte yandan bir terslik olduğu takdirde kendi başımızın çaresine bakmak zorunda olduğumuz anlamına da geliyor. İşte bu yüzden içeri silahlı gireceğiz. Cecil, bunu sen yapmak ister misin?"

Cecil şoför koltuğundan arkaya doğru uzanıp biz elinden almadan önce, LeShawn Lambden'in paralarını taşıdığı çantaya uzandı. Çantayı açınca paraların ortasında yatan iki tabanca ve MP5 ortaya çıktı.

"Her şeyin yolunda gideceğinden eminim." diyen Cain, tabancalardan birini aldı ve diğerini de bana uzattı. "Biz iş adamlarıyız, kimse katliam yapmak istemez. Öte yandan ben aynı zamanda risk almayan bir adamım."

Şarjörü çıkardım, dolu olup olmadığını kontrol ettim, sonra silahı pantolonumun arkasına, görülmeyecek şekilde montumun altına soktum.

"Jones, sen ve ben önden gireceğiz. Konuşmayı ben yapacağım. Sen sadece destek için yanımda olacaksın. Tek yapman gereken emirlerimi dinlemek, tamam mı?"

Başımı salladım.

"Ya ben?" diye sordu Cecil.

Cain montunun cebinden bir A4 kâğıt çıkarıp açınca, ortaya alanın havadan çekilmiş bir Google haritası çıktı. "Sen burada in, çantayı ve MP5'i de yanına al, ayrıca biriyle karşılaşma ihtimaline karşın silahı gizle. Yolun sonundaki çite varınca sola dön. Binaların arkasına doğru giden toprak bir yol var. Şuradaki çalılıklara varana dek o yolu takip et." Eldivenli parmağıyla haritanın üst kısmında, üzerini çizdiği bir binayı işaret etti. "Ana binayla aynı seviyeye geldiğinde, çitlerde küçük bir delik olduğunu göreceksin. O deliği dün açtım, çanta ile geçmen için yeterli olacaktır. Görüş alanına girince bana bugünkü telefon numarasından mesaj at, sonra da gözden uzakta ama işitme mesafesinde kal. Her yer hurda araba dolu, yani saklanabileceğin bir sürü yer var. Sana seslendiğimi duymadan sakın yerinden kıpırdama. Beni anlıyor musun?"

"Anladım."

"Ama benim ya da Jones'un 'Bu işte bir terslik var.' dediğini duyarsan, hemen parmağın tetikte bir hâlde yanımıza koş. Çünkü başımız dertte demektir. Ve yoluna her kim çıkarsa, indir."

Cecil son sözlerini tekrar etti ve sırıttı. Bu tam da onun sevdiği cinsten emirlerdi. "Anlaşıldı."

Cain'in konuşma şeklinden, şüphesiz tehlikeli bir çizgiyi aşmak üzere olduğumu hissedebiliyordum. Bu buluşma vahşi bir hâl alır ve ben tetiği çekmek zorunda kalırsam, Mike Bolt beni koruyamayacaktı.

Dürüst olmak gerekirse, hemen oracıkta arabadan atlayıp kaçmamak için kendimi zor tutuyordum. Öte yandan beni

durduran pek çok neden vardı. Örneğin; en hafif deyimiyle, kapıyı açar açmaz başımın arkasına bir kurşun yiyebilirdim.

Arkamda oturan Cecil, çantaya geri koymadan önce MP5'in kontrollerini yaptı ve omzuna astı. Cain'e ve bana başıyla selam verip gecenin karanlığında gözden kayboldu.

Yolun sonuna doğru koşup çalılıkların içinde kayboluşunu izledik. Kanarya Rıhtımı, ağaçların ve binaların düz çatılarının üzerinden uzaktaki parlak bir parmak gibi yükseliyordu, büyük olasılıkla bir mil ötedeydi.

Birkaç dakika sonra Cain, "Biliyor musun, ülkenin en büyük soyguncuları burada çalışıyor." dedi. Kuleyi işaret ediyordu. "Her gün, sizin bugün o uyuşturucu satıcılarından çaldığınızın bin katını çalıyor ve bundan paçayı kurtarıyorlar. Aynı vergi kaçırıp ceplerini dolduran parlamenterler gibi. Ya da kanunlar ve adalet sistemiyle dalga geçip onu durduracak kimse olmadığından her gün daha güçlenen pislik Alfonse Webber gibiler." Bana döndü, yüzünde onu anlamamı bekleyen bir ifade vardı. "Tek yapmak istediğim daha adil bir toplum yaratmak. Çok çalışmayı ve dürüst değerleri vaat eden bir toplum. Kötü adamların cezalandırıldığı ve iyilerin ise ödüllendirildiği bir yeri. İşte bunun için savaşmak zorundasın. Bu bazen yalnız bir savaş olabilir, yine de bu savaşmaya değmeyeceği anlamına gelmez. Bunu sakın unutma."

Korkunç olan, adamın haklı olmasıydı. Dünyanı değiştirmek istiyorsan, ayağa kalkıp fikrini açıkça söylemeliydin. Ama bu sivilleri öldürebileceğin anlamına gelmiyordu. Cain sapkın bir bireydi; bu, yüzlerce masum insanı öldürmek anlamına dahi gelse amacının doğruluğuna aşırı derecede inanan bir radikaldi.

Birden midemi bulandırdı. Ama bunu belli etmedim. Aksine sadece başımı salladım ve onunla aynı fikirde olduğumu söyledim.

Cain'in üzerindeki telefonun sesi, sinir bozucu bir kapı zili gibi çalarak araya girdi. Telefona bakmakla uğraşmadı. Onun yerine motoru kapadı, el frenini çekti.

"Hazır mısın?"

Sırtımdaki silahın metal sıcaklığını hissedebiliyordum.

Ona, "Her zaman." dedim.

Otuz Dört

17.35

Gina Burnham-Jones içinde bulunduğu durumdan pek de hoşnut değildi.

Kocasını çok uzun bir süre gerçekten sevmişti. Kocasının bir asker olmasını asla istemiyordu. Gina asker karısı olmaktan memnun değildi. Küçük Bedfordshire kasabasında sevgi dolu bir ailede büyümüştü, her iki ebeveyni de her zaman yanındaydı ve kendi ailesi için de aynısını istemişti. Ama kime âşık olacağınızı seçemezsiniz. Sadece oluverir. Jones'a da ansızın âşık olmuştu.

Onunla West End'deki küçük bir barda, Jones izne gelip arkadaşlarıyla dışarı çıktığı bir akşam tanışmış ve her şey hızla gelişmişti. Jones sırık gibiydi, bir mankeni andırıyordu, gözleri ise yaşam doluydu. Önceki erkek arkadaşlarını beğenmeyen annesi bile, Jones'un gerçekten çok olumlu bir havası olduğunu söylemişti.

Nihayetinde annesinin söylediklerinin bir önemi yoktu. Gina âşık olmuştu, Jones ile altı ay içinde evlendiler. Bu, 2002

yazıydı, Irak'ın istilasından hemen önce. Gina kocasının zaman zaman evden uzakta göreve gideceğini biliyordu ama o zamanlar henüz bunun iki savaş anlamına geleceğini fark etmemişti. Düğün günlerindeki o uzun boylu, yakışıklı ve kahkahalar atan adamın geri dönülmez bir şekilde değişebileceğini de...

Değişim Irak görevinden sonra, el yapımı patlayıcı sonucu bir arkadaşını kaybetmesiyle başladı. İlk Afganistan görevinden sonra daha da belirginleşti. Jones gülmeyi bıraktı. Gina ara sıra odaya girdiğinde onu uyuşturucu almışçasına boşluğa bakarken bulurdu. Korkuyla ya da öfkeyle haykırarak uyandığı kâbuslar görüyordu. Gina orduyu bırakması için onu zorlasa da Jones bunun hayatı olduğunu, ayrıca kendini başka işler yaparken hayal edemediğini söyledi. Gina gönülsüzce bu kararını kabul etti, öte yandan hayatında gitgide büyüyen bu boşluğu bir çocukla doldurmaya karar vermişti.

Maddie, Jones ikinci kez Afganistan görevine gitmeden önce doğdu. Gina için zor zamanlardı. Doğum sonrası depresyon geçiriyordu, yükünü hafifletmeye çalışan annesine de göğüs kanseri teşhisi konmuştu. Televizyonda sürekli Helmand'ın tozlu topraklarında can veren genç asker haberleri yüzünden, Gina kocasının eve geri dönemeyeceğinden korkmaya başlamıştı.

Jones geri döndüğünde Gina ona ültimatom verdi. Ya orduyu bırakacak ya da karısını kaybedecekti.

Jones orduyu bıraktı ama araları asla eskisi gibi olmadı. Evlilikleri dağılmaya başlamıştı ve Jones'un hapse gönderilmesiyle tamamen paramparça oldu.

Jones'a evliliklerinin bittiğini söyledikten sonra bile, uzunca bir zaman Gina kimseyle çıkmadı. O da kendini suçlu hissedi-

yordu. Ne de olsa şimdiki gibi karanlık, vahşi bir adam olmak Jones'un hatası değildi.

Ama artık Jones'u sevmiyordu ve otuz beş yaşında sağlıklı bir kadın olarak ona eşlik edecek birine, yeniden başlamak için bir şansa ihtiyacı vardı.

Matt ile internette tanışmıştı. Sağlam, ciddi bir adamdı; Gina'dan on yaş büyüktü. Jones'un eski güzel günlerinde sahip olduğundan çok farklı bir kişiliği vardı. Öte yandan Gina'yı önemsiyordu, ona istendiğini hissettiriyordu. Gina ona âşık olmak üzere olduğunun farkındaydı. Altı aydır görüşüyorlardı, işleri ağırdan alıyor olsalar da Gina er ya da geç Jones'a söylemek zorunda kalacağını biliyordu. İşleri resmileştirmek ve Matt'i Maddie ile tanıştırmak niyetindeydi. En son görüştüklerinde tam ona bunları söylemek üzereyken, doğru an olmadığına karar vermişti. Yine de yakında söylemek zorundaydı.

Aynada yansımasına baktı. Kendisine bakan yüz hâlâ hoş görünüyordu. Gözlerinin çevresinde ve alnında birkaç çizgi vardı ama fondötenin kapatamayacağı şeyler değildi. Son birkaç yıl yaşadığı zorluklar kendini belli ediyordu. Ruj sürüp sürmeyeceğine karar veremedi. Bu gece Matt ile buluşacaktı. Matt onu akşam yemeği için sürpriz bir yere götürecekti ve güzel giyinmesini istemişti. Nereye gittiklerine dair bir fikri yoktu ama bunu planlayalı uzun zaman olmuş, Matt o geceyi boş bırakması için yalvarıp durmuş, çok eğleneceğine dair de söz vermişti. Neyse ki Maddie kendini daha iyi hissediyor, aşağıda televizyon seyrediyordu. Aksi hâlde Gina bu geceyi iptal ederdi.

Aslında teröristlerin bir başka bombalı saldırı olacağına dair tehditlerinden sonra dışarı çıkmayı, özellikle de Londra'nın merkezine inmeyi istemiyordu. Matt'e hayır diyerek hem ken-

dini bir aptal gibi hissedecekti hem de biraz korkuyordu. Gina bu gecenin adam için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. İlk kez ona evlenme teklifi edip etmeyeceğini düşündü. Birlikte yaşama konusu birkaç kez konuşmuşlardı. Geçen hafta, Matt'in yatağında birbirlerinin kollarında yatarken adam onu sevdiğini söylemiş, Gina da ona gülümseyerek, "Seni seviyorum." demişti. Bunu söylemek de iyi gelmişti.

Kırmızı rujuna uzandı, Matt bu gece evlenme teklifi ederse kabul edip etmeyeceğini tarttı. Kendi kendine gülümsedi, evet diyeceğini biliyordu.

Otuz Beş

17.37

Buluşacağımız yer Londra'da karşınıza çıkabilecek pek çok benzer yer kadar ıssızdı. Yan yoldan ilerleyip büyük bir KAPALI işareti ile bir çift ağır asma kilitli yüksek kapının olduğu, bir sanayi arsasına vardık. Portakabin'in* içinden hafif bir ışık gelse de yegâne hayat belirtisi buydu.

Birkaç saniye bekledik, sonra kapının diğer tarafında, sigara içen sinsi bakışlı, tıraşsız bir adam belirdi ve arabaya şöyle bir baktı. Üzerinde parlak yeşil çizgileri olan ve bir silahı saklayabilecek ağır bir kaban vardı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum Cain'e.

"Daha önce hiç görmedim. Adamlardan biri olmadı." Cain arabadan indi, adamla konuşmaya giderken motoru çalışır vaziyette bırakmıştı.

Bunun son şansım olduğunu biliyordum. Şoför koltuğuna geçebilir, ikisi de tepki veremeden oradan uzaklaşabilirdim.

---

* Portakabin: Özellikle bir inşaat işi yapılırken, bir yerden bir yere taşınmak üzere tasarlanmış geçici okul, ofis ya da ev olarak kullanılabilen küçük binanın ve bunu tescilleyen şirketin adı.

Ama yapmadım. Adam sessizce kapıları açıp Cain arabaya geri dönerken, orada öylece oturdum.

Yavaşça içeri girdik, yan aynadan kapıların kapanıp yeniden kilitlenmesini izlerken kendimi kapana kısılmış gibi hissettim.

Çukurlu bir yoldan ilerlerken bir yanımızda yanmış araba mezarlığı, diğer yanda ise ezilmiş metal yığınları yükseliyordu.

"Buraya daha önce geldin mi?" diye sordum. Kelimelerim sessizliği bozmuştu.

Yüzüme bakmadan, "Hayır." diye cevap verdi. Her ne kadar saklamaya çalışsa da onun da gergin olduğunu görebiliyordum.

Araba tek katlı büyük bir binanın önünde durdu. İki kapısı ardına dek açıktı, içeriden ışık sızıyordu. Cain arabayı Ford Transit bir kamyonetin yanına park etti. Avlunun tamamı düşünüldüğünde, kullanılabilecek yegâne araç o gibi görünüyordu. Arabadan indik. Havada güçlü bir asetilen, motor yağı ve başka bir şeyin daha kokusu vardı. Kızartma yapılan yerlerdeki yağ kokusunu andırıyordu. Kusacak gibi oldum. Etrafıma bakındım, Cecil ve MP5'ine dair bir iz görmeye çalışıyordum ama ondan en ufak bir iz yoktu. Aslında başka bir insana dair bile iz yoktu. Uzaklarda bir yerden, hızlanmakta olan banliyö treninin sesini duyabiliyordum. Bir kez daha tüm bunların bir tuzak olabileceğini, tek amaçlarının beni öldürmek için buraya getirmek olduğunu düşünerek tedirgin oldum.

Silahı gizlemek için ceketimi çekiştirdim ve arabanın önünde Cain ile buluştum.

"Pekâlâ, hadi gidelim." dedi. "Sakın unutma, konuşmayı ben yapacağım. Sen sadece güçlü görün ve sessiz kal."

Binanın çift kanatlı kapılarından yan yana içeri girdik. Afganistan'ın vahşi topraklarında devriye geziyormuşçasına dikkat-

le hareket ediyordum. İçerisi büyük ve penceresizdi. Bir tarafı yerden tavana uzanan ve bakır borulardan araba radyolarına kadar her şeyin olduğu raflarla kaplıydı. Diğer tarafta ise yeni arabalar, yüksek platformlar ve çeşitli makineler bulunuyordu. Odanın en uç köşesinde eski görünümlü bir masa ve sandalyeler, onun arkasında ise açık bir kapı vardı. İşte o kapıdan iki adam çıktı. İkisi de deri ceket ve pantolon giymişti. Biri küçük, diğer ise iri ve yapılıydı.

Küçük olan, "Merhaba Bay Cain, gelebildiğinize sevindim." diye seslenirken, arkadaşı da bize doğru yaklaştı. Doğu Avrupa aksanı vardı.

"Seni gördüğüme sevindim, Dav." diye karşılık verdi Cain. "İstediğimiz şeyi getirdin mi?"

"Getirdim." dedi Dav. "Siz ödememizi getirdiniz mi?"

Cain sırıttı. "Elbette getirdim. Beni bilirsin. Ben sözünün eri bir adamım."

Görünüşlerinden Arnavut oldukları anlaşılan iki adam karşımızda dikildi. Dav kırklı yaşlarındaydı, sıska, çizgilerle dolu bir yüzü vardı. Dağınık saçları, yaptığı işin kalitesini pek de önemsememiş biri tarafından siyaha boyanmıştı. Sırıtıyor, ciddi bir yatırım yapılması gerekiyor gibi duran dişlerini gösteriyordu. Gözlerinde ise bir sadistin kötü niyetli bakışları vardı. Tetikteydim. Üzerindeki deri ceketine sığmıyormuş gibi duran diğer adam ise daha gençti. Geride durmasından Dav'ın fedaisi olduğu anlaşılıyordu.

Dav ve Cain el sıkıştı.

"Eğer üzerinde iki yüz bin varsa, inan bunu iyi saklıyorsun." Dav hâlâ sırıtmaktaydı.

"Yakınlarda. Malları kontrol eder etmez onu alabilirsin."

Dav başını salladı. "Elbette. O hâlde bu taraftan, beyler."

Onu takip etmemizi işaret etti. Tam biraz gevşemek üzereyken bir cep telefonu çalmaya başladı. Bu Dav'ın telefonuydu, deri ceketinin cebinden çıkarıp kaşlarını çatarak ekrana baktı.

"Bana bir saniye izin verin, Bay Cain. Bunu cevaplamam gerek." Bizden uzaklaştı ve telefonda Arnavutça konuşmaya başladı. Geri kalanımız huzursuz bir sessizlik içinde onu bekledik.

"Her şey yolunda mı?

"Elbette." diye karşılık verdi Dav ama ses tonu öyle gelmiyordu. "İş sorunları. Sadece bir arama daha yapmam gerekiyor."

Dav sırtını dönüp bizden uzaklaşırken, Cain ile birbirimize baktık. Cain, endişelenecek bir şey yokmuşçasına omuz silkti. Belki de yoktu, öte yandan sırtımda tehlikenin her köşe başında beklediği Helmand'da devriye gezdiğim zamanlardan kalma bir karıncalanma vardı.

Dav konuşmasını bitirdi, cep telefonunu deri ceketinin cebine geri koydu.

"Üzgünüm." dedi ve yanımıza geldi. Bu kez bana bakıyordu. "Şu arkadaşınız kim Bay Cain? Onu daha önce hiç görmemiştim."

"Adamlarımdan biri. İyidir."

"Öyle mi? Bu doğru mu? Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?"

Cain'in kaşlarını çattığını görebiliyordum, sırtımdaki ürperme ansızın daha da kötüleşti. "Yeterince uzun zamandır. Neden?"

"Hey, sorun ne?" diye araya girdim. "Benimle bir sorununuz varsa, bana sorabilirsiniz. Ona değil."

Dav'ın gözleri kısıldı. "Evet, bir sorunum var. Hem de gerçek bir sorun.

Sesi hâlâ şaşkın çıkan Cain, "Ne oldu?" diye sordu.

Ama Dav cevap vermeden sol tarafımda bir hareketlenme olduğunu hissettim. Hızla o tarafa döndüm, içgüdüsel olarak silahıma uzanacaktım ki pompalı tüfekli bir adam iki rafın arasındaki boşluktan çıkıverdi. Aynı anda bize kapıları açan adam arkamızda belirmişti. Onun da elinde bir av tüfeği vardı.

"Aklından bile geçirme." diyen Dav, ateş hattından çıkmak için bir adım geri çekildi.

Parmaklarım belimdeki silaha dokunuyordu ama adamlardan biri içimde oldukça büyük bir delik açmadan önce, ikisini birden indiremeyeceğimi de biliyordum. Kötü atıcılar olsalar dahi, bu mesafeden kaçırmaları mümkün değildi. Ayrıca sadece birkaç saattir tanıdığım Cain'e de güvenemezdim. Elimi silahtan çektim.

"Neler oluyor, Dav?" diye araya giren Cain de silahına uzanmamak gibi çok mantıklı bir karar vermişti.

"Biraz önce arayan çok iyi bir dostumdu." diyen Dav, ceketinin altından bir silah çıkarıp bize doğrulttu. "Burada iş yaptığımız Brozi adından bir adam tutuklanmış. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Cain bu habere tamamen hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. "Elbette hayır. Biz buraya konuştuğumuz alışveriş için geldik."

"Brozi dikkatli bir adamdır. Ancak biri ona bir tuzak kurduysa yakalanmış olabilir."

"Bak, ben onunla sadece telefonda konuştum. Neye benzediğini bile bilmiyorum. Ve onunla sadece bu buluşmayı teyit etmek için birkaç saat önce konuştum." İki adam bir süre birbirini süzerken uzun bir sessizlik oldu. Sonra Cain yeniden konuşmaya başladı. "Seninle daha önce de iş yaptık. Bana güvenebileceğini biliyorsun."

"Evet yaptık. Ama o..." Dav başıyla beni işaret etti. "O herife güvenmiyorum."

İçimde gitgide adrenalinin yükseldiğini hissedebiliyordum. Fakat amacım fazlasıyla sakin kalmak ve müdafaaya devam etmekti. "Beni neyle suçluyorsun?"

Dav'a doğru bir adım attım, o da silahını indirip kasıklarıma nişan aldı. "Sakın kıpırdama, yoksa hayalarını havaya uçururum." Gözleri öfke saçıyordu ve tetikteki parmağı da gergindi.

İri olan fedaisine Arnavutça bir şeyler söyleyince, adam ceketinin altından beni boğmak için ince bir tel çıkardı ve arkama doğru geçti.

"Neler oluyor?" diye atıldım. Elim silahıma gitse de çok geç kaldığımı biliyordum. Tam o sırada rafların arasına saklanmış olan tüfekli adam da bana doğru yürüdü, namlusu midemden sadece birkaç santim gerideyken durdu. Yüzü duygusuzdu, beni bir an bile düşünmeden vurabileceğini biliyordum.

"Silahına uzanma!" dedi Dav usulca. "Başaramazsın."

Gözlerinin içine bakarak, "Ben polis değilim." diye karşılık verdim, sesimin sakin kalabilmesi için büyük bir çaba harcıyordum. Silahımın belimden alındığını hissettim, artık tamamen savunmasız kalmıştım.

"Belki öylesin, belki de değilsin. Ama bunu öğreneceğiz. Ve size gelince, Bay Cain, silahınızı yere bırakın."

"Bak, Dav." diyen Cain, ellerini avuç içleri dışa bakacak şekilde havaya kaldırdı. Bu evrensel uzlaşma jestiydi. "Ona kefil olabilirim. O kesinlikle bir polis değil."

"Silahını bırak, yoksa arkadaşım seni de vurur."

Cain bu kez, "Bu işte bir terslik var!" diye karşılık verdi. Bu Cecil'e başımızın dertte olduğunu belli etmesi için anlaştığımız koddu.

"Silahını bırak. Hemen şimdi!"

Cain isteksizce silahını çıkarıp yere koydu. Artık o da korkuyordu ama bana yüzünde âdeta şöyle diyen bir ifadeyle baktı: "Endişelenme, her şey yoluna girecek. Bu sadece bir yanlış anlaşılma."

Oysa öyle değildi. Birileri, bir yerde bağlantılarına ihanet etmişti ve en korkunç olanı, bunun benimle hiçbir ilgisinin olmayışı idi. Mike Bolt'un bundan nasıl sorumlu olabileceğini bilmiyordum ama eğer öyleyse, onu çıplak ellerimle parçalayacaktım.

Ama şimdi çok daha büyük sorunlarım vardı. Çünkü Dav üzerimi aradığımı takdirde cüzdanımdaki GPS cihazını bulma olasılığı çok yüksekti. İşte bu benim idam cezam olurdu.

Birden Dav'ın fedaisinin elindeki tel başımdan geçip boynuma dolandı. Nefesim ansızın ışığın sönmesi gibi kesilmişti, ayaklarım yerden kesilirken gözlerimin önünde ışık noktaları belirdi. Tek düşünebildiğim ise sonumun geldiği oldu. Kızıma veda edemeden ölecektim ve cesedimi asla bulamayacaklardı.

Cain ikinci kez kodu duyurmak için, "Bu işte bir terslik

var!" diye bağırdı, sesi yankılanmıştı. "Bu işte bir terslik var! Onu hemen bırakın!"

Dav Arnavutça bir şeyler söyleyince tel yeniden nefes almamı sağlayacak kadar gevşedi. Ama hâlâ hareket edemiyor ve daha fazla soluk alabilmek için savaş veriyordum. İri adam ise üzerimde başka silah olup olmadığına bakıyordu. Cep telefonumu bulup Dav'a fırlattı. Dav boştaki eliyle telefonu yakalayıp kurcalamaya başladı. Kapalı olduğunu görünce ilgisini kaybetti, merhamet yakarışlarımı görmezden gelerek bir kenara fırlattı.

Sırada cüzdanım vardı. Dav cüzdanı ayrıntılı bir şekilde iki eliyle karıştırabilmek için silahını bıraktı.

Tanrım, her şeyi berbat etmiştim. Sadece Bolt'un bana verdiği iki GPS cihazı değil, tüm yaşamım o cüzdanın içindeydi. Adresim.

Ailem.

Cain bir kez daha, "Bu işte bir terslik var!" diye haykırdı.

Ama dış kapıda herhangi bir hareket yoktu. Ne Cecil. Ne de başka bir şey.

Dav, "Kapa o lanet çeneni, Cain!" diye bağırdı.

Arnavutça bağırınca silahlı bir diğer adam, ön tarafa gelip arkadan Cain'in üzerini aradı. Cain gerilmişti, bir an için yerdeki silaha uzanacağını sandım. Ama silah ondan uzaklaştırıldığı için karşı koymadı.

"Bu ülkede işler böyle yürümez." dedi öfkeyle. "Müşterilerine düzgün davranmalısın."

Dav'ın yüzü ifadesizdi. "Biri Brozi'ye ihanet etti. Bunu biz yapmadık. O hâlde siz ya da size yakın biri olmalı. Bu adamı

ne kadar zamandır tanıyorsun? Söylesene!" Koluyla beni işaret etti. "Ne kadar?"

Cain tereddüt etti. Sadece bir saniye sürdü ama yine de bunu düşünmüştü. "Yeterince uzun."

Dav başını kendinden emin bir şekilde salladı. "Yeterince uzun zamandır değil." Cüzdanımdan buruşuk bir fotoğraf çıkardı. Annemin çektiği Gina ve Maddie'ye ait eski bir fotoğraftı bu. Maddie bir yaşında kadardı ve biz hâlâ bir aileydik. "Güzel fotoğraf." Sırıttı, nikotin sarısı dişleri ortaya çıktı. "Karınla kızın mı?"

Güçlükle yutkundum, zaten boynumdaki telle bu oldukça zordu. Bu aşağılık herifin, o benim için çok değerli fotoğrafı elinde tutuyor olmasına gitgide daha çok öfkeleniyordum. İri adamın kaburgalarına sert bir dirsek indirip onları kırmayı, Dav'ın silahını elinden almayı ve başına dayamayı hayal ettim. Ama bu mümkün değildi.

Ben, "Onu geri koy!" diye tıslarken, iri adam da boynumdaki teli yeniden sıkmaya başlamıştı.

Tanrım, artık korkuyordum. Hem de hiç olmadığım kadar. Bu işe girdiğim için kendime de öfkeliydim. Bolt'un teklifini geri çevirmeliydim. Oysa şimdi burada, bir avuç manyakla sıkışıp kalmıştım. Bunca olayın içinde güvendiğim yegâne adam olan Cecil ise ortalıklarda yoktu.

Dav fotoğrafı cüzdanıma geri koydu, bu kez ehliyetimi çıkardı. Gerildim. Üzerinde adresim olmalıydı. Karımın ve kızımın hâlâ yaşamakta olduğu evin adresi. Gerçek kimliğimi üzerimde taşımak gibi hataya nasıl düştüğüme inanamıyordum. Ama yapmıştım.

Dav önce chliyetime, sonra bana baktı. "Peki, Richard Burnham-Jones. Bay Cain ile nasıl tanıştınız?"

Cain kendinden emin bir ses tonuyla, "Organizasyonumuzun bir parçası." diye ısrar etti.

"Ve insanların bize böyle davranmasından pek hoşlanmayız. O yüzden alışverişimize devam edebilmemiz için sana onu bırakmanı tavsiye ediyorum."

"Bana tavsiye vermeye kalkışma, Bay Cain." Dav cüzdanımı arka cebine koydu. Arnavutça bağırınca, Cain'in üstünü arayan tüfekli adam namluyu kafasının arkasına dayadı.

Korku dolu bir an için tetiği çekeceğini ve Cain'in beynini pis zemine saçacağını düşündüm ama hiçbir şey olmadı. Cain'in başını yavaşça çevirip omzunun üzerinden sakince adama bakmasına hayran kalmıştım.

"Ellerinizi havaya kaldırın, Bay Cain ve sakın tek kelime daha etmeyin. Anladınız mı?"

Cain başını salladı.

"O zaman sana bir kez daha soruyorum, Richard Burnham-Jones. Bay Cain ile nasıl tanıştın?"

Boynumda gerili bir tel varken konuşmak benim için kolay olmasa da çabaladım. "Adamlarından biri için çalıştım." diye güçlükle cevap verdim. "Kendimi kanıtladım. Ve artık onun için çalışıyorum."

"Senden hoşlanmadım, Richard Burnham-Jones." Dav adımı bulaşıcı bir hastalıkmış gibi telaffuz etmişti. "Senin hakkında yanlış olan bir şeyler var. Kokusunu alabiliyorum. Bela kokusunu hep alabilmişimdir." Biraz daha yaklaştı, yüzü benden birkaç santim uzaktaydı. Nefesinin berbat kokusunu alabili-

yordum. "Bizi becermeye kalkanlara vatanımızda ne yaptığımızı biliyor musun? Tüm ailelerini öldürürdük. Karısı, annesi, babası. Bebeklerini bile. Hepsini."

Arkasını dönüp raflara doğru yürüdü ve yerden bir şey aldı. Bana döndüğünde elindekinin ne olduğunu görebildim.

Bu kanlı bir çelik satırdı, ışıkta parlıyordu. Tekrar mücadele etmeye çalıştım ama boynumdaki telle çaresizdim. Her hareket ettiğimde boynuma biraz daha batıyordu. Tanrım, lanet Cecil neredeydi?

"Para nerede?" diye bağıran Dav satırı omzuna dayadı. Bu soru Cain'e sorulmuştu.

"Sana söyledim." dedi Cain. "Yakında bir yerde."

Dav beni tutan iri adama döndü ve ansızın dizlerime yediğim tekmeyle yere serildim. Başım iri adamın kucağında, etkisiz bir hâlde yerde yatıyordum ve tel hâlâ boynumu kesmeye devam ediyordu. Öksürünce biraz gevşetildi. O arada Dav yanıma gelmiş ve tam dizlerimin yanında diz çökmüştü. Satırı indirmeden önce onları yan yana tutmaya çalışıyordu. Keskin bıçağı tenime bastırdığını hissedebiliyordum.

"Bana paranın nerede olduğunu söyle, yoksa lanet bacağını keserim! Şaka yaptığımı mı sanıyorsun? Öyle mi? Sence dalga mı geçiyorum?"

Hâlâ sesindeki sakinliği korumaya çalışan Cain, "Senin bir hırsız olduğunu düşünmemiştim." dedi. "Seni bir iş adamı sanıyordum."

Dav ona öfkeyle baktı. "Ben bir iş adamıyım ama keriz değilim. Biri aracımızı ortadan kaldırdı ve sen para olmadan çıkıp geldin. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de! Bu işte bir terslik var!" Cain son kelimelerini o kadar yüksek bir sesle bağırmıştı ki Cecil, London Eye'da mısır çiğniyor olsa bile onu duyardı.

Peki ama neredeydi bu adam? Tanrı aşkına, neredeydi?

"Para, Cain. Ya bana nerede olduğunu söylersin ya da bacağını keserim. Sonra da seni." Satırı başının üzerine doğru kaldırdı, sıska yüzü heyecanla parlıyordu.

İşte o zaman bunu yapacağından emin oldum.

Tüm gücümü toplayıp telin sıkılığını görmezden gelerek yukarı savurdum ve Dav'ı üzerimden attım.

Öfkeyle bağırıp satırla bana saldırdı ve kot pantolonumu kesti. Satır bacağımı keserken keskin bir acı hissettim, yeniden bacaklarıma oturmuştu. Artık nefes alamıyordum, gözlerim kararırken satırı bir kez daha havaya kaldırdı.

İşte o an, oda silah sesleriyle yankılandı ve birden boynumdaki tel gevşedi.

Her şey çok hızlı oluyordu. Dav şaşkınlıkla kapıya bakarken, ben de üzerine atıldım. Öfke, adrenalin ve korku karışımı bir güçle; o deri ceketinin içindeki silaha davranırken, ben elindeki satıra uzandım. Yeterince hızlı değildi. Boştaki elimle yüzüne iki sert yumruk indirdim. Diğer kolunu yana itip silahı elinden aldım ama satır hâlâ yana yuvarlanan Dav'ın elinde kalmıştı.

Başka silah sesleriyle yere kapandım, dört bir yana kurşun yağarken yerde, elimde silahla yuvarlanarak kendimi korumaya çalışıyordum.

Tüfekli iki Arnavut da yerdeydi. Cain'in yanındaki hareket etmiyordu, diğeri ise dizlerinin üzerinde zorlukla kapıda elinde

MP5 ile dikilmiş Cecil'e nişan almaya çalışıyordu. Cecil bir kez daha ateş etti, aynı anda Arnavut da tetiğe bastı. Arnavut göğsünden vurulurken devrilmedi ama Cecil, arkasındaki tuğla duvarda koca delikler açan kurşunlardan kaçmak için kendini yana atmak zorunda kalmıştı.

Bu arada boynuma teli geçiren iri adam da Cecil'in olduğu tarafa ateş etti. Sonra bana döndü ve deli gibi ateş etmeye başladı. Aramızda üç metreden az bir mesafe vardı, hızla gövdesine nişan aldım ve tetiğe bastım.

Ama hiçbir şey olmadı. Emniyeti kapalıydı.

İşaret parmağımla açsam da iri adam çoktan bana nişan almıştı, silahından çıkan barut kokusunu alabiliyordum.

On saniye için tüm dünya durdu. Geç kalmıştım. Ölecektim.

Ve birden adamın kafası öyle bir patladı ki her yere kan ve beyin parçaları saçıldı. Yere devrilip silahını düşürmeden önce son kez tavana doğru ateş etti.

Arkamı döndüğümde Cain'in dizinin üzerinde nişan aldığını gördüm. Elinde yanında getirdiği silah vardı. Kendinden emin bir şekilde ateş etmeye devam etti. Diğer silahlı adamı vurdu. Cecil tarafından da vurulmuş olan adam, son kurşunu alana dek hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu. Rafların oraya yığılıp kaldı.

Geriye bir tek Dav kalmıştı. Etrafa bakınırken son anda deliler gibi arka kapıya koştuğunu gördüm. Tereddüt etmedim. Silahı iki elimle birden tutup emniyetini açtıktan sonra nişan aldım ve ateş ettim. İlk iki kurşun isabetsizdi ama üç ve dört ile onu yere indirmiştim.

Masasına doğru sendeledi, dizlerinin üzerine çökmeden önce satırı bıraktı.

Ayağa kalktım, olanlardan sonra bacaklarım hâlâ güçsüzdü. Silahım elimde ona doğru yürüdüm.

Silahımı başına dayamamla Dav bana küstah bir bakış attı.

Cecil ile arkamdan gelen Cain, "Ona ateş etme!" diye bağırdı. "Satın alacağımız silahın nerede olduğunu öğrenmeliyiz."

Dav dişlerinin arasından, "Canın cehenneme!" diye tısladı. Karnını tutuyor, parmaklarının arasından kan sızıyordu.

Yere uzanıp satırı alan Cain, "Satır kullanmasını bilen yalnız sen değilsin." dedi. Dav'ın yarasından akan kanı durdurmak için bastırdığı elini alıp sert bir şekilde masaya koydu. "Bana silahın nerede olduğunu söyle, yoksa işe önce parmaklarından başlarım. Kafana ulaştığımda bana bugüne dek sakladığın her şeyi anlatmış olursun."

Dav ona baktı, solgun gözlerindeki buz gibi bakışı görebiliyordu, pes etti. "Arka tarafta. Onu zaten size verecektik. Sadece şu pisliğe güvenmedim. Hâlâ da güvenmiyorum."

"Cecil. Gidip kontrol et."

Cecil kapının arkasında gözden kayboldu.

"Sana güvendiğimi biliyorsun, Cain." diyen Dav, bir cevap beklerken umutsuzca sesindeki çaresizliği gizlemeye çalışıyordu. "Seni becermeye kalkışmazdım. Bırak gideyim ve kimse bir daha bu olanların sözünü etmesin. Arkadaşlarımın cesetlerini ben hallederim."

Cain tek kelime etmedi. Hâlâ satırı Dav'ın elinin üzerinde tutuyordu.

Cecil odaya geri geldi. "Orada, hâlâ kutunun içinde."

Cecil başını salladı. "Güzel." Sonra bana döndü. "O senindir. Ona bir polis olmadığını ispat et."

Dav'ın gözleri kısıldı. "Sana inanıyorum! Lütfen!"

Ben namlumu başına dayarken, o altında kıvranıyordu. Sadece birkaç dakika önce, beni sakatlamakla tehdit ediyor olsa da artık öfkem dinmişti. Neredeyse ona acıyacaktım.

Alnımdan aşağıya bir ter damlası süzüldü. Birden yeniden Afganistan'daki, hayatımda ilk kez soğukkanlılıkla öldürdüğüm o korkunç güne geri dönmüştüm. Güçlü... Güçlü olmalıydım. Çünkü onu vurmazsam buradan çıkıp gitme şansım asla olmayacaktı.

Göz ucuyla Cecil'in bana baktığını gördüm, yüzü gergindi.

Geçmek bilmeyen bir saniye boyunca hep birlikte bekledik. Sonra tetiği çektim.

Otuz Altı

17.45

Bedeninin yere kaymasını izledim, arkasından Dav'ın silahını kucağına bıraktım. Arkamı dönüp gitmeden önce cebinden cüzdanımı aldım. Yaptığım şeye daha fazla bakmak istemiyordum. Birkaç saniye odada sessizlik hâkimdi, kulaklarım durmaksızın çınlıyordu. Telin kestiği ensemi ovuşturdum ve kusmamak için kendimi zor tuttum.

Cecil'e, "Hangi cehennemdeydin?" diye sordum.

"İyi bir soru." diye onayladı Cain. "Az kalsın burada ölüyorduk."

"Çitin yakınında başka bir adamları vardı. Onu atlatmak zorunda kaldım."

"O şimdi nerede?"

"Hareket etmesini bekledim. Tam o sırada senin içeriden bağırdığını duydum ve bıçağımla işini bitirmek zorunda kaldım. Sonra da elimden geldiğince hızlı bir şekilde içeri girdim." Konuşurken ayak uçlarında sinek sıklet bir boksör gibi

zıplıyordu, silahlı çatışmanın adrenalini onu aşırı heyecanlandırmıştı. Odadaki cesetlere baktı. "Ne oldu burada böyle?"

Cain, Dav'ın cesedine bakarken derin bir iç geçirdi. "Bu herif Brozi'nin, yani bu anlaşmaya aracı olan adamın yakalandığına dair bir telefon aldı. Jones'u tanımadıkları için onun bu işle bir ilgisi olabileceğini düşündüler. Yazık oldu. Bu adamlar faydalı tedarikçilerdi. Ama en azından gelme sebebimizi alabileceğiz. Öldüklerine göre artık konuşamazlar da. Olanlar için üzgünüm, Jones. Bunu beklemiyordum."

"Ben de." diye homurdandım, bu işten kolayca kurtulmasını istemiyordum. Ölmeme ramak kalmıştı ve gerçekten çok korkmuştum.

Dav'ın başının çevresinde bir kan gölü oluşmaya başlamıştı, görmezden gelmeye çalıştım. Dav'ın bacağımda satırla açtığı kesiğe baktım, neyse ki sadece küçük bir kesikti ve çok geçmeden kanaması duracaktı.

Cain, Cecil'e döndü. "Kutuyu alıp buradan gidelim. Jones, her şeyi aldığından emin ol. Er ya da geç burası büyük bir suç mahalli olacak. Burada olduğumuza dair bir iz bırakırsak başımız büyük derde girer."

Başımı salladım, birden içimi büyük bir merak kaplamıştı. Beş adam öylece, tek bir silah için can vermişti. O silah her neyse, bu şehrin insanlarına karşı kullanılacağından artık emindim. Belli ki Cain masum hayatları almayı umursamıyordu. Bu nedenle ailemi etkileyip etkilemeyeceğinden emin olmalıydım.

Arka odaya doğru peşlerinden giderken Cain bana döndü.

"Nereye gidiyorsun?" diyerek beni tersledi.

"Az kalsın ne için ölmek üzere olduğumu görmek istiyorum."

Bunu kısa bir an düşündü, sonra çok az eşyanın bulunduğu arka odada metal bir masanın üzerindeki yüz seksen santime doksan santimlik ahşap bir kutunun yanında dikilen Cecil ile bakıştılar. Bulunduğum yerden kutunun içinde ne olduğunu göremiyordum.

"Jones da artık bizden biri, efendim." dedi Cecil. "Ona güvenmek zorundayız."

Cain durdu, ikna olmadığı belliydi ama sonunda o da başını salladı.

Kasaya yaklaşıp içine baktık.

Ve o zaman içindekini neden bu kadar gizli tutmak istediklerini anladım.

Otuz Yedi

17.48

Islington Karakolu'nun başkomiseri ile yirmi dakika kadar süren bir tartışmadan sonra, Mike Bolt işini ve pozisyonunu kaybetmemiş bir şekilde adamın ofisinden çıkmayı başarmıştı. Başkomiser onun bölgesindeki bir operasyonunun güpegündüz silahlı çatışmaya dönüşmüş olmasına öfkeliydi. Yakalanan şüpheli onu tutuklayan memurlardan biri tarafından şiddet gördüğünü ve yaraları olduğunu iddia ediyordu. Tutuklamayı yapan memurun Tina Boyd olması, başkomiseri sadece daha çok öfkelendirmişti. Anlaşılan Tina'ya dair karakolda pek de hoş anıları yoktu.

Öte yandan, Bolt adamın bakış açısını anlayabiliyordu. Tina'nın söylendiğinin aksine, Brozi'nin evinde kalması sebebiyle her şey az kalsın bir felaketle sonuçlanacaktı. Yine de adamın telefonunda bulduğu fotoğraflar önemli bir bağlantıyı işaret ediyordu. O günkü bombalamanın ve Bolt'un son on beş ayını araştırma yaparak geçirdiği Stanhope saldırısının, Fox ile ilgisi olduğunu da gösteriyordu. Fox iş birliği yapmak istemeyebi-

lirdi ancak Brozi konuştuğu takdirde, teröristlerin akşam sekiz olarak verdikleri sürenin sonu gelmeden dosyayı genişletme imkânları olabilirdi.

Brozi'yi kendisinin sorgulayamayacak olması Bolt'un canını sıkmıştı. Ama en azından ekip Islington'a gelmişti ve görevlerinin ne kadar acil olduğunun farkındaydı. Derin bir nefes aldı. Kahve içmeliydi. Aslında bugün yaşadıklarından sonra, sinirlerini yatıştırmak için kahveden çok birkaç kadeh viskiye daha çok ihtiyaç duyuyordu. Uzun bir süre daha görevde olacağı düşünülürse, bir fincan kahveyle yetinmek zorundaydı.

Öte yandan bunun pek de bir önemi yoktu. Vurulmasına ramak kalmış olmasına karşın, uzun zamandan sonra ilk kez kendini çok iyi hissetmişti. Aylarca süren can sıkıcı dedektiflik işleri, tekrar tekrar yaşadıkları açmazlar geçmişte kalmış gibiydi. Ansızın yeniden harekete geçmişti, aynı çevik kuvvetin bir parçası olduğu eski günlerdeki gibiydi. Adrenalini yüksek takiplerde silahlı soyguncuları kovaladıkları günler gibi... Bugün olanlara hangi açıdan bakarsa baksın, her şeyin nedeni Tina Boyd'du. Bir saat önce, son derece riskli bir şekilde hareket ettiği için ona kızgın olsa da öfkesi yavaş yavaş diniyordu.

Tam kantine gitmek üzereyken Tina'nın oldukça uzun boylu, ince ve üzerine hiç yakışmamış takım elbiseli bir adamla konuştuğunu gördü.

Tina onu görünce gülümsedi. "Mike, bu Bay Ridic, Arnavut çevirmen."

"Senin ifade verdiğini sanıyordum."

"Verdim. Uzun sürmedi. Demek istediğim, tüm çatışma sadece birkaç saniye sürdü, öyle değil mi?" Yüzünde sorun yok dercesine bir ifade vardı. "Yarın da seni görmek istiyorlar."

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Onlara Brozi'nin tutuklamaya karşı koyduğunu ve sadece silahını bırakması için, ona bir kez vurduğumu söylediğimi bilmen yeterli."

"Brozi'nin ona saldırdığını iddia ettiğini duydum."

Tina omuz silkti. "Aksini yapmasını beklemiyorduk, değil mi? Ama sen bu işleri çok daha iyi bilirsin."

Bolt iç geçirdi. "Endişelenme Tina. Arkanı kolluyorum. Sonra aklına bir şey geldi. "Bay Ridic'le Brozi'nin bilgisayarındaki e-posta hakkında görüştün mü?"

Tina başını salladı. "Benim için tercüme etti ama ne kadar işe yarayacak, bilemiyorum."

"Ne diyormuş?"

"Bekle biraz." Kot pantolonunun arka cebinden buruşuk bir defter çıkardı. "Tam tercümesi: 'Koleksiyon onaylandı. Zaman ve yer onaylandı.' şeklinde. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de Brozi bizi aydınlatabilir."

"Öyle umalım." diye karşılık veren Bolt, kızın yanından geçip yoluna devam etti. Bir an önce ifadesini verip bu işten kurtulmak istiyordu.

İşte tam o sırada kafasına dank etti. Jones ona daha önce bir teslimat için yapılacak buluşmada güvenliğini sağlamasının istendiğini söylemişti. Bunun Brozi'nin e-postasındaki bilgiyle bir ilgisi olabilir miydi? Hemen Jones'la konuşmalıydı.

Bolt acil olmadığı sürece muhbirini aramak konusunda aşırı dikkatli davranır, onu ifşa etme riskini en aza indirgerdi. Ancak bu acil bir durumdu. İzin isteyerek Jones'un numarasını çevirdi. Ancak karşısına çıkan telefonun kapalı olduğunu söyleyen otomatik mesaj oldu.

Hemen özel harekât ofisinden Nikki Donohoe'nin numarasını çevirdi.

İlk çalışta açtı. "Hâlâ hayatta olmana sevindim, patron. Anlaşılan orada bol bol aksiyon var."

Bolt güldü. Nikki'yi severdi. İşlerin onu ürkütmesine izin vermezdi. "Neyse ki Brozi'yi ele geçirmişsiniz."

"Duyduğuma göre Bayan Boyd onu biraz pataklamış.

"Tutuklamaya karşı koydu. Dinle, Nikki. Bu sabah muhbirimiz için aldığım şu iki GPS cihazını hemen şimdi açman ve bana nerede olduklarını söylemen gerekiyor."

Bolt, Nikki'yi beklerken sabırsızlıkla koridoru adımladı. Bugünkü bombalı saldırıların Stanhope saldırılarıyla bağlantılı olduğuna dair hâlâ kesin bir kanıt yoktu. Öte yandan Fox'un Brozi ile olası iletişimi ve Brozi'nin kendisinin de kafedeki bombacıyla olan bağlantısı umut vericiydi. Yine de tüm bunlar Cecil Boorman ve gizemli patronu Cain'in bu işe bulaşmış olabileceğini göstermiyordu. Teröristlerin vermiş olduğu son iki saatlik süre bitene dek, en azından bu kadar bilgiye ulaşabilmişlerdi. Birkaç dakika sonra Nikki yeniden hattaydı. "İki cihaz da nehrin yaklaşık bir mil güneyinde, Bermondsey'deler."

Bolt bunu biraz düşündü. Jones'a, Cain ya da Cecil onunla bağlantıya geçtiği takdirde haber vermesini söylese de Jones'dan bir ses çıkmamıştı. "Pekâlâ, hareket ederlerse beni bilgilendir."

"Bu gece geç çıkacağım anlamına mı geliyor, Mike? Eğer öyleyse eve çocuklara bakmaları için haber vermeliyim."

"Evet, öyle. Çok üzgünüm."

Nikki için üzülmüştü. Kendisinin aksine, onun ilgilenmesi gereken bir ailesi vardı. Ama şimdilik önceliği bu değildi.

Birden önceliği Jones olmuştu. Bu lanet herif nerelerdeydi?

Otuz Sekiz

17.50

Stinger, omza yerleştirilerek havadan fırlatılan son derece hassas bir füzedir. Büyük bir savaş alanı amacı taşır: Düşman uçaklarını düşürmek. Eğitimli bir operatör tarafından ateşlendiğinde, yolcu uçaklarını düşürebilme özelliğinden ötürü terörist gruplarının gözdesidir.

Yutkundum. Bu çok büyüktü.

Cain'e, "Bu lanet şeyi ne için kullanacaksınız?" diye sordum.

"Hedeflenmiş bir saldırı için. Sivil kayıplar olabilir ama saldırının asıl hedefi onlar değil. Şimdilik sana bu kadarını söyleyebilirim."

İşte o zaman Cain'in sabahki bombalı saldırılardan sorumlu olduğunu anladım. Gün boyunca tüm haberlerde, teröristlerin gece için planladıkları olası üçüncü saldırıdan söz ediyorlardı. Bu bir tesadüf olamazdı.

Cecil ve Cain'e baktım. "Bana bu sabahki saldırıların arkasında siz ikinizin olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Birbirlerine baktılar, belki de çok ileri gitmiştim. "Ben bu organizasyonun parçası mıyım, değil miyim? Çünkü eğer öyleysem, neler olduğunu bilmek zorundayım.

Sonunda Cain, "Evet, elbette öylesin. diye karşılık verdi. "Ve her şey çok yakında ortaya çıkacak. Ama şimdi buradan gitmek zorundayız. Eşyalarınızı alın."

Dav'ın telefonumu aldığı yere doğru yürüdüm, odanın etrafına saçılmış cesetlere bakmamaya çalışıyordum. Artık gerçek bir çıkmazın içindeydim. Bolt'a Stinger hakkında bilgi verdiğim takdirde, er ya da geç burada olanların ayrıntılarını da anlatmak, birini öldürdüğüm gerçeğini söylemek zorunda kalacaktım. Bolt beni korumak için elinden geleni yapacağına söz vermişti ve sözünü tutacağını biliyordum. Ama ne olursa olsun, beni cinayete karşı koruyamayacağını biliyordum. Öte yandan bir kenara çekilip Stinger füzesinin devreye girmesine de izin veremezdim. Gerçek şu ki bir terör saldırısı düzenlemeyi planlamadığınız sürece böyle şeyler satın almanıza imkân yoktu. Bu adamlar harekete geçtiği takdirde yüzlerce ölümden sorumlu olacaktım, bununla yaşamama imkân yoktu.

Cep telefonumu yerden almak üzere eğildiğimde, omzumun üzerinden geriye baktım ve ikisinin hâlâ arka odada olduğunu gördüm. İki GPS cihazını cüzdanımdan çıkardım ve cebime attım. Bolt'un onları açıp açmadığına dair en ufak bir fikrim dahi yoktu. Açtıysa başım zaten dertteydi çünkü beni bulmak için onları kullanabilirdi. Ama bu konu için daha sonra endişelenecektim. Şimdi bu füzeyi kaybetmemek zorundaydım.

Cep telefonuma bakınca bir küfür savurdum. Ekranı kırılmıştı ve açılmıyordu. Yani olan bitenle ilgili Bolt'u uyarma şansım bile yoktu.

Kasanın bir ucunu tutarak odadan çıkan Cain arkamdan gelip, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Cep telefonumu kırmış." Ona gösterdim.

"Boş ver. Acele edelim, gidip bagajı aç."

Kapıdan çıktığımda beni soğuk bir hava karşıladı. Yaklaşan sirenlere dair herhangi bir ses yoktu. Sanki o lanet şeylerin hiçbiri yaşanmamıştı. Uzaktaki trafik gürültüsünü ve banliyö trenleri duyabiliyordum. Gökyüzüne bakınca Londra'ya doğru gelmekte olan ve Heathrow'a yaklaşan bir uçağın kırmızı ışıklarını gördüm. Daha önceki bulutlar dağılmıştı, açık bir gökyüzü vardı. Işık kirliliğine karşın birkaç yıldız bile görmeniz mümkündü. Bir füze operatörünün bir uçağı hedef alıp vurması, gökyüzünden sokakların ve evlerin üzerine parçalarının yağması için mükemmel bir geceydi. Aklımdan o sokağın *bana* ait olabileceği düşüncesini atamıyordum. O evlerden birinde yaşayan, duman içindeki çelik yığınlarının altında kalabilecek olan *benim karım* ve *çocuğum* olabilirdi.

GPS cihazlarından birini arka cebime attım, bagajı açtım ve iki adamın kasayı içeri yerleştirmesi için çekildim. Tam yollarından çekildiğim sırada, yardım etmek için bir elimi kasayı kaydırmak için altına koydum ve cihazı yerleştirdim. Yüzümde olabildiğince doğal bir ifade olmasına çabalasam da kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyordu. Cihaz herhangi bir şekilde düşerse bunun ölümüm olacağını biliyordum.

Neyse ki düşmedi. Diğer iki adam kasayı içeri itti ve bir dakika kadar sonra hurdalıktan çıkıp yola koyulduk.

Kurtulmuştum. Ama bunun her an değişebileceğine dair içimde berbat bir his vardı.

Otuz Dokuz

18.05

"Bu gece dışarı çıkmak istediğinden emin misin?" Gina Burnham-Jones'un bebek bakıcısı ve komşusu Sue, altmışlı yaşlarında anaç bir kadındı. Jones gittikten sonra Gina'yı kanatları altına almış, onun için sürekli endişelenmişti.

Gina gülümsedi. "Elbette eminim. İnsanların hayatına bu şekilde müdahale etmesine izin veremezsin." Maddie'yi korkutmamak için "terörist" kelimesini kullanmaktan kaçınmıştı. Kızı yerde Slyvaniaıı oyuncak setiyle oynuyordu.

Oyunundan başını kaldırıp, "Emin olduğun şey ne, anne?" diye sordu.

"Seni ilgilendiren bir konu değil, genç hanım." diyen Gina kızına göz kırptı.

Sue, "Kulakları hiçbir şeyi kaçırmıyor." diye fısıldadı.

Tam o sırada kapı çaldı. Gelen Matt olmalıydı. Gina koltuktan kalktı, Jones'la çıktığı o ilk günlerdeki heyecanı asla duymadığının farkındaydı.

"Kapıyı çalan kim, anne?"

"Bir arkadaşım. Dışarı çıkacağız."

Maddie oyununun başından kalkıp kollarını Gina'nın beline doladı. "Geri geleceksin, değil mi?"

Gina kendini suçlu hissediyordu. Maddie babasını çok özlüyordu ve babasının gidişi kızda bir güvensizlik duygusuna neden olmuştu. "Elbette döneceğim, tatlım." dedi ve kızını alnından öptü. Sinir bozucu derecede acıyarak bakan Sue ile bakıştılar.

Matt ile tanıştığında Maddie'nin nasıl bir tepki vereceğini çok merak ediyordu. Kısa bir sürede mutlu aile tablosu çizemeyeceklerinin farkındaydı. Tanrım, hayatı bu kadar karmaşık olmak zorunda mıydı?

Zarifçe kendini Maddie'nin kollarından kurtardı, vedalaşıp kapıya gitti. Son bir kez aynada kendine baktı, gördüğü tatlı yansımadan memnun kalmıştı.

Matt onu görünce bir adım geri çekildi, gözlerinde hayranlık vardı. "Vay canına, Gina. Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de çok yakışıklısın." diye karşılık verdi, gerçekten de öyleydi. Adam çok iyi ütülendiği belli koyu renk bir takımın üstüne, uzun bir Crombie palto giymişti. Bakımlı gri saçları ve hoş duruşu ona sofistike bir hava veriyordu. Güçlü ama güzel kokan bir tıraş losyonu sürmüştü.

"Artık nereye gideceğimizi söyleyecek misin?" diye sorarken adam kolunu beline attı ve onu arabasına doğru götürdü.

"Peki, en azından sana şehir merkezine gittiğimizi söyleyebilirim. Son hedefimiz hâlâ bir sürpriz olarak kalacak."

Gina ufak bir tereddüt yaşadı. Sürprizleri severdi ama bu akşamın gizemi ona biraz fazla gelmişti.

Kadının düşüncelerini okuyan Matt, "Sorun yaratmak istememiştim. diye pişmanlıkla gülümsedi. "Ama öğrenir öğrenmez, sürpriz olmasına sevineceksin. Öne doğru eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum.

Gina kafası karışmış bir hâlde, "Tamam. dedi. "Sözüne inanıyorum."

Komik olan şu ki Matt hiç de sürprizler yapacak tipte bir adam değildi. Söylediğine göre, yirmi dokuz yıllık bir polis memuru olarak, mantıklı ve pragmatik bir dedektif sayılırdı; hayal gücü pek yoktu. Romantik olmaya çalışmıştı, hatta şimdi de bunun peşindeydi. Ancak hiçbir zaman tam olarak başarılı olamıyordu.

Gina arabaya binerken, "Bu gece izinli olmana şaşırdım. dedi. "Terör saldırıları düşünülürse..."

"Yapabileceğimiz pek bir şey yok." diye karşılık verdi Matt. "Zaten benden çok daha iyi yeterince adam o teröristleri aramakla meşgul."

"Sence süre sona erdiğinde, yani saat sekizde bir şey yapacaklar mı?" Evde Sue'ya ne demiş olursa olsun, Gina da hâlâ gergindi.

"Yapsalar bile, bu küçük ölçekli bir şey olacaktır. Medyada söylenenlerin aksine, havlayan köpek ısırmaz. Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Arabayı çalıştırıp yola koyulurken kadına gülümsedi, gözleri ışıl ışıldı. "Bu gece keyfimize bakacağız."

Kırk

18.15

Cain bizi Cecil'in arabasını park ettiğimiz yere, Jamaika Yolu yakınlarına bıraktığında sokak oldukça sessizdi. Yolda neredeyse hiçbirimiz konuşmamıştık. Hepimiz düşünceliydik. Cain bile biraz önce olanların ve geride bıraktığımız cesetlerin şokunu atlatamamıştı.

Sol elimde kimsenin göremeyeceği bir şekilde, Bolt'un bana verdiği ikinci GPS cihazını sımsıkı tutuyordum. Audi araç Cain'e mi aitti, bilmiyordum; bundan şüpheliydim. Bu aracı ne kadar süre daha kullanacağından da emin değildim, yine de orada otururken GPS cihazını araçta bırakmaya karar verdim. Bu çok büyük bir riskti ama artık umursamıyordum. Önemli olan onu ya da gerçekleştirmek üzere olduğu herhangi bir saldırıyı durdurabilmekti. Diğer ayrıntılar için daha sonra endişelenebilirdim.

Cain yeniden konuşmaya başlamıştı. "Bugün iyi iş çıkardınız, beyler." Bize âdeta okuldaki o cesaret konuşmalarından birini yapmaya çalışıyordu. "Bunu sakın unutmayın. Zorlu bir görevle

karşılaştık ve üstesinden geldik. Bunun bir ödülü de olacak, Jones." Bunu söylerken bana başıyla işaret etti. Sanki birkaç saniye önce, bacağımın kesilmek üzere olduğu ve toplu katliamın bir parçası olduğumuz gerçeğini telafi etmeye yetecekmiş gibi...

"Teşekkürler." dedim. Yani, başka ne diyebilirdim ki? Önemli olan bir an önce buradan kurtulmak ve Bolt'u olabilecekler konusunda uyarmaktı.

Arabadan inerken GPS cihazını görünmeyecek bir şekilde yolcu koltuğunun altına yerleştirdim. Gözümde Cain'in kol ve bacakları açık bir hâlde Audi'ye yaslandığı, dört bir yanının silahlı polislerle sarıldığı ve Stinger'ı güvenle araçtan çıkardıkları bir sahne canlandı.

Şah mat, aşağılık herif!

Bir dakika kadar sonra Cecil ile kaldırımda dikilmiş, Cain'in füzeyle birlikte gecenin içinde kaybolmasını izliyorduk.

Cecil'in arabasına binerken, "O şeyi Cain mi ateşleyecek?" diye sordum. Aksi yöne doğru yola çıkmıştık.

"Bunu düşünmek istemiyorum." Cecil bana baktı. "Sen de düşünmemelisin."

"Hedefin ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Cecil başını iki yana salladı, gözlerini yoldan ayırmıyordu. "Hayır ama sen ve ben bunu doğru bir gerekçe için yapıyoruz. İnsanları kızdırmak zorundayız. Onları bu çok kültürlü saçmalığına karşı ayaklandırmalıyız. Bunu başarabilirsek yaptıklarımıza değecek. Öyle değil mi?"

Başımı salladım, duyduklarıma inanmakta güçlük çeksem de onunla aynı fikirdeymişim gibi davranmaya çalışıyordum. Cecil'i uzun zamandır tanırdım.

Her zaman iyi bir asker olmuştu. Biraz serseri mayın olabilirdi, evet ama her zaman iyi niyetli biri olduğunu sanmıştım. Oysa şimdi endüstriyel bir ölçekte, toplu katliam yapmaktan söz ediyordu.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." dedi. "Benim ihtiyacım olduğunu biliyorum. Hadi gidip bir yerden alalım."

Korkunç bir şekilde, teröristlerin saat sekize kadar verdikleri sürenin bilincindeydim. "Beni eve bıraksan olur mu?" diye sordum bıkkınlıkla.

Cecil bana yan yan şüpheyle baktı. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Bak, gerçek şu ki az kalsın öldürülüyordum. Yani anlayacağın biraz yalnız kalmak istiyorum, tamam mı? Ayrıca hiç dolaşmadan gitsen iyi olur. Çünkü bence takip edilmediğimiz çok açık!"

"Elbette." diye karşılık verdi, biraz daha sakinleşmişti. Sonra ikimiz de sustuk.

Yol alırken kafamdan dakikaları sayıyordum. Evim dediğim daire, Stoke Newington'ın sonundaydı. Trafik kötü olmasa bile en az yirmi dakikalık bir mesafe demekti. Neyse ki yol açıktı. Başım patlayacak gibiydi. İşemeliydim, ateşlenmeden önce bu füzeyi durdurmalıydım ve her şeyden önemlisi; bir sonraki adımımı hesaplamalıydım. Cecil ya da Cain tutuklandığı takdirde, Dav'ı öldürmek suçundan bana karşı tanıklık edebilirlerdi. Böyle bir durumda hiç şüphesiz ömür boyu mahkûm edilebilirdim. Yani bunun olmasına izin veremezdim.

Tam 18:30'da Abney Park Mezarlığı'nın karşısındaki A10, Stoke Newington'daydık ve yaşadığım yere hâlâ en az yarım

mil vardı. Trafik ansızın sıkışmıştı ama ben köşeyi dönünce bir bar olduğunu iyi biliyordum.

"Beni burada bırakabilirsin, geri kalan yolu yürüyeceğim. Cecil karşı çıkmaya çalışsa da onu tek bir bakışımla susturdum. "Biraz önce de söylediğim gibi, yalnız kalmak istiyorum."

Söylediklerimi kabul etmiş gibiydi. El sıkışıp vedalaştık. Trafikte U dönüşü ile güneye döndüğünü duydum, ona kadar saydım ve sonra bara doğru koşmaya başladım. Zihnimden Stinger'ın kaç dakikadır sokaklarda olduğunu hesaplamaya çalışıyordum. Aramayı yapar yapmaz bir dizi olaylar zincirini başlatacağımın farkındaydım. Ya kendimi toprağın altına gömecektim ya da hayatımın geri kalanı parmaklıkların arkasında geçirecektim...

Kırk Bir

18.41

Bolt ve Tina sorgulama odasına bakan çift taraflı aynadan, Jetmir Brozi'nin sorgusunu izliyordu.

Bu hiç de sürükleyici bir görüntü değildi.

Masanın bir yanında takım elbiseleriyle bir kadın ve erkek oturuyordu. Brozi'nin ifadesini almayı on dakika erken bitirmişlerdi. İşinin ehli ve sistemli kişiler gibi gelerek, durumu gerektiği kadar hızlı çözmeye çalışır görünüyorlardı. Yanlarında Arnavut çevirmen Ridic oturuyordu. Karşılarında ise, yüzünde küstah ve sıkılmış bir ifade ile Brozi vardı. Hemen yanında konuşmaları avukatına iletmek için kendi çevirmeni vardı. Avukat kel ve bıyıklı, pahalı bir takım elbise giymiş bir İngiliz'di. Bolt ve Tina'nın bir günde kazandığını bir saatte kazanıyor gibi bir hâli vardı. Masadan biraz uzak oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı ve kucağında da bir dizüstü bilgisayar duruyordu.

Brozi polis sorgulamasında kullanılan profesyonel suçlu yönteminden yararlanıyor, neredeyse her soruyu yoğun bir

aksanla, "Yorum yok." diyerek cevaplıyordu. Bolt suçluların böyle bir savunma konusunda, neden bu kadar ısrarlı davrandığını düşündü. Onları yalanlar düşünmek ya da kendileriyle çelişmekten kurtarsa da ifadeleri mahkemede okunduğunda, bu tip ifadeler onları her zaman jüri karşısında suçlu duruma düşürürdü.

Bolt bu sorguyu yürütebilmeyi çok isterdi ancak adil olmak gerekirse, çok da işe yarar gibi durmuyordu. Brozi rutinine sadık kalmıştı. Hakkındaki suçlamalardan ya da önümüzdeki on yılı hapiste geçirme olasılığından fazla etkilenmemiş olduğu belliydi. Kibri sinir bozucuydu, yine de sorgulama memurları onun zayıf düşmesi umuduna tutunuyor ya da avukatının ona biraz akıl vermesini bekliyordu.

İşe yaramamıştı.

Bolt hüsranla başını iki yana salladı. "Konuşmayacak."

Tina iç geçirdi. "Peki bu ne işimize yarıyor? Brozi konuşmayacak. Fox konuşmayacak. Ve zamanımız tükeniyor."

"Sahada bir muhbirim var, onunla bu sabah buluştum. Uzun zamandır ilgilendiğimiz başka biriyle bağlantı sağladı. Bugün bir buluşma için güvenlik sağlayacağını söylemişti."

Tina tek kaşını kaldırdı. "Bana bunu hiç söylememiştin. Brozi'nin bilgisayarındaki mesajı söylediğimde, o yüzden mi o kadar çok ilgilendin?"

"Bu adamın varlığını ekibin sadece çekirdek üyeleri biliyor. Bunu seninle bile konuşmamalıyım."

"Hadi ama, Mike. Sana bugün yardım ettim. Şansımızın yaver gittiğini biliyorum ama lütfen beni dışarıda bırakma. Biz iyi bir takımız. Bunu sen de biliyorsun."

Tina haklıydı. Brozi ile olanlardan sonra bile yeniden onunla çalışıyor olmak, Bolt'a iyi geliyordu.

Ona Jones'un neler yaptığına dair kısa bir özet geçti. Kimliğini deşifre etmemiş ya da bunu bulmasına yardımcı olabilecek bir ayrıntı vermemişti. "Ona bu sabah iki GPS cihazı verdim. Nikki'den bir saat kadar önce onları açmasını istedim. En son konuştuğumuzda ikisi de hâlâ yan yanaydı."

"Peki neden onları gözetlemiyoruz?"

"Peki ama nasıl? Muhbirime ulaşana kadar nerede olduklarını öğrenemeyeceğim ve o da telefonuna cevap vermiyor. Merkezi aradım ve komutan bana daha fazla bilgi edinene dek beklememizi söyledi. Yani şu an elimizden pek de fazla bir şey gelmiyor.

Buz gibi olmuş kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Yenisini ister misin?" diyen Tina fincanını işaret ediyordu.

"Lütfen." diyen Bolt'un aslında daha sert bir şeyler içmeye ihtiyacı vardı.

Tina odadan çıkınca Bolt, Brozi'nin sorulara, "Yorum yok." demeye devam ettiği aynaya döndü. İşte böyle zamanlarda, işkence gibi bir yöntemin dahi adil sayılabileceğini düşündüğü oluyordu. Uzun sürmesine gerek yoktu. Brozi gibi adamlar birkaç dakika içinde çözülürdü. Bolt böylesini daha önce de görmüştü. Katı kurallar yüzünden elleri kolları bağlanan, polisler karşısında cesur davranan ama aslında korkağın teki olan adamlar... Böyle bir düşüncenin aklından geçmiş olması bile yeterince üzücüydü ama yorulmuştu ve kızgındı.

Telefonu çalınca arayana baktı. Arayan tanımadığı sabit bir hattı, yine de umutla açtı.

Hattın diğer ucunda Jones'un gergin ve nefes nefese sesi geliyordu. "Ortalıkta başıboş gezen bir Stinger füzesi var. Cain'in elinde."

Bolt hızla derin bir nefes aldı. Bu çok büyük bir şoktu ama sakin kalması gerektiğini biliyordu. "O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Yirmi dakika önce yanımızdan ayrıldı ama arabasının önüne bir GPS yerleştirdim. Diğeri de Stinger kutusunun içinde. Böylece ikisini de takip edebilirsin."

"Araman neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bunu açıklamak biraz zaman alabilir."

"Tanrı aşkına! Neredesin sen?"

"Stoke Newington'da bir bardayım. Evden uzak değil."

"Nasıl kullanmayı planladığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır ama GPS'in pilinin bitme olasılığına karşı sana Cain'in kullandığı arabanın plakasını verebilirim."

Bolt arka cebinden defterle kalemini çıkardı. Jones'a sormak istediği yüzlerce soru olsa da bunun için zamanı yoktu. Hemen telefonu kapamalı ve o füzeyi bulmalıydı.

"Tamam. Olduğun yerde kal. Seni olabildiğince çabuk geri arayacağım."

"Korunmaya ihtiyacım var, Mike. Cain seninle konuştuğumu öğrenirse, ben ölü bir adamım demektir."

"Endişelenme, bunu hiçbir şekilde halka duyurmayacağız. İşler karışmaya başladığında, seni çoktan oradan çekip korumaya almış olurum. Şimdi gitmem gerek."

Telefonu kapar kapamaz Nikki Donohoe'yi ofisten geri aradı. Kız telefonu ikinci çalışında açtı.

"GPS cihazları şimdi nerede?" diye sordu.

Nikki kontrol ederken kısa bir sessizlik oldu. "Ayrılmışlar. Biri Elephant ve Castle kavşağından döndü, kuzeye; diğeri Lambeth ve Westminster Köprüsü'ne doğru St. George's Road'a gidiyor."

"Tanrım. Parlamento Binası'na mı?"

"Evet, o yöne."

"Peki ya diğeri?"

"Bermondsey'de. Tower Bridge Yolu'nda, Gowland Caddesi denen bir yerde. Sabit gibi görünüyor. Google Earth'ten bakınca caddeye paralel kapalı garajlar olduğunu görüyorum. Onlardan birinin içinde. Ne olur ne olmaz diye kontrol edeceğim ama bölgede kamera sistemi olduğunu pek sanmıyorum."

Bolt'un kalbi deli gibi atıyordu. Sonunda oyuna dâhil olmuşlardı ama sorun şu ki GPS'lerden hangisinin Stinger üzerinde olduğuna dair bir fikri yoktu.

"Hemen merkeze git ve onlara iki cihazın da tam konum bilgisini ver, Nikki. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama biri içinde Stinger füzesi olan bir sandığa yerleştirildi. Ekipler ve silahlı müdahale araçlarını toplamalıyız. Ne gerekiyorsa yapın. Bu şeyi bir an önce ele geçirip etrafta dolaşmasını engellemeliyiz."

Nikki adamın beklediğinden çok daha sakin bir ses tonuyla, "Hemen ilgileniyorum." dedi.

Elinde kahvelerle geri dönen Tina, "Neler oluyor?" dedi.

"Kahveleri bırak, hemen gitmeliyiz." diyen Bolt, bir yandan da telefonundan Gowland Caddesi'nin yerini kontrol ediyordu. "Arabada anlatırım."

Kırk İki

18.45

HMP Westmoor'un merkez kanadındaki tutuklular gece için hücrelerine geri tıkılmadan önce, yemek sonrası bir saatlik izinlerinin tadını çıkartıyorlardı. Devereaux masa tenisi alanına başı önde yaklaştı, diğer iki müebbet de peşinden geliyordu.

Müebbetlerden biri başka bir tutuklunun omzuna çarptı, adam karşılık vermek için döndüğünde onu sert bir şekilde masa tenisi masasına çarptı. Oyun oynamakta olan tutuklulardan biri bağırınca, Devereaux ona yöneldi ve adamı kâğıt oynayan bir grup tutuklunun masasına fırlattı. Adamlar hemen ayağa fırladı ve böylece erkeklerin bol olduğu ortamlarda görülebilen saldırganlık içgüdüsü hızla etkisini gösterdi.

Hepsi buydu. Tek bir omuz darbesi birkaç saniye içinde bir düzine tutuklunun dâhil olduğu karmaşa ve arbedenin çıkması için yeterli olmuştu. Bu arada üç düzine kadarı da ya kavganın yolundan çekilmeye ya da yakından seyretmeye çalışıyordu.

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki en yakındaki iki polis memuru hazırlıksız yakalandı. Hatta birkaç saniye, kelimenin tam anlamıyla karşılarındaki sahneye sadece bakmakla yetindiler. Daha sonra ahenkli bir biçimde düdüklerini çalıp birkaç kemik kırmak için harekete geçtiler.

Ancak arbedenin içine giremeden onları durduran iki şey oldu. Birincisi en sert olanların bile ödünü koparan Devereaux idi. Masa tenisi oynanan masalardan birinin bacağını kopardı ve tüyler ürpertici bir haykırışla saldırıya geçti. Masanın bacağını başının üzerinde sallarken, yüzündeki kafatası maskesi ve âdeta öfkeyle yerlerinden fırlayacakmış gibi görünen gözleriyle gardiyanların üzerine koştu.

İkincisi ise Wahid Khan oldu. Mahkûm edilmiş bir uyuşturucu satıcısı ve öfke kontrol sorunlarıyla yeraltı dünyasında *işkenceci* olarak bilinen Khan, alevler içindeki yatağını taşıyarak ve âdeta kükreyerek hücresinden çıkıp yanan yatağı hemen altındaki güvenlik ağına fırlattı. Olaylar son bulduğunda kendini sadece o anın büyüsüne kaptırdığını söylese de vahşet başladıktan sadece birkaç saniye sonra yatağını ateşe vermesi, yapılan araştırmalarda şüpheyle karşılanacaktı.

Otoritelerine karşı bu tür bir başkaldırıya genellikle alışık olmayan ancak diğer yandan durumun geçiciliğinin farkında olan gardiyanların çoğu, hızla canlarını kurtarmak için kaçmaya başladı. Çünkü idareyi ele almanın ne kadar kolay olduğunu görmüşlerdi. Televizyon parçalanmıştı. Benzer bir durumda kullanılmamaları için yerlere sabitlenen masa tenisi masası ve sandalyeleri yerlerinden çıkartılmış, hâlâ ortalıkta olan iki gardiyana fırlatılmıştı. Onlara diğer koğuşlardan iki gardiyan daha destek olmaya gelse de çok sayıdaki mahkûmlara karşı

güçsüzlerdi. Bir yandan alarm sesleri duyulurken bir yandan da deliler gibi telsizden destek istediler.

Fox tüm bunları Khan'dan yirmi metre uzaklıktaki hücresinden izliyordu. Korkunç bir gürültünün yanı sıra havada hayvansı bir de heyecan hâkimdi. Khan'ın yürüme yolunda durmuş göğsünü yumruklamasını ve gardiyanlara, diğer mahkûmlara ve dünyanın geri kalanına küfürler yağdırmasını izlemeye devam etti. Khan iri bir adamdı, aşırı kiloluydu, âdeta bir üst dudak gibi sarkan kocaman bir göbeğe sahipti. Ama arkasını dönüp Fox'a doğru koşmaya başladığında son derece hızlı hareket etti. "Nazi piçi!" diye bağırırken sesi anormal bir şekilde yüksekti ve tüm alanda yankılandı.

Fox işte o zaman adamın elindeki sivriltilmiş kaşığı gördü, ucu parlıyordu.

Dört gardiyan kanadı kapatmak için ana kapıya koşarken Fox da Khan'dan kaçıyor, metal basamakları ikişer üçer iniyor ve gardiyanlara yardım etmeleri için bağırıyordu.

İçlerinden sadece biri ona döndü ve yavaşladı ama sadece bir an için...

Fox, Khan'ın arkasından geldiğini duyabiliyordu. Müstehcen küfürler savuran adam nefes nefese ve çok öfkeliydi. Neyse ki Fox içeride geçirdiği süre boyunca kendine iyi bakmıştı, en son yaraları da onu hızlı koşmaktan alıkoyamadı. Yine de son basamağı inip gardiyanlara doğru atıldığında yüzünde sadece dehşet vardı.

Ana kapıda iki gardiyan daha belirmişti ve kapıyı açmakla uğraşıyorlardı. Fox, hapishane ayaklanması olduğu takdirde prosedürün; olayın diğer yerlere yayılmaması için o kanadın kapatılması ve bu arada kontrol altına alınması için takviye güçlerinin gelmesi olduğunu çok iyi biliyordu.

Kapıdaki diğer dört gardiyana yetişen Fox, "Tanrı aşkına, bana yardım edin!" diye haykırdı.

Yirmi metre kadar, arkalarındaki mahkûm topluluğu hiç durmaksızın bir futbol kalabalığı gibi yaklaşmaktaydı. Çoğu kapıya doğru ellerindeki şeyleri fırlatırken, Fox'un peşindeki Khan'ın elinde taşıdığı eğreti bıçak artık gardiyanlar tarafından da görülecek kadar belirgindi.

İçlerinden en kıdemli olanı, "Lanet olsun! Acele edin!" diye bağırdı. Kapı sonunda açıldı ve hepsi birden içeri doluştu. Fox da onlarla içeri girdi, kimse onu durdurmaya kalkışmamıştı. Herkes kendi kıçını kurtarmakla meşguldü.

Ancak kapılar güvenli bir şekilde kapandıktan sonra gardiyanlardan biri, Fox'u kollarından kavrayıp duvara yapıştırdı ve nereye gittiğini bilmek istedi.

Ama o noktadan sonra bunun bir önemi yoktu.

Operasyonun birinci aşaması yüzde yüz başarılı olmuştu.

Kırk Üç

18.58

Cain arabayı Westminster Abbey'in gölge bir yerine park etti. Kurumun neredeyse kalbindeydi, Parlamento Binası iki adım ötesindeydi. Farklı görüşlerden politikacılar bugün gerçekleşen saldırılar üzerine kafa yormakla meşguldü. Ve hiç şüphe yok ki boşuna nefes tüketiyorlardı. Stinger'ı onlar üzerinde kullanamamanın çok yazık olduğunu düşündü Cain. Ama füze artık onda değildi. Güvenli bir biçimde kapalı bir garaja teslim edilmiş ve oradan da kiraladıkları paralı asker tarafından çoktan teslim alınmıştı. Gizemli ama güvenilir Güney Afrikalı Voorhess, onu hükûmete verdikleri süre son bulduğunda, yani yaklaşık bir saat içinde ateşleyecekti. Cain sessiz gecenin içinde yürümeye başladığında hava soğumuştu. Etraftaki kameraların ona ait kısıtlı bir görüntü alabilmesi için şapkasını aşağıya indirip yakalarını kaldırdı. Arabayı bir daha kullanmayacağı için parkmetreye para atmamıştı. Araba üç ay önce bir açık arttırmadan nakit olarak alınmıştı, izinin ona ya da Cecil'e kadar sürülmesi mümkün değildi. Her

zaman olduğu gibi her şeyi tam tamına planlamıştı. Şu ana dek yaşanan tek sorun, bağlantısı Jetmir Brozi idi. Tutuklanması silah anlaşmasını bir kan gölüne çevirmekle kalmamış, az kalsın hepsinin ölümüne sebep oluyordu. Brozi, Cain hakkında çok az bilgiye sahipti. Yine de konuşmaya karar verirse, eninde sonunda ona ulaşmalarını sağlayacak bilgiler sunabilirdi.

Oysa Cain şimdilik başına geleceklerden korkmuyordu ve bunun için çok basit ve yeterli bir sebebi vardı.

Ölüyordu.

Doktorlar üç hafta önce akciğer kanserinin son evrede olduğu teşhisini koymuşlardı. Tedavi gördüğü takdirde bir yıl daha yaşayabilirdi. Aksi hâlde sadece altı ayı kalmıştı, belki de daha az. Şimdiye dek sürekli öksürük ve ciddi karın ağrıları gibi belirtileri arada sırada yaşasa da son zamanlarda durumun kötüleştiğinin farkındaydı. Uzun bir süre boyunca, savaşın ortasında dahi ölümden asla korkmamıştı. Ama bugün depoda yaşadıkları olaylar, sonunda elinden alınacağı zaman hayatı ne kadar özleyeceğini fark etmesini sağlamıştı.

Bu da işini bir sonuca bağlamasını çok daha önemli kılmıştı. Amacı hükûmeti devirmekti. Bunu başardıktan sonra ülkenin yerli popülasyonun artmasını, ülkeyi ele geçiren göçmenleri ve onları destekleyen entelektüel elit takımı silip süpürmesini diliyordu. Kendilerine *Kardeşlik* adını veren bu karanlık grubuna, üç yıldan daha uzun bir süre önce katıldığı ilk günden bu yana amacı buydu. Stanhope kuşatması sırasında pek çok neferleri yaşamlarını kaybetmişti. Şimdi sayılarının bu kadar az olma nedeni de buydu, nitekim artık bir önemi olmayacaktı. Bugünden sonra vahşet kampanyası yeni bir stratejiyle ilerleyecekti. Çünkü hem liderleri hem de onları finanse eden

Garth Crossman, bugünün saldırılarına karşı yoğun bir tepki dalgasını yönetecek, kendi öz karısının da kaybıyla politikaya atılarak radikal değişimler vaat eden bir partinin ilk adımlarını atmış olacaktı.

Cain kendi kendine gülümsedi. Crossman etkileyici bir figürdü. Hoş bir adam gibi görünüyordu. Fırsat verildiği takdirde gerçekten değişim yaratabilir ve insanlar onun gerçekte nasıl biri olduğunu fark edene dek iş işten geçmiş olurdu.

Sadece iki kişi Crossman'ın gerçek kimliğini biliyordu. Biri Cain, diğeri ise kod adı Fox olan William Garrett'tı.

Ve çok yakında onunla da ilgilenilecekti.

Cain'in elli metre ilerisindeki köşeden bir polis devriye arabası döndü, polis memurları bir şey arıyor gibiydi.

Cain park etmiş bir kamyonetin yanına diz çöküp polis arabasının sokaktan geçip gitmesini bekledi. Araba yolun biraz ilerisinde, sadece birkaç dakika önce içinde olduğu Audi'nin yanında durdu. Sonra on metre daha kadar gidip boş bir park alanına çekti, motoru hâlâ çalışıyordu. Aynı anda ikinci bir polis arabası karşı yönden gelerek birincisine yaklaşıp yavaşladı.

Bunun bir tesadüf olmadığını bilen Cain eğik bir şekilde hızla yürümeye başladı. Park etmiş arabaların arkasına saklanıyordu, dar bir arka sokağa daldı ve koşmaya başladı.

İhanete uğramışlardı.

Ve bunu sadece tek bir adam yapabilirdi.

Kırk Dört

19.07

Son yarım saatte Bolt'la iki kez konuşmuştuk. Görüşmelerimiz kısa, öz ve bir o kadar da gerçeküstü idi. Bana Stinger hakkında pek çok soru sormuştu. Ona bir barın kenarındaki telefondan cevaplar vermek zorunda kalmış, etraftaki gürültü nedeniyle bol bol bağırmıştım. Pek güvenli sayılmasa da denize düşen yılana sarılırdı. Neyse ki Bolt füzeye nasıl sahip olduğumuzdan çok küçük ayrıntılarla ilgileniyordu. İçinde Stinger füzenin olduğu sandık neye benziyordu? Ne kadar büyüktü? Cain'in arabasındaki GPS'i nereye koymuştum? Böyle şeyler işte...

Son aramasını beni bardan almaları için memurlar göndereceğini söyleyerek kapattı. Ama ben artık yorulmuştum. Bar iş çıkışı gelen gruplar ve buruşuk yaşlılarla dolmuştu. İki duvarda da Sky News açıktı ve durmaksızın sabahki bombalı saldırılarla ilgili aynı haberleri veriyordu. Sabahki saldırılarda hayatını kaybeden sayısı artık yirmiye çıkmıştı. Bunlara beş polis memuru da dâhildi. Cain ile Cecil'in ne elde etmeyi umduğunu

düşündüm. Bir sürü masum insanı öldürmüş, yüzlercesinin de yaşamını paramparça etmişlerdi.

Aynı Stanhope kuşatmasında olduğu gibi. Peki ne için? Birkaç saatlik etki yaratmak için mi?

Etrafıma bakınırken beni en çok sarsan, sadece bir avuç insanın televizyona baktığını görmek olmuştu. Diğerlerinin çoğu sohbete dalmıştı. İnsanlar gülüyor, dedikodu yapıyordu; yaşamlarına devam ediyorlardı. Bombalar çoktan eski haber olmuştu bile. İnternet ve yirmi dört saat haber çağındaki durum artık buydu. Dikkat aralığı çarpıcı bir şekilde azalmıştı. Teröristlerin üçüncü saldırı tehdidi dahi bu insanları etkilemiyor gibiydi.

Oysa ben işin aslını biliyordum. Korkmaları gerekiyordu. Bir Stinger füzesi bu katliamı bambaşka bir seviyeye taşıyabilirdi. Bolt ve adamları hızlı hareket etmediği takdirde Lockerbie ölçeğinde bir katliamın yaşanması çok olasıydı.

Gina'yı arayıp uyarmayı düşündüm. Peki ama ne diyecektim? Ortalıkta bir uçağı bile düşürebilecek kadar etkili bir füze var mı demeliydim? Maddie'yi alıp şehri bir an önce terk etmesini mi söylemeliydim? Bu çok anlamsız olurdu. Sonuçta oldukları yerde daha güvenli sayılırlardı. Ya Gina bana bunu nereden bildiğimi sorarsa? Ona gerçeği söyleyemezdim. Yani beni hapse atan insanlar için gizli görevde olduğumu ve içlerinden biri eski iş arkadaşım olan ve şimdi soğukkanlı cinayetler işleyen terörist grubuna yardım ettiğimi nasıl açıklayabilirdim ki?

Barın içinden yavaşça kapıya doğru yürürken titrediğimi fark ettim. Tüm bunların bir parçası olmaktan nefret ediyordum. Öte yandan kendini koruma içgüdüm de harekete ge-

çiyordu. Düşünmeli, kendi evimde biraz rahatlamalı, bir bira içmeli ve Bolt'un iş arkadaşlarına anlatacağım hikâyeyi kafamda kurgulamalıydım. Bir şekilde Arnavut cesetleri dile getirmekten kaçınmam gereken hikâyeyi...

Çok daha berbat durumlara düşmüştüm, sokağa çıkarken kendi kendime bunu hatırlattım ve soğuk havayı içime çektim. Yine de dürüst olmak gerekirse, bu kadar kötü olanını hatırlamakta zorlanmıştım.

Kırk Beş

19.19

Bolt telsize, "Pekâlâ, geldik." derken, Tina ile her iki tarafında yeni yapılmış şehir evlerinin olduğu Gowland Caddesi'ne girdiler. GPS'in sinyali buradaki kapalı garajlardan birinden geliyordu. London Bridge İstasyonu'na giden raylara ve nehrin güneyine sadece birkaç yüz metre uzaklıktalardı. Caddede kimsecikler yoktu, Bolt daha önce çıktığı Islington araba parkına doğru yol almaya devam etti. Kapalı garajların olduğu yöne döndü ve biraz daha ileriye gidip park etti. "Kapalı garajların girişini görebiliyoruz." diye anons etti. Arabanın dörtlülerini yakıp dikiz aynasından bakarken, yanında Tina olmasına karşın kendini ansızın çok yalnız hissetmişti. "Şimdilik pek bir hareket görünmüyor. Ne yapmamızı istersiniz? Tamam."

Stinger'ın güvenli bir şekilde ele geçirilmesi operasyonunun sorumluluğunu artık ele almış, New Scotland Yard'daki kontrol odasıyla konuşuyordu.

Bolt'un patronu ve Terörle Mücadele Merkezi'nin başında olan Komutan Thomas Ingrams, hattın diğer ucundan, "Ol-

duğunuz yerde kalın. diye karşılık verdi. "GPS hâlâ yerinde duruyor, silahlı müdahale araçları olay mahallindeler. Şimdilik Druid Sokağı'nda konumlandılar. Gözetleme ekibi de yolda. Kilitli garajların sahibine ulaştık, beş numaralı garajı altı hafta önce kendini Vincent Cain olarak tanıtan bir adama kiralamış. Tamam."

"Adamımız bu. Bir tanımlama verdi mi? Tamam.

"Hayır. Tüm görüşmeler telefonda yapılmış. Sahibi beşinci garajın anahtarlarıyla birlikte yanınıza geliyor. Konumunuz nedir?"

Bolt, diğer GPS cihazının yerini bulup bulmadıklarını sorduktan sonra ona ayrıntıları verdi.

"Olumlu." diye cevapladı Ingrams. "Parlamento Binası'ndan yarım mil kadar uzakta, Westminster'da park etmiş bir Audi A5'ten geliyor. Şimdilik alanın tamamını güvenlik çemberine alıyoruz. Etrafta henüz kimse yok, olay mahallindeki polislerin söylediğine bakılırsa arabanın arkasında sandığa dair de bir iz görünmüyor."

"Yani buradaki kapalı garajlardan birinde tutuluyor olmalı. Tamam."

"Olası senaryomuz bu şekilde. Oraya olabildiğince çabuk girmek zorundayız." Komutan Ingram'ın sesi oldukça gergin geliyordu. "Anahtarları alır almaz silahlı ekiple birlikte içeri girmeni ve hızla bölgenin temiz olduğuna dair bir risk değerlendirmesi yapmanı istiyorum. Cihazın bubi tuzaklı olması pek mümkün görünmüyor ancak şüpheli bir duruma rastlarsan hemen geri çekilin ve bizi haberdar edin. Aksi hâlde çevre binaları boşaltıp garaj kapısını havaya uçurmayı değerlendireceğiz. Tamam."

"Anlaşıldı." diyen Bolt, telsizi bıraktı.

"Tüm bu çabalarımız işe yararsa seni altın çocuk ilan edecekler!" dedi.

Bolt başını salladı. "Hayır, hiç de değil. Muhbirimi daha sıkı kontrol etmeliydim. Tanrı bilir o buluşmada ne oldu çünkü sesinin tonu hiç hoşuma gitmedi.

"Kötü bir şey yapmış olabilir mi?"

Bolt kısa bir süre düşündü. "Biliyor musun, derinlerde bir yerde onun iyi bir adam olduğuna inanıyorum ama oldukça kabarık bir dosyası var. Eski bir asker, eski bir polis ve eski bir suçlu. Aynı bu sırayla gidiyor."

Tina güldü. "Kulağa ilginç biri gibi geliyor."

Bolt dönüp ona gülümsedi. "Büyük bir olasılıkla onu seversin. Ama içimden bir ses başı büyük dertte diyor."

Jones'un aktif görevi son bulduğuna göre bildiklerini kızdan saklamakta bir gerekçe görmeyen Bolt, ona Jones'u hapiste Fox'a yaklaşması için nasıl kullandıklarını anlattı. Cecil Boorman'a da aynı taktikle yaklaşmıştı. "Herkes Stanhope kuşatmasının arkasındaki adamları bulmamızı o kadar çok istiyordu ki sanırım kimse bunu nasıl yapacağımızı pek önemsemedi. Ama Jones'u belki de çok fazla kendi başına bıraktık ve bunun tek sorumlusu da benim."

"Şimdi nerede?"

"Evinin yakınındaki bir barda, memurların onu gelip almasını bekliyor. Cecil ve Cain hâlâ dışarıdayken eve gitmesini istemedim. Ne olur ne olmaz."

Bolt konuşurken dikiz aynasına arkalarına park eden bir minivanın farları vurdu. "Bu garajların sahibi olmalı." Bolt

arabadan inip minivanın şoför tarafına gitti. Minivanın içinde orta yaşlı, yorgun ve tıraş olması gereken bir adam vardı, anahtarlarıyla oynuyordu.

Bolt'a neler olduğunu sordu.

"Size henüz bilgi veremem, efendim." diye karşılık verdi Bolt. "Sadece beş numaralı garajın anahtarlarına ihtiyacım var."

"Ceset mi var?" Adam heyecanlanmıştı, Bolt ona ters ters bakıp başını çevirdi.

Arabaya dönünce, "Hazır mıyız?" diye atıldı. Onun da sesi heyecanlı geliyordu ama nedeni farklıydı. Tina aksiyona bayılıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Bolt da onunla aynı fikirdeydi.

Kıza anahtarları uzattı. "Ne zaman istersen."

Kontrol odasına hızla bilgi verdikten sonra arabayı garajın kapısına doğru sürdü, iki silahlı müdahale aracının arkalarına park etmesini bekledi. Yerlerini alır almaz hızlandı ve yarım düzine tek katlı kapalı garajların sıra sıra dizildiği dar patikaya daldı.

Otomatik ışık devreye girmiş, alana turuncu bir parlaklık yayılmıştı. Silahlı araçlar da hemen arkalarındaydı. Garaj kapılarından biri açıktı ve içeriden ışık geliyordu. Bir adam başını uzatıp tekrar içeri girdi.

Bir an için Bolt adamın beş numaralı garajda olduğunu, onu tam da Stinger'ı alırken suçüstü yakaladıklarını düşündü. Ama beşinci garajın yanında durmuşlardı ve garajın kapısı sımsıkı kapalıydı.

Arabadan çıkıp garaja doğru yürürlerken, kalabalık bir banliyö treni gürültüyle elli metre ötelerinden geçti. Komutan Ingram'ın kapının bubi tuzaklı olabileceğine dair uyarılarını

göz önünde bulunduran Bolt önce kapı çerçevesini inceledi, her şeyin yerli yerinde olup olmadığına baktı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Tina. Anahtar elindeydi. Silahlı polisler hemen arkalarında dikiliyorlardı.

Bolt karşılarındaki adamların patlayıcılara ve karmaşık bomba kaynaklarına erişimleri olduğunun farkındaydı. Sabah polis güçlerine karşı bubi tuzaklı bir bomba kullanmışlardı. Yanlış bir hareketiyle kapıyı açmanın bedelini hayatıyla ödeyebilirdi.

Tam o sırada aklına tuhaf bir düşünce geldi. Ölümü gerçekten de o kadar kötü olur muydu? Hızlı bir ölüm olacaktı. Büyük bir patlama ve son... Her şeyin sonu... Endişe, baskı ve dürüst olmak gerekirse yalnız yaşadığı bu hayat son bulabilirdi. Karısı Mikaela bir araba kazasında öleli neredeyse on yıl olacaktı. Arabayı o kullanıyordu ve karısının fotoğrafı hâlâ başucundaydı. Tanrım, onu ne kadar çok özlemişti. Sanki kaza dün olmuş gibiydi. Ne olursa olsun, hayatı boyunca karısının hayaletinin peşini bırakmayacağını biliyordu.

Tina'ya döndü. "Alanın güvenliğinden emin olalım. Sonra kapıyı ben açacağım."

Tina kaşlarını çattı. "Emin misin? Benim yüzümden ölmeni istemiyorum, Mike Bolt." Kız sanki zihninden geçenleri okumuştu.

Arkalarından bir ses, "Özür dilerim." deyince Bolt o tarafa döndü, adam bir kez daha başını açık garajdan dışarı uzatmıştı. Altmışlarındaydı, üzerinde bir iş tulumu vardı. Yüzüne silahlı polisleri görmenin verdiği endişe ile merak karışımı bir ifade hâkimdi. "O garajla mı ilgileniyorsunuz?" diye sordu ve beşinci garajı işaret etti.

"Evet." diye karşılık veren Bolt adama kimliğini gösterdi.

"On dakika önce orada biri vardı. Daha önce görmediğim bir adam. Sanırım dışarı bir şey çıkardı. Arabasının bagajına bir çanta yüklediğini gördüm."

"Tarif edebilir misiniz?"

Adam biraz düşündü. "Korkarım yüzüne pek bakmadım. Yine de çok iri bir adam değildi. Büyük siyah bir dört çeker kullanıyordu. Sanırım bir Shogun idi."

Anahtarı Tina'dan alan Bolt herkese geri çekilmesini emretti. Şüphelinin bubi tuzağı yerleştirebilecek kadar zamanı olmadığına karar vermişti. Yine de kapıyı açarken nefesini tuttu.

Kapıyı açtı, içeri girip ışığı yaktı ve düpedüz rahatladı.

Tam da Jones'un tarifine uyan ahşap büyük bir sandık garajın ortasında yerde duruyordu. Kapağı kapalıydı ama Bolt sandığa yaklaşırken içinin boş olduğunu biliyordu.

Ve öyleydi de.

Geç kalmışlardı. Füzeyi kaybetmişlerdi. Teröristlerin verdiği sürenin bitmesine bir saatten az bir zaman kala, füzenin nerede ya da kimde olduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu. Hedefinin ne olacağına da...

Kırk Altı

19.12

Voorhess onu kapalı garajlarda görmüş olan yaşlı adamı öldürmeyi ciddi ciddi düşünmüştü.

Adam tam da Stinger'ı Shogun'ın arkasına yerleştirdiği sırada, başını biraz ötedeki garajdan ansızın çıkardığında yaşadığı şokla az kalsın adamı öldürüyordu da. Etrafta kimse yoktu, yaşlı adamın böyle bir şeyi tahmin etmesi mümkün olamazdı. Voorhess iri bir adam olmakla birlikte sevimli bir yüzü, insanları kolaylıkla rahatlatan doğal bir gülümsemesi vardı. Öte yandan çalışırken kimsenin yüzünü görmemesi konusunda da takıntılıydı. Füzeyi sessiz ve kimsenin olmadığı bir yerden teslim almak istemesinin yegâne nedeni de buydu. Böylece müşteri onu asla göremeyecekti. İş üzerindeyken biri tarafından görülmüş olması ironikti.

Yine de yaşlı adamı canlı bırakmak gibi hızlı bir karar almıştı, ne de olsa adam o ve o günkü terör saldırıları arasında bir bağlantı kuramazdı. Aksine, adama samimi bir şekilde el sallayarak gülümsemiş, beden dilinin doğallığını olabildiğin-

ce korumuş ve daha sonra arabasına binip oradan uzaklaşmıştı.

Shogun'ı Bay Butt'ın zemin katındaki garajına sokarken, adamın kız arkadaşının cesedini ezmemeye dikkat etti. Voorhess yaşlı adamı öldürmediğine pişman değildi. Bay Butt'ın kız arkadaşı gibi gereksiz cinayetlerden hiç hoşlanmazdı. Yaşlı adam neşeli biri gibi gelmiş, Voorhess ise adamın ölüme ne kadar yaklaştığına dair asla bir fikri olmayacağı düşüncesiyle eğlenmişti.

Ancak Bay Butt'ın ne yazık ki çok farklı bir hikâyesi olacaktı.

Kırk Yedi

19.15

Hapishane memuru, "İçeri gir." diye homurdanarak Fox'u hücreye tıktı.

Fox, memur hücre kapısını kapatırken, "Beni yine öldürmeye çalıştılar!" diye bağırdı. "Onları sen de gördün. Burada güvende değilim."

"Şu an bizden çok daha güvendesin." diye karşılık verdi memur. Gençlerden biriydi, birkaç ay önce Fox'la ilk kez karşılaştıklarında ona eski bir asker ve ordunun yüz karası olduğunu söylemişti. Hapishane memuru korkmuş görünüyordu, kafası karışmıştı. Bu büyük bir olasılıkla onun ilk isyanıydı. Fox'u bir kez daha itekledi ve kapıyı sertçe kapadı.

Fox, kilit dönerken, buranın dekoru çok daha iyi, diye düşündü. Bu kanadı yakın zamanda yeniden elden geçirmişlerdi, duvarlar rahatlatıcı bir kremdi. Yatak da yeniydi, son olaylardan yorgun olmasına karşın oturmadı.

Hapishanenin tamamı hücre cezası almış, Fox'un kanadın-

daki tüm tutuklular hücrelerine tıkılmışlardı. Mahkûmların kontrolü ele geçirmesi ne kadar da kolay olmuştu.

Umutsuz bir biçimde sayıları yetersiz kalan gardiyanlar paniklemiş, isyanın diğer koğuşlara sıçramaması için gösterdikleri telaş arasında onu iyice aramayı akıl edememişlerdi. Bu onların hatasıydı.

Fox cep telefonunu çıkardı. Onu iki gün önce başka bir mahkûmdan satın almıştı. Hapishanede her zaman fiziksel kontağa izin verilen görüşmelerden elde edilen yeterli sayıda cep telefonu olurdu. Ya da gardiyanlar kâr için telefonları kendileri satardı. Fox hep İngiliz ceza infaz sisteminin fazla cömert olduğuna inanmıştı, oysa şimdi bu durum işine yarıyordu.

Ezberindeki bir numaraya mesaj gönderdi. Sadece üç kelime yazmıştı: *AKTİF HÂLE GETİR*. Gönderildiğine dair onayı alınca mesajı sildi, telefonu kapadı, sim kartı çıkardı, tuvalete atıp sifonu çekti ve telefonu yatağın altına soktu. Duvara yaslandı. Artık sadece beklemesi gerekiyordu.

Kırk Sekiz

19.28

Scotland Yard ile telsiz görüşmesi son bulan Bolt, "Tüm Londra hava sahasını temizliyorlar." dedi. "Anlaşılan bu büyük bir iş."

Tina bir sigara yakıp garajların girişinde duran Bolt'un yanına yürüdü. "Bir uçağın vurulup düşürülmesinden çok daha iyidir."

"Sorun şu ki füzenin varlığına dair sadece tek bir muhbirin sözüne güveniyoruz. Ulaşım sistemi bugün olanlardan sonra zaten yeterince karmaşık bir durumda."

"Füzeyi teslim alan adamın buraya yedi civarı geldiğini, bir dört çeker, hatta büyük bir olasılıkla bir Shogun kullandığını biliyoruz." dedi Tina. Şüpheliyi gören yaşlı adamın yanından geliyordu. "Çevredeki gözetleme kameralarından bir görüntü alabilirsek, şüphelinin plakasını öğrenebiliriz."

"Biraz önce merkezle olası tüm kamera görüntülerini kontrol ettik. Şahit herhangi bir plaka almamış mı?"

Tina başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok. Adamın hiç de şüpheli davranmadığını, bu nedenle plakaya bakmayı düşünmediğini söyledi. Arabanın modelini aldığı için bile şanslıyız.

"Zaman aralığını iyi öğrenmelerini sağlayacağım. Bu araştırmayı biraz daraltmamızı sağlar."

Bolt tekrar telsizin yanına giderken Tina da bir sigara daha yaktı. Gece soğuk ve parlaktı, başının üzerinden, bin fit yukarıdan geçen uçağın ışıklarını görebiliyordu. Birileri tam da şu anda o uçağa bir Stinger doğrultmuş, ateşlemeye hazırlanıyor olabilirdi. Uçak sert bir U dönüşü yaparak doğuya döndü ve şehrin merkezinden uzaklaştı. Tina derin bir nefes aldı. Suça karşı savaşta yine topun ağzında olmak güzeldi ama her zaman olduğu gibi, bir taraftan da savaşı kaybetmek gibi geliyordu. Siz birini indirirken yerini iki kişi alıyordu. Tina'ya göre bu işin anahtarı savaşmaya devam etmekti. Felsefesi her zaman bu olmuştu. Asla pes etme! Pes etmeye ramak kaldığı zamanlar olsa da asla bırakmamıştı.

Bolt koşarak yanına geldi. "Bir iz bulmuş olabiliriz."

"Merkez siyah Mitsubishi Shogun'ın Crucifix Lane'in girişindeki kameradan geçtiğini ve altı kırk sekizde güneye doğru yol aldığını söylüyor. Buradan tam da üç dakikalık sürüş mesafesinde olduğu için zamanlama doğru. Shogun'ın plakasını aldılar, rotasını belirlemek için tüm yolları tarıyorlar."

"Bu bizim adamımız olmalı, Mike. Ne olursa olsun füzeyi o kullanacak."

Tina sigarasını ayağının altında ezip saatine baktı. Yedi buçuk olmuştu. Teröristlerin verdiği sürenin bitmesine yarım saat kalmıştı.

Derin bir nefes aldı. Özellikle de bu kadar az zaman varken beklemekten nefret ediyordu. Tek arzusu buradan çıkıp gitmek, Shogun ve şoförünün peşine düşmekti. O pislik herifi füzeyi ateşlemeden önce yakalamaları gerekiyordu. Ama plakasını tespit etmiş olmaları onu yakalayabilecekleri anlamına gelmezdi.

Bolt'un arabasında sigara içemeyeceğini bildiği için bir sigara daha yaktı. Üzerindeki baskı gitgide artıyordu. Uzun ve zorlu bir gün olmuş, daha yeni gerçek bir ilerleme kaydetmeye başlamışlardı. Gökyüzünden uçakları temizlediklerine göre teröristlerin hedefini de yok etmiş sayılırlardı. Ne kadar saldırıyı sadece geciktirebileceklerini biliyor olsa da yine de bu da bir şeydi.

Sigarasından derin bir nefes alırken, silahlı iki aracın birkaç metre ötesindeki polisler onu onaylamayan bir bakışla süzdü. Tina da karşılık olarak onlara ters ters baktı. Adamların gözlerini kaçırmalarından memnun olmuştu.

Kendi kendine gülümsedi, arkasını döndü ve buz gibi soğuğa karşı garajların önü sıra birkaç adım yürümeye niyetlendi.

İşte onu o zaman gördü. Uzaktaydı.

Endişe ve korku bedenini sararken kalbi büyük bir şaşkınlıkla âdeta sıkıştı.

Teröristlerin hedefi belki de bir uçak olmayabilirdi.

Kırk Dokuz

19.31

Voorhess, Bay Butt'un çatı katındaki yemyeşil çatı bahçesinde dikilmiş, karanlık gökyüzüne bakıyordu. Bulutsuz bir gece olmasına karşın sadece iki yıldız görebilmişti. Işık kirliliği gerisini engelliyordu. Bir kez daha evini düşündü, Cape Town yakınında bile yıldızlar gökyüzüne parlak bir toz gibi yayılırdı.

Hava soğuktu ve Voorhess her şey yolunda gittiği takdirde, ertesi sabah bu ülkeden gideceği için çok seviniyordu. Kalabalıklardan, kötü hava şartlarından ve İngiltere'den hoşlanmıyordu. Bu gece Heathrow'daki bir otelde kalacak, Bangkok'a uçtuktan sonra Malezya sınırı yakınındaki ıssız Ko Pida adasında kendine bir haftalık güzel bir tatil hediye edecekti. Burada tüm sırt çantalılardan ve hödük Ruslardan uzak kalabilir, Singapur üzerinden Cape Town'a bir milyon dolar daha zengin dönmeden önce dinlenebilirdi.

Para, Bermuda'daki bir danışmanlık şirketinin hesabına yatırılacaktı. Oradan Panama üzerinden Cayman Adaları'na

aktarılacak ve sonra da ihtiyacı olduğunda kullanabilmesi için Güney Afrika'daki küçük gelirlere dönüşecekti. Karmaşık bir prosedür olmasının yanı sıra, paravan şirketleri hazırlamak, hesapları aktif tutmak oldukça büyük paralara mal oluyordu. Ama Voorhess bu yatırıma değeceğini biliyordu. Bu yeni para sayesinde emeklilik fonu neredeyse iki milyon doları bulmuş olacaktı. Henüz işi bırakmak için yeterli olmasa da beş yıl daha çalışıp dikkatli harcayarak Batı Kap kıyılarında küçük bir pansiyon açma hayalini gerçekleştirebilirdi. Bu hayale bir de genç bir erkek arkadaşın eşlik etmesini umuyordu.

Gökyüzüne bakarken kaşlarını çattı. Birkaç saat önce buraya geldiğinde gökyüzü, on mil batısındaki Heathtrow'a gelip giden uçakların izleriyle doluydu. Oysa şimdi tertemizdi. Bu bir tesadüf müydü yoksa birileri Stinger'ı öğrenmiş miydi? Füzeyi haber almış olmaları mümkün değildi. Yine de onu ateşlemesi için kiralayan müşteri hakkında çok az şey bildiğini hatırladı. Genellikle bu avantajlı bir durum olurdu. Müşterileriyle ne kadar az iletişim kurarsa, o kadar iyiydi. Ama sorun şu ki onların güvenilir ve etkili insanlar olduklarına da güvenmek zorundaydı. Kendi kendine paranoya yapmamayı tembihledi. Sabahki bombalama olaylarından sonra uçaklar tedbir amaçlı da uzaklaştırılmış olabilirdi.

Füzeyi ayağının dibindeki çantadan çıkardı. En son bir Stinger füze ateşlediğinde, Batı Kongo yakınlarında içinde yüksek rütbeli madencilik yöneticilerinin bulunduğu bir helikopteri düşürmüştü. Ne yaptığınızı bildiğiniz takdirde kullanımı son derece kolaydı ve Voorhess kesinlikle ne yaptığını iyi biliyordu. Fırlatıcıyı hızla gözden geçirdi. Yeni görünüyordu ve mükemmel çalışıyor gibiydi. Yine de içinde bir terslik olduğuna dair hissi geçmedi.

Füzeyi yere bırakıp bahçenin kenarına gitti, aşağıdaki boş sokağa baktı.

Karşı taraftaki evlerin çoğunun ışığı yanıyordu. Pencerelerden birinde, on iki yaşlarında iki çocuğun solgun ve iri suratlarını büyük bir dikkatle bir bilgisayar ekranına gömdüklerini gördü. Voorhess böyle çocuklar için üzülüyordu. Kendisi onların yaşındayken ailesinin çiftliğindeki tozlu tepeleri, derelerin olduğu küçük ormanları keşfederdi. Geyik avlar, alabalık tutar, güneşin ve taze havanın tadını çıkarırdı.

Tam o sırada onu göz ucuyla fark etti. Sirenleri kapalı bir polis arabası sokağın ilerisinden geçiyordu. Yavaşça...

Voorhess için bu ve gökyüzünde uçak olmayışı bir tesadüften fazlasıydı. Müşterinin ültimatomunu biliyordu, füzeyi saat tam sekizde ateşlemeliydi. Ama daha fazla zaman kaybetmek çok riskli olacaktı. Saatine baktı. Yedi buçuktu. Kontrata karşı gelmesi için yeterli zamanı yoktu.

Bu işi bitirmeliydi, hem de en kısa zamanda. Derin bir nefes alıp arkasını döndü ve hedefine baktı.

Elli

19.32

Tina alev alev gözlerle arabanın kapısını açtığında, Bolt arabada oturmuş Shogun'ın rotasıyla ilgili Scotland Yard'dan bir bilgi gelmesini bekliyordu. "Sanırım hedefin neresi olduğunu biliyorum. Bak!" Onu kolundan yakalayıp neredeyse sürüklercesine arabadan çıkardı ve kapalı garajların ilerisini işaret etti.

Bolt onun işaret ettiği yere baktığında Londra'nın en yeni mimarı şaheseri olan Shard'ı gördü. Gökyüzüne doğru binlerce fit yükseliyordu ve neredeyse yarım mil uzaktaydı. Seyir terasından sızan ince ışığın dışında karanlığa gömülüydü.

"Bu gece resmî açılış yok muydu?" diye devam etti Tina.

"Bilmiyorum." dedi Bolt. "Öyle olsa bile herhâlde bugün olanlardan sonra iptal etmişlerdir."

"Ama tepedeki ışıklar yanıyor. En son başbakanın herkese sakin kalmasını ve normal hayatlarına devam etmelerini söylediğini duymuştum. Tüm önemli adamlar orada olmalı. Bu bü-

yük bir hedef, Mike. Şuraya baksana! Seyir terasında bir parti var. Bu tesadüf olamaz.

"Lanet olsun! Shogun'ın hâlâ hareket hâlinde olup olmadığını öğrenmeliyiz. Eğer öyleyse, hedef Shard olmayabilir." Ama kendi söylediklerine bile inanamıyordu.

Telsizi alıp hemen Scotland Yard'daki kontrol odasıyla bağlantıya geçti.

"Şüpheli araçla ilgili yeni bir gelişme var mı?" diye sordu. Bir yandan da Shard'a bakıyor, böyle olası bir hedefi nasıl gözden kaçırabildiğini düşünüyordu.

"Kontrol'den Araç 1'e." diye karşılık verdi kadın memur. "Şüpheli aracın A2198 Long Lane'deki bir kameradan 19.09'da geçtiğini onaylıyoruz ancak daha sonra görülmedi. Tamam.

Bolt'un yüzü asıldı. "Yani Shogun hareketsiz. Yaklaşık konumunu belirleyebilir misiniz?"

"Hendon'ın bize dönmesini bekliyoruz, tamam." diye karşılık veren memur, İngiltere'nin tüm gözetleme kamera ağı bilgilerinin tutulduğu veri merkezinden söz ediyordu.

"Acilen Shard'ın füze menzilinde olup olmadığını öğrenmemiz gerek." diye karşılık verdi Bolt. "Shard'ın teröristlerin bir sonraki hedefi olabileceğini düşünüyoruz. Bu gece açılış partisi olup olmadığını onaylayabilir misiniz? Tamam."

Scotland Yard'daki görevliler bu yeni bilgiyi değerlendirirken, telsizin diğer ucundaki gürültü daha da arttı. Bolt arka plandan Komutan Ingrams'ın birilerine bağırdığını duyabiliyordu.

Yarım dakika gibi kısa bir süre sonra telsizden Ingram'ın sesi duyuldu. "Mike, bu gece bir açılış partisi olduğu doğru.

Saat yedide başlamış. Bina sahiplerini uyarıp en kısa zamanda boşaltılmasını sağlayacağız. Ayrıca Hendon'dan Shogun'ın Bermondsey yakınlarında bir yerde olduğu bilgisini de aldık. Kuzeyde Long Lane ile güneyde New Kent Road arasında bir yerde. Yaklaşık sekiz yüze sekiz yüz metrelik bir alan."

"Tanrım. Bu çok büyük bir alan."

"Biliyorum. Daha fazla memuru oraya yönlendireceğiz. Umarım her yerde polis olduğunu görürse nişancı ateşlemekten vazgeçer. Ayrıca hâlâ yirmi dakikamız daha var. Sana ihtiyacımız olacak, silahlı müdahale araçları da seninle. Sana koordinatları göndereceğiz. Tamam."

Bolt araçlara yola çıkacaklarını işaret ederken, Tina ile Ford Focus'a atladılar.

Tekerlekleri tiz bir ses çıkarırken hızla arabayı döndürdü ve Gowland Caddesi'ne yöneldi. "Sanırım haklısın."

"Ama bu bilgi sadece onu durdurabilirsek işimize yarayacak." Bolt hızla yola koyuldu, diğer iki araç da peşinden geliyordu.

Elli Bir

19.41

Gina Burnham-Jones dev yerden tavana uzanan pencerelerden dışarı bakarken, kendini dünyanın tepesinde gibi hissetmişti. Otuz fitten daha yüksekteydi ve şehrin ışıkları önüne bir halı gibi serilmişti. Gherkin ve Tower 42'den sağa doğru kıvrılan, Tower Bridge'ın altından geçen ve Londra Kalesi'ne, oradan da Canary Wharf'a uzanan Thames'ı görebiliyordu. Karanlık sular sonra uzakta, denize doğru gözden kayboluyordu.

"Çok güzel, değil mi?" Matt'in elini sıkarken böyle fısıldadı.

Matt gülümsedi. "Sürpriz yapmama değdi mi?"

Gina ona gülümseyerek karşılık verdi. "Kesinlikle değdi. Birkaç saat önce Maddie'nin giysilerini yıkıyor ve banyoyu temizliyordum. Oysa şimdi burada şampanya içiyor, ünlü ve zenginlerle takılıyorum."

Shard'ın seyir terası binanın üç katını kaplıyordu. O ve Matt'in olduğu altmış dokuzuncu kat, açılış gecesi partisine

katılan konuklarla dolup taşmıştı. Başlarının üzerinde ve yetmişinci kattaki açık hava seyir terasında, gökyüzüne uzanan buzlu parmakları andıran cam parçalarını görmek mümkündü.

Her şey muhteşemdi. Hayatında ilk kez Gina nereye bakacağını bilemiyordu. Şimdiden bir sürü televizyon yıldızı, tanınmış iş adamları ve Londra 2012'de en az iki altın madalya kazanmış sporcuları görmüştü bile. Genç garsonlar bitmek bilmeyen pahalı görünümlü kanepeler ve daha da pahalı görünen içkiler dağıtırken, misafirler gruplar hâlinde sohbet ediyordu. Kimse bombalardan söz etmiyor gibiydi. Gina bu kadar endişelendiği için kendini bir aptal gibi hissetti. Neyse ki binanın girişindeki güvenlik son derece sıkıydı. Tüm misafirler dedektörlerden geçmiş, asansöre binmeden önce çantaları tek tek aranmıştı.

Gina kadın bir muhabir etrafı dolaşırken kameramanın da röportajlarını çektiğini fark etti. Hemen arkasını döndü, televizyona çıkıp kendini utandırmaya hiç niyeti yoktu.

"Kusura bakma." diyerek Matt'e biraz daha yaklaştı. "Ama böyle gösterişli bir geceye davet edilmeyi nasıl başardın?"

"Çünkü yakışıklıyım, güler yüzlüyüm ve popülerim." diye karşılık verdi adam.

Gina şüpheyle tek kaşını kaldırınca, adam gözlerini devirdi ve gülümsedi.

"Bazen toplum için bir şeyler yaptığında böyle yerlere davet edilirsin. Bir seferinde cesaret ödülü almıştım. Sanırım beni nitelikli gösteren o oldu."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

Matt omuz silkti. "Hiç sormadın."

Matt'ın alçak gönüllü biri olmasını seviyordu. Asla böbürlenmezdi. Hafifçe eğilip adamı dudaklarından öptü. Matt de arzuyla karşılık verdi. Birkaç saniye sonra ayrıldıklarında Gina'nın yüz ifadesinde bir şey görmüş olmalı ki onu kendine çekti, gözlerinin içine baktı ve "Sana bir şey sormak istiyorum. dedi.

Gina ona gülümsedi. Başı dönüyordu ve sebebi alkol değildi. Birden, uzun zaman sonra hayatıyla ilgili kendini çok iyi hissetmişti.

Tam o sırada asansörlerin yakınında bir kargaşa oldu. Gina o tarafa dönünce, yarım düzine güvenlik görevlisinin endişeli bir havayla asansörden indiğini fark etti. İçlerinden en kıdemli görüneni, "Bayanlar ve baylar, korkarım partimize geçici bir ara vermek zorundayız." diye anons ederken, sesini duyurmak için epey bağırmak zorunda kalmıştı. Diğer memurlar da salona dağılıyordu. "Seyir terasını boşaltmak zorundayız."

Ani bir sessizlik oldu ve sonra neredeyse herkes birden hızla asansörlere yöneldi. Salona korku hâkim olurken gürültü de gitgide artıyordu. "Lütfen endişelenmeyin, bu sadece tedbir amaçlı!" diye bağırdı memur. "Asansörlerin önünde düzgün bir sıra oluşturabilirseniz, herkesi hızla indirebiliriz." Ama konuşurken sesi gergindi ve Gina adamın endişeli olduğunu görebiliyordu. Aslında herkes birden endişelenmiş, yukarıda, Londra'nın neredeyse bin fit yukarısında tehlikeye ne kadar açık olduğunu fark etmiş gibiydi. Asansörlerin kapısında kalabalık oluşmuştu, herkes ilk olarak binmeyi bekliyordu.

Öte yandan Matt son derece sakindi. "Endişelenme Gina, her şey yoluna girecek." Polis kimliğini çıkardı ve memurlardan birini durdurdu. "Ben polis memuruyum. Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

Memur, olabildiğince usulca konuşmaya çalışarak, "Binaya saldırı yapılabileceğine dair bir bilgi aldık." diye karşılık verdi.

"Ne tür bir saldırı?"

"Bilmiyoruz ama herkesi olabildiğince çabuk buradan çıkartmak zorundayız."

Matt başını salladı. "Ben en üst kata çıkıp insanları aşağıya indireceğim." Gina'ya döndü, güven veren bir gülümsemeyle kadını kolundan hafifçe tuttu. "Asansörlere git ve pencerelerden olabildiğince uzak durmaya çalış. Bir dakika içinde yanında olacağım."

Ve Gina daha tek kelime edemeden arkasını dönüp kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Elli İki

19.45

Yarım mil uzaktaki çatıda, Voorhess kulaklıklarını taktı, Stinger'ı kontrol etme işini bitirmişti. Daha sonra batarya soğutucu ünitesini fırlatma el kundağına yerleştirdi. Sisteme argon gazı ateşleyerek yarattığı kimyasal enerji ile füzeye hedefine ulaşmak için gerekli gücü sağlamış olacaktı.

Füze artık ateşlenmeye hazırdı.

Bir dizinin üzerine çöktü, geri tepmeye karşı sırtını güney uca yasladı; saksıların arasına gizlenmişti. Füzeyi omzuna koydu, Shard'ın altmış dokuz kat yukarıdaki seyir terasını hedef alana dek hafifçe kaldırdı. Bu gerçekten de güzel bir bina, diye düşündü. Voorhess her zaman orijinal mimariye ilgi duymuştu. Birazdan bu binada bir delik açacak olması çok üzücüydü. Fiziksel hasarın en kısa zamanda tamir edileceğini ve eskisinden daha iyi görüneceğini düşünerek kendini rahatlattı. Yine de içindekiler o kadar şanslı olmayacaktı. Füzenin ucundaki üç kiloluk savaş başlığı kalabalık alanda çok büyük bir hasar yaratacaktı. İşin güzel tarafı ise, Voorhess'in ıskalamasına imkân

yoktu. Daha önce vurduğu helikopterin aksine, bu hareket hâlindeki bir hedef değildi. Binanın tamamındaki tek ısı kaynağı belli olduğundan ve çevrede başka kaynak bulunmadığından, füze doğruca hedefe kilitlenecekti.

Seyir terasını hedef almıştı. İçeriyi göremiyor, orada kimler olduğunu bilmiyordu ama bu zaten onu ilgilendirmezdi. Hedefi binaydı. Şimdi bir tek binayla ilgilenmeliydi.

Yapmak üzere olduğu şeyin tüm dünya tarafından görüleceğini ve konuşulacağını bildiğinden, bir süre yaratacağı etkiyi düşündü. Yüzünden tatmin olmuş bir gülümseme geçti ve parmağını tetik mekanizmasına bastırdı. Füze âdeta öfkeli bir çığlıkla fırlatılmıştı.

Tam Shogun'ı aradıkları alanı genişletmek için iki silahlı müdahale aracından ayrılarak Long Lane'e ve evlerin olduğu yola doğru döndükleri sırada, Tina yüksek bir vız sesi duydu. Aynı havai fişekler ateşlendiği zaman çıkan seslere benziyordu. Sonra güneybatıya doğru iki yüz metreden az bir mesafedeki binaların üzerinde bir buhar izi olduğunu fark etti.

Tam ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, gözleri füzeye kilitlendi. Füze çok kısa bir an havada mükemmel bir şekilde kalıp arkasında âdeta Shard'ı işaret eden, buhar izinden bir ok işareti bırakarak hızlandı.

Bolt aniden frene basarken Tina arabadan fırladı. Dili tutulmuş bir hâlde füzenin hedefine ulaşmasını izliyordu. Bu çok uzun bir zaman dilimi gibi gelse de aslında sadece birkaç saniye sürmüştü. Füze korkunç bir gürültü ve arkasından gelen parlak ışık patlamasıyla Shard'ın seyir terasını vurdu.

Geç kalmışlardı.

Elli Üç

19.46

Füze vurduğunda Gina asansör girişinin hemen yanındaki endişeli konukların yanındaki duvar kenarındaydı.

Pencerenin dışından parlak bir şeyin onlara doğru geldiğini görmüştü. Ama ne doğru hareket edecek ne de gördüklerini değerlendirecek zamanı olmadı. Büyük bir patlamanın ardından pencerelerin kulakları sağır edici kırılma sesi gelmişti.

İçgüdüsel olarak kendini yere attı. Çok yakınından gelen panik çığlıklarını duydu ve ses ansızın kesildi. Âdeta ölüm sessizliği hâkimdi. Kırık pencerelerden içeri giren rüzgârın sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Kimse hareket etmiyor, kimse haykırmıyordu.

Gina yavaşça ve sarsak bir hâlde ayağa kalktı. Karşısında korkunç bir manzara vardı. Seyir terasının olduğu yerden yirmi metre uzaktaki güney tarafında, yerden tavana kadar olan camlardan birinde dev bir delik vardı. Hemen yanında odanın neredeyse tamamını kaplamak üzere olan bir yangın baş gös-

termişti. Yangının simsiyah dumanı üzerine bir hayalet ordusu gibi geliyordu.

Gina'nın çevresindeki misafirler yavaş yavaş sendeleyerek ayağa kalkmaya başladı, yüzleri şoktan bembeyazdı. Pek çoğunun derin yaraları vardı. Bazılarının üstü başı kan içindeydi. Genç bir kadın şokun etkisiyle elinde içki kadehiyle ortalıkta amaçsızca dolanıyordu. Görülen o ki karnına saplanmış ve beyaz kokteyl elbisesini kıpkırmızı yapan cam parçasının henüz farkında değildi.

Gina başını başka yöne çevirdi, midesi bulanamayacak kadar şaşkın hâldeydi. İşte o zaman yangına yakın yerde yatan beş altı cesedi gördü. İçlerinden biri üniformalı güvenlik görevlisiydi, hemen yanında televizyon kameramanı yatıyordu, üzerinde kömür olmuş bir el vardı. Başka bir kadının üzerine yığılmış takım elbiseli bir adam gördü. Bu, Gina'nın sadece birkaç dakika önce denk geldiği televizyon muhabiri olabilirdi.

Bir an nefesi kesildi. Takım elbiseli adam Matt'e benziyordu.

Ah, Tanrım, hayır. Lütfen, lütfen o olmasın...

Hızla şok geçiren, kanlar içindeki misafirlerin arasından sıyrıldı, yangının sıcaklığını ve etrafındaki katliamı hissetmiyordu. İri, orta yaşlı bir adam ona doğru sendelerken kenara çekildi. Adamın bir yanağı kelimenin tam anlamıyla yanağından sarkıyor, yarasından kan fışkırıyordu. Ağzı yarı açıktı. Gina adama bakamadı bile. Gözlerini dumanın gitgide üzerinde yoğunlaşmakta olduğu takım elbiseli adamdan alamıyordu.

Matt olup olmadığını anlamak mümkün değildi, yine de saç rengi onunkiyle aynıydı.

Yangının sıcaklığı artık daha da artmıştı, yüzünü yakıyordu. Hemen arkasındaki insanlar yeniden konuşmaya başladı, bazıları kontrol sağlamaya çalışıyordu. Gina sadece birkaç santim uzaktaydı, takım elbiseli adamın altında yatan kadının televizyon muhabiri olduğunu görebiliyordu. Kafatasını açıp kemiklerini ortaya çıkaran büyük yarığın dışında, uyur gibi bir hâli vardı.

Takım elbiseli adam sarılırcasına yüzünü kadının omzuna gömmüştü.

Dumandan güçlükle gözlerini kırpıştıran Gina adamın yanına çömeldi, dehşet içindeydi. Adam hareket etmiyordu, takım elbisesinin sırt kumaşı yüzlerce cam parçasıyla kesilmişti. Gina bu geceye dek daha önce hiç ceset görmemişti. Yine de adamın öldüğünü biliyordu. Kendi hıçkırık sesini duydu. Bir umuda sahip olmak ve sadece birkaç dakika sonra elinden bu şekilde alınmış olması çok acımasız bir darbeydi.

Tam o sırada omzunda bir el hissetti, biri onu geri çekiyordu. Arkasını dönünce Matt ile burun buruna geldi. Kravatı yana kaymıştı, dudağı kanıyordu ve yüzünde büyük bir rahatlama vardı.

"Gel hadi." dedi adam. "Gidelim."

*

Tina gözlerini öfkeyle Shard'ın pencerelerinden dışarı taşan alevlerden ve dumandan alamıyordu. Bolt'un telsizdeki sesini dinledi. Biraz önce şahit oldukları olayın şokuyla sesi çatal çatal çıkıyordu. "Füze biraz önce Shard'ın seyir terasını vurdu!" diye bağırıyordu Bolt. "Tekrar ediyorum: Füze Shard'ın seyir terasını vurdu! Terasta büyük bir yangın var!"

Yangın görüntüsünü bulanıklaştırırken, Tina bir an için dev camların arkasında hareket eden figürleri ayırt edebildiğini sandı. Karşısındaki manzara yüreğini sızlatıyordu. Stinger'ı durdurma çabaları boşa gitmişti. Teröristlerin söylediği gibi saat sekizde fırlatılmış olsaydı, belki saldırıyı önleme şansları olabilirdi. Ama teröristler füzeyi neredeyse yarım saat önce fırlatarak çok büyük bir vurdumduymazlık sergilemişlerdi. Tina aynı anda hem bıkkın hem de heyecan içindeydi. Çünkü hızlı hareket ederlerse hâlâ suçluyu yakalama şansları vardı. Öte yandan Stinger'ın onları suçluya götürecek olan buhar izi, binaların üzerinden yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı bile.

Arabaya atlayıp kapıyı hızla kapadı. "Sür! O pisliği yakalamak zorundayız!"

Bolt bir an tek kelime bile söyleyemedi. Büyük bir travma sonrasındaki şaşkınlığı yaşıyordu. Tina onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Adamın kolunu yakalayıp sert bir şekilde onu sarstı, onu arabadan atıp kendisi şoför koltuğuna geçmeye hazırdı. "Mike, Tanrı aşkına arabayı sür! Nişancıyı hâlâ bulabiliriz!"

"Tamam! Tamam!" diye karşılık veren Bolt, transtan çıkmıştı. "Ama lütfen bir kez olsun aptalca bir şey yapma, beni anladın mı?"

"Lanet arabayı sür!"

Bolt kıza öfkeyle ters ters bakıp arabayı geri çıkarıp hızla yola koyuldu.

Elli Dört

19.47

Voorhess hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Kar maskesini tekrar geçirip hemen salona koştu. Artık koltuğunda korkudan tir tir titreyen Azim Butt'ın yanına çömeldi. Adamın korkusunun sebebi, üzerindeki ağır siyah patlayıcılarla dolu yeleği fark etmiş olmasıydı. Voorhess bu yeleği ona diazepamın etkisinde bilinçsiz bir hâlde yatarken giydirmişti. Gerçek patlayıcılar yeleğin içine dikildiği için dışarıdan görünmese de yeleğin ağırlığı ve ceplerinden çıkan tel kablolar en saf sivilin bile ne olduğunu anlamasına yeterdi.

"Şimdi sizi çözeceğim, Bay Butt." diyen Voorhess adamın ağzındaki tıkacı çıkardı. "Ama sizi uyarmalıyım: Üzerinizdeki yeleğin içinde patlayıcılar var ve koltuğunuzun hemen altındaki basınçlı bir yastığa bağlı. Yeleği çıkartmayı ya da yerinizden kalkmayı denerseniz, bombayı aktif hâle getirir ve kendinizi patlatmış olursunuz." Konuşurken Bay Butt'ın bileklerini çözmeye devam etti. "Sizden yardım gelene kadar olduğunuz yer-

de kalmanızı istiyorum. Uzun sürmeyecektir, bu konuda size söz verebilirim."

"Lütfen beni öldürmeyin. Lütfen."

Voorhess adamın sol bileğini çözüyordu. "Size söylenilenleri yaparsanız kimse sizi öldürmeyecek. Yardım ulaştığında kapınıza gelecekler. Onları duyduğunuz an polise seslenin ve üzerinizde bir bomba olduğunu söyleyin. Bir uzman gönderecekler ve bombayla o uzman ilgilenecek."

"Sana inanmıyorum."

"Benim tek istediğim onları yavaşlatmak, Bay Butt." diye karşılık verdi, Voorhess. Sesine yine her zamanki o güven duygusunu katmıştı.

"Ve sakın unutmayın. Onlara bana karşı kullanabilecekleri hiçbir şey anlatmayacaksınız. Cobham'daki genç oğlunuzu öldürmek zorunda kalmak istemiyorum."

Bay Butt'ın gözleri irileşti. Yaşadığı onca şeye karşın, bu en büyük şok olmuştu.

Voorhess, "Evet." diye sakince devam etti. "Oğlunuzdan haberim var. Eğer zayıf bir tarif yaparsanız güvende olur. Beni fazla iyi tarif ederseniz ölür. Anlıyor musunuz?"

Bay Butt başını deliler gibi salladı. "Evet, evet. Anlıyorum."

Voorhess kar maskesinin altından gülümsedi. "Güzel."

Ayağa kalkıp hızla hareket ederek odadan çıktı. Bay Butt'ın ön kapısına daha öncesinde elektronik bir sensor yerleştirmişti. Kapı açılır açılmaz sensor devreye girecek, Voorhess 'in telefonuna otomatik bir mesaj gönderecekti. Bu da ona bombayı patlatmak için ihtiyacı olan işareti vermiş olacaktı.

Sonrasında, füzeyi ateşleyenin Bay Butt'ın bizzat kendisi olduğu ve beraberinde olabildiğince polisi katledebilmek adına

bombayı patlatmak için onları beklediği sonucuna varacaklardı. Bombanın gücü düşünülürse, Bay Butt'tan geriye herhangi bir kanıt elde etmeye yetecek parça da kalmayacaktı. Ayrıca Voorhess adamın üzerinde herhangi bir iz bırakmamak için son derece dikkatli davranmıştı. Geçmişiyle ilgili araştırmalar Bay Butt ile İslami kökten dincilik arasında bir bağlantı göstermeyecek olsa bile, olaya fiziksel olarak karışmış olması yeterli sayılacaktı.

Voorhess, tam da sevdiği gibi, neredeyse mükemmel bir plan, diye düşündü.

Elli Beş

19.49

Modern şehir evlerinin olduğu caddede yol alırken Tina, "Yavaşla!" diye bağırdı. Çatıların üzerinde ince bir duman vardı. "Buradan bir yerden ateşlenmiş."

Yol caddeye park edilemeyecek kadar dardı. Evlerin kendilerine ait garajları olmasına karşın siyah Shogun'a ait bir iz yoktu. Buhar izini takip ederek arabayı sürmeye devam ettiler. Ama artık hafif rüzgârla dağılmaya başladığı için tam yerini belirlemek mümkün değildi.

Tina camını açtı, bir dayanak noktası bulmaya çalışıyordu. Artık dört bir yandan kulakları sağır edici bir siren sesi geliyordu. Arabanın telsizi, bölgeye dört bir yandan akın eden memurların konuşmalarıyla yankılanıyordu. Kimse olanlara inanamaz bir hâldeydi. Tina da hâlâ şoktaydı. İkisi de aynı durumdaydı ama neyse ki Bolt biraz daha sakinleşmişti.

"Buradaki üçlü ya da dörtlü evlerin birinden ateşlenmiş ol-

malı." derken camdan dışarısını işaret etti. Kalbi hâlâ deli gibi atıyordu.

Bolt Kontrol'e yerlerini bildirirken, şüpheli evlerden birinin kapısının açılmasıyla arabayı durdurdu. Eşofmanlı orta yaşlı bir kadın dışarı adım attı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Sonra bakışları Bolt'un kullanmakta olduğu eski Ford Focus'a kaydı ve şüpheyle onları süzdü.

Bolt camı açıp kadına polis kimliğini gösterdi. "Polis!" diye tısladı, dikkat çekmek istemiyordu. "Çabuk içeri girin."

Kadın yüzünü astı ve ona inanmıyormuşçasına başını salladı.

"Onu bana bırak." diyen Tina arabadan dışarı çıktı.

Otomatik bir garaj kapısının açıldığını duyduğunda yolu yarılamıştı. Kadına, "İçeri girin!" diye bir kez daha seslendi. Bolt ona arabaya geri binmesini işaret ederken, Tina çoktan yan kapıya yönelmişti bile. Garajdan çıkmak üzere olan arabayı görmek istiyordu.

Ansızın dışarı çıkan siyah Shogun'ın farlarıyla gözleri kör oldu.

Tina'nın bir sonraki hareketi tamamen içgüdüseldi. İleri doğru atıldı ve ön kapının koluna uzandı.

Şoför koltuğunda gölgeli bir figür oturuyordu. Adam ona ikinci kez dönüp baktığında göz göze geldiler.

Tina arabanın koluna yapışırken Shogun hızla yola çıktı, onu da peşinde sürüklüyordu. Tina kapıyı açmaya çalışsa da lanet şey kilitliydi. Bolt'un arabayı Shogun'a doğru sürdüğünü gördü, adamın yolunu kesmeye çalışıyordu. Kapı kolunu bıraktı ve sert bir şekilde betona düşüp yuvarlanmaya başladı.

Başını kaldırdığında Shogun'ın Ford Focus'a yandan çarptığını, arabayı doksan derece döndürerek bir metal yığı-

nına çevirdiğine şahit oldu. Araba o kadar hızlı savurmuştu ki Tina son anda ellerinin ve dizlerinin üzerinde güçlükle ezilmekten kurtuldu. Adamın onu öldürmeye çalıştığını düşündü. Oysa adam sadece Focus'u yoldan çıkararak, kendine zaman kazanmaya çalışıyordu. Focus'a bir kez daha geri gidip sertçe vurdu. Tina ayağa kalktığında Shogun sağa sert bir dönüş yaptı ve yolun aşağısına doğru hızlandı. Tina umutsuzca ve anlamsızca peşinden koştu. Bedeninin her yeri acı içindeydi ama bunu görmezden geldi. Shogun kavşaktan sağa döndü ve tekerleklerinden tiz sesler çıkararak gözden kayboldu.

Tina hemen arkasından iki devriye arabasının sirenlerini çalarak geldiğini fark etti. Döndü ve onlara doğru koşmaya başladı, polis kimliğini elinde sallıyordu. Polislere takibe devam etmeleri için arabanın peşine düşmelerini haykırdı. Polis arabaları berbat durumdaki Focus'un yanından geçip Shogun'un peşine düşerken, Tina da şoför koltuğunda şaşkın bir hâlde oturan Bolt'un yanına koştu.

"Mike, iyi misin?" diye sordu. Sadece birkaç dakika önce gerçek bir tartışmaya girmek üzere olsalar da Tina bu adamı itiraf etmek istediğinden çok daha fazla umursuyordu.

Bolt, "Evet, iyiyim." diye homurdandı, ezilmiş kapıyı açıp dışarı çıkmaya çalışıyordu.

"Diğer ekip otoları peşine düştü ama biraz avantajlı başladı diyebiliriz."

"Lanet olsun!" Bolt arabaya yaslandı, ensesini ovuşturdu, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. "Kaçmasına izin veremeyiz. Yaptıklarından sonra bu mümkün değil. Telsizden füzenin seyir terasını tam boşaltmaya başladıkları sırada vurduğunu

öğrendim, yine de çok fazla yararlı varmış." Öfkeyle kıza döndü. "Sana aptalca bir şey yapmamanı söylemiştim."

"Yapmadım. Ayrıca bana fırça atmaya başlamadan önce şunu unutma: Onu gördüm."

Bolt'un ifadesi biraz yumuşamıştı. "Tekrar görsen tanıyabilir misin?"

"Kesinlikle." Tina'nın sesi kendinden emindi. "Ve bir dahaki görüşümde, onu öldüreceğim."

Elli Altı

20.00

Garth Crossman on yedi yaşındaki kızına sımsıkı sarıldı ve koltukta otururken yumuşacık sarı saçlarını okşadı. Lucy pek çok açıdan çok güzel bir kızdı. Annesini bu sabahki saldırıda kaybetmiş olmayı, tam da ondan beklendiği şekilde kabullenmekte zorlanıyordu.

Televizyondaki haberler Shard'ın üst katlarından taşan dumanı gösteriyor, erkek muhabir teröristlerin bu üçüncü saldırısını artık paniğe kapılmış bir ses tonuyla anons ediyordu.

Yaralı ve ölü sayısı henüz net değildi. Ancak açılış partisine katılan misafirlerin arasında sadece önemli politikacılar, iş adamları ve ünlüler değil; aynı zamanda dedikodulara bakılırsa Kraliyet ailesinin en az iki üyesi de bulunuyordu. Yaralıları binadan dışarı çıkarma çalışmaları başlamıştı. Öte yandan seyir terasının camlarının gerisinde de pek çok ceset vardı. Kameralar bu görüntüleri yansıtmamaya çalışırken, şimdi umutsuzca yangını bastırmaya çalışan itfaiye ekiplerine odaklanmıştı. Ancak haberleri seyreden herkesin farkında olduğu gerçek;

felaketin büyüklüğü ve teröristlerin Londra'nın kalbindeki en önemli kent simgelerinden birine bu kadar kolay ulaşabilmiş olmasıydı.

Stanhope kuşatması tekrar yaşanıyor gibiydi. Crossman âdeta ayağa kalkıp dans etmek isteyecek kadar büyük bir gurur yaşıyordu. Sadece sırlarını öğrenen karısından kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda planladığı ve yatırımını yaptığı bu mükemmel şekilde işleyen saldırıların, İngiltere'yi sosyal bir çöküşün eşiğine getirmesini umuyordu. Füze, Shard'ı hükûmete verdikleri süre tamamlanmadan vurmuş olsa da bunun bir önemi yoktu. Crossman hükûmetin taleplerini asla karşılamayacağını her zaman biliyordu. Aslında daha çok buna güvenmişti, Başbakan müzakere etmeyi dahi reddedecekti. Diğer yandan üçüncü saldırı da gerçekleştikten sonra, halkın gözünde zayıf ve etkisiz görünecekti.

Garth Crossman ülkesini seviyordu. Endüstri Devrimi'ne öncülük etmesini; ordularıyla, kültürü ve idealleriyle dünyanın yarısını sömürgeleştirmiş olduğu gerçeğini ve değişim kasırgaları ulusları yok ederken, gururlu bir biçimde dimdik durmuş olmasını seviyordu. *Bu topraklar* atalarına aitti. Ama diğer *Kardeşlik* üyeleri gibi o da şu an dönüştüğü şeyden nefret ediyordu. İş anlaşmalarında çok işine yarayan, işte bu öfke ve soğuk acımasızlığın karışımı idi. Onu şimdi adım adım ilerlediği yola itmişti. Ölüm ve yıkımla aydınlanan bir yola...

Başka bir nedeni daha vardı. Garth Crossman on iki yaşında bir çocukken, okuldan sonra yerel bir grup genç tarafından soyulup dövüldüğü günü hiç unutmuyordu. Dört kişilerdi, iki siyahi ve iki de beyaz. Onu sadece soymakla kalmamış, işkence etmiş, ceketini ve başlığını Stanley bıçağı ile kesmiş, bıçağı yü-

züne dayamış, Crossman altına kaçırıp merhamet etmeleri için onlara yalvarırken onunla eğlenmişlerdi. Onu yüzünde bir yara izi bırakmakla tehdit etmişlerdi. Pantolonunu çıkarıp nehre atarken Crossman'ın gözyaşlarıyla dalga geçmişlerdi.

Piç kuruları.

Crossman bu işkenceyi hayatının her günü yaşamaya devam etti. Yüzeyin altında öfke ve nefret birikirken, intikam için yanıp tutuştu. Öfkesi sadece ona bu utancı yaşatan dört gence karşı değildi. Sokaklarda dolaşan tüm ayak takımından olduğu kadar, onları savunan alçak yetkililerden de tiksiniyordu.

"Kim böyle bir şey yapabilir ki baba?" diye fısıldadı, Lucy. Sunucunun sesi odada yankılanırken yüzünü babasının göğsüne bastırmıştı.

Crossman rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Vicdanı olmayan insanlar tatlım." dedi. "Korkarım dünyada çok sayıda kötü insan var. Ama ben seni korumak için buradayım. Her zaman da yanında olacağım."

Kumandaya uzanırken kızının sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Kanalı değiştirdi, daha sonraki tekrar haberlerin tadını çıkarabilirdi. Şimdilik görevi Lucy'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamaktan ibaret olmalıydı.

Sehpanın üzerindeki cep telefonlarından biri çalmaya başladı. Telefonun zili sadece acil durumlar için kullanıldığını gösteriyordu. Gerildi. Dünya üzerinde bu numarayı bilen sadece iki kişi vardı. Ekrana baktı. Londra hattıydı.

Ankesörlü telefon olduğu çok belliydi.

Özür dileyerek, "Buna bakmak zorundayım." dedi. Kızın

başını göğsünden kaldırdı ve ayağa kalktı. "Söz veriyorum birkaç dakika sonra geri geleceğim."

Kızı, anladığını belli etmek istercesine yaşlı gözlerle ona gülümsedi, Crossman da kızına karşılık verdi. Ne kadar güzel ve büyüleyici bir kızı olduğunu düşündü.

Telefonu alıp yan odaya geçti. Arayan Cain'di. Adamın söylediklerini duyunca Crossman'ın tüyleri diken diken oldu.

"Bir sorunumuz olabilir."

Elli Yedi

20.01

Voorhess, Shogun'dan hızlıca kurtulması gerektiğini biliyordu. Şu an havalimanına geri dönme imkânı yoktu.

Polis, her nasılsa Stinger saldırısını gerçekleştirmeden önce onu öğrenmişti. Dışarı çıktığı zaman, Bay Butt'ın kapısının önünde aniden ortaya çıkmalarını açıklamak için düşünebildiği tek şey buydu. Birkaç saniye sonra onu bulmuşlardı. Kaçmaya çalışmasına rağmen, çekici ama sert yüzlü sivil kadın memur, onu tutuklamak için arabanın içine itmeyi denemişti. En önemlisi de onun yüzünü görmüş olmasıydı. Daha önceki yaşlı adam dışında, onu iş başında gören olmamış ya da olanları anlatmak için hayatta kalamamıştı. İşte bu yüzden, on yıldan beri profesyonel katil olarak çalışabiliyordu.

Gerçekten rahatsız edici olan şey, bunların hiçbirinin onun hatası olmamasıydı. İşini, söz verdiği şekilde yapmıştı. Bay Butt'ın ev anahtarına sahip bir kız arkadaşı olduğu konusunda uyarılmalıydı çünkü neredeyse bir felaketle sonuçlanacaktı. Voorhess, yeteneklerinden ve detaylara gösterdiği ilgiden dola-

yı kendiyle gurur duyardı. Ve aynı şeyi, onu kiralayanlardan da beklerdi. Ama onu hayal kırıklığına uğrattılar.

Şimdi, her yönden peşinden gelen polislerden kaçıyordu.

Sağ tarafta, önünde otoparkı olan küçük bir otel gördü ve döndü. Yer yoktu, bu yüzden iki arabanın önüne onları engelleyerek park etti. Araçtan çıkıp hızla yürümeye başladı. Polisin bulacağı ama artık hiçbir işine yaramayacak Shogun'da DNA izleri bıraktığını biliyordu.

Kaldırıma adımını atar atmaz yolun diğer tarafında, mavi lambalarını kızgın şekilde yakıp ona doğru savrulan bir polis devriye arabası gördü.

Başkalarının sorun olarak gördüğü şeyleri, hep fırsat olarak nitelendirirdi. Bu ona babası tarafından kararlılık kavramının önemiyle birlikte öğretilmişti. Hemen yola doğru adımını attı ve onlara el salladı. Onun fiziksel tarifi, devriyelere çoktan verilmiş olmalıydı ama genel bir tarif olacaktı. Onu gördükleri anda oturuyor olduğu için beden ölçülerini bilmiyorlardı. Ayrıca henüz çok yeni olan bu olaydan sonra, hedefteki kişinin onların dikkatini çekmek isteyeceğini de düşünemezlerdi.

Polis arabası, yolun karşısından döndü ve yanında durdu. Sürücü, yüzünde ekşi ve suçlayıcı bir bakışla başını camdan uzattı. Teröristleri kovalamaya devam etmek istediği belliydi.

"Otelde! Bir adam gördüm!" diye kekelerken arabaya doğru yaklaştı.

Otuz santim uzaktayken, Bay Butt'ın kız arkadaşını öldürdüğü 22'liği tulumunun altından çekip şaşkın memurun alnına dayadı ve tetiği çekti. Adamın nefesi kesildi ve koltuğuna düştü. Voorhess eğilip koltuktaki memurun görünüşüne baktı. Yirmilerin başında solgun tenli bir gençti, kapı koluna uzanınca yüzünden vurmuş, ikinci mermiyi de göğsüne yollamıştı.

Başka bir siren sesini yaklaştığını duyabiliyor ve hızlı hareket etmesi gerektiğini de biliyordu. Silahı tulumunun arkasına koyarak arabanın arkasına koştu, bagajı açtı ve içinde eşyaları olan çuvalı fırlattı. Sonra görgü tanığı olmadığına emin olmak için çevreye bir göz attı, şoförü koltuktan çekti, tekmeledi ve şapkasını alarak içeriye doğru sıkıştırdı.

İkinci bir polis arabası, diğer taraftan yaklaşık doksan metre uzaklıktan çok hızla yaklaşıyordu. Voorhess hemen kendini topladı ve polis şapkasını takıp şoför koltuğuna atladı, kaldırımdan uzaklaşarak yolun sol tarafına geçti.

Polis arabası yaklaştıkça yavaşladı ve Voorhess işte o an, arka koltuktan inlemeler duydu. Gözünün ucuyla soluk yüzlü genç polisin arka koltukta eğildiğini, yüzünden kan aktığını ve acıklı sesler çıkarırken kolunu kaldırmaya çalıştığını gördü. Ölüme çok yakın olduğu kesindi.

Koluyla yaralı memura vurdu ve arka koltuğa itti. Diğer polis aracı ile karşılaştığında, yaralı arkadaşlarını görmeyecekleri şekilde selamını verdi ve yolda hızını arttırdı.

Mesafeyi biraz açtıktan sonra, ucuz bir korku filminden çıkma zombi gibi koltuğunda sersem şekilde soluklanan genç polisi halletti. Arabayı yavaşlatan Voorhess, 22'liği çıkardı, polisin şakağına dayadı ve tetiği çekti.

O anda telsizden ses geldi ve arayan kişi, Voorhess'ın kullandığı aracın mevcut yerini soruyordu.

"Bravo 4, duyuyor musun?" diye sordu endişeli bir erkek sesi. "Silah sesleri duyduk. Bravo 4. Lütfen cevapla. Tamam."

Voorhess, iç çekerek telsizi yerinden çıkardı ve camdan dışarı fırlattı. Bu kahrolası şehirden tek parça olarak çıkıp çıkamayacağını merak ediyordu.

Elli Sekiz

20.06

Ekip araçları, yolun iki tarafını da kapatarak geliyorlardı. Tina, çok geç kalmış olmalarının bir sorun olduğunu düşünüyordu. Siyah Shogun en az on dakika önce gecenin içinde yok olmuştu ve şu ana kadar düzinelerce polis aracı ile bir helikopterin de aramaya katılmasına karşın bulunamamıştı. Geçen her dakika, teröristlerinin daha da uzaklaştığı anlamına geliyordu.

Kontrol'den gelen ilk raporlara göre, son iki askerî inzibat ve tanınmış televizyon sunucusu da dâhil, Shard'daki saldırıda elli kadar yaralı vardı. Ancak şu ana kadar kaç kişinin öldüğü haberi gelmemişti.

Tina ve Bolt, içeride daha fazla şüphelinin bulunması hâlinde, füzenin ateşlendiği evin elli metre yarıçapındaki tüm mülklerin tahliyesini koordine ediyordu.

"Ev, Bay Azim Butt'a ait." dedi Tina, Bolt'a. O sırada bir çift ve iki küçük çocuğunu, cinayet bölgesini belirleyen ince

bandın arkasına doğru götürüyordu. "Otuz iki yaşında ve yalnız yaşıyor. Komşulara göre, burada on sekiz ay yaşamış. Buraya sık sık gelen bir kız arkadaşı olduğundan da bahsettiler."

Bolt, kafasını salladı. "Kontrol'ün onun hakkında bulduğu bilgiler... Birkaç iş yapıyor. Restoranlara ithal ürünler sağlıyor ve perakendecilik yapıyor. Fena para kazanmıyor ama evi üzerinde üç yüz bin ipotek var. Sabıka kaydı yok ve adı herhangi bir izleme listesinde yer almıyor, ayrıca o bir Müslüman."

"Shogun'un içinde gördüğüm adam, kesinlikle bu değildi. O bir beyazdı, kırklarının başında ya da muhtemelen ortalarında; yanık tenli, hem de iri yapılı bir adamdı. Bay Butt ise minyon biriydi."

"Peki bu adam kim?" Bolt kaşlarını çattı. Yüzündeki çizgiler, Tina'nın hiç görmediği şekilde belirginleşmişti. Olanlardan çok sarsılmıştı ama Tina bunu göstermemek için çabaladığını görebiliyordu.

"Her kimse, bir asker geçmişi olduğu kesin. Bir Stinger'ı ateşlemek için eğitimli olman gerekir. Herhangi bir aptal bunu yapamaz. Onu yakalama çabalarımız sırasında panik bile olmadı."

"Onu yakalayacağız." dedi Bolt kararlılıkla. "Bu kadar polis tepesindeyken çok uzaklaşamaz."

Tina, o ana kadar çok iyi idare ettiğini söyleyerek itiraz etti. Sonra arkasını dönüp boşaltma işlemine yardım etmek için bandın gerisine geçti. Fox, İslami Hâkimiyet'in arkasındaki insanların, aşırılık yanlısı yerliler olduğunu iddia etmişti; bu da evden çıkan adamın neden beyaz olduğunu açıklıyordu. Onlar zaten Jetmir Brozi aracılığıyla, Fox ve İslam Hâkimiyet arasında bağ kurmuşlardı. Ancak hâlâ bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Ve evin asıl sahibi Bay Butt'un nerede olduğunu da bilmek istiyordu.

Üniformalı bir polis, şüpheli mülke tamamen kurallara aykırı olarak yaklaşıyordu. Tina, eğildiğini ve mektup kutusundan içeri baktığını gördü.

"Hey, oradan uzaklaş!" diye bağırdı. Bir polisi kuralları ihlal ettiği için eleştirmesinin, aynı mesleği yapan biri olarak ikiyüzlülük olduğunu ama teröristlerin daha önce polis için bubi tuzaklı bir bomba bıraktığını ve bunu tekrar yapabileceklerini de biliyordu. "Bomba imha ekibi gelene kadar oraya kimse giremez."

Polis, meraklı bir ifade ile ona doğru döndü. "Ama orada birisi var ve yardım isteyerek bağırıyor."

"Fark etmez." dedi Tina. Yanına yürüdü ve kolunu tuttu. "Burada gerçekten dikkatli olmamız lazım. Bir tuzak olabilir."

"Başı gerçekten belada gibi bağırıyor, efendim."

"Tamam. Ama geri çekilin."

Mike Bolt'un yeni gelen CO19 memurlarıyla konuştuğu bölgeye doğru baktı, sonra eğilip posta kutusunu açtı.

O anda, evin içinden bir yerlerden gelen kısık bir erkek sesi duydu. Sesinden korktuğu belliydi.

"Ben polisim!" diye bağırdı. "Siz Bay Butt mısınız?"

Cevap vermediği için ama bu sefer daha yüksek sesle tekrar sordu.

Bir an sessizlik oldu ve sonra adam bağırarak cevap verdi. "Evet. Bana yardım etmelisiniz. Tuzağa düştüm."

"Sizi duydum. Hemen yanınıza geliyoruz."

Ayağa kalktı ve dikkatini çekmek için Bolt'a elini salladı.

*

Voorhess, parka girdi ve polis arabasını yoldan görünmesi zor bir yere, ağaçların gölgesindeki bir çite doğru park etti. Her yönden siren sesleri geliyordu ama artık onların dikkatini çekmeyecekti. Bunun yerine, çantasını bagajdan aldı ve çitin üzerinden park tarafına tırmandı. Hayatında hiç olmadığı kadar kendini bir avmış gibi hissetmesine karşın, sakin durmaya çalışarak karanlıkta diğer yöne doğru hareket etti.

Bombayı Bay Butt'ın evinde patlatarak bir karmaşaya neden olacaktı. Polis yakında evin etrafında toplanacak ve içeri girmek için son hazırlıkları yapacaktı. Birkaçını havaya uçurabileceğinden emindi. Şansı yaver giderse onu gören kadını da ortadan kaldırabilirdi.

Cebinden telefonunu çıkardı ve bombanın içindeki pile bağlı telefonun numarasını çevirdi. Bulunduğu yerden az da olsa patlama sesini duyabilir mi, diye merak etti.

*

"Sen ne yaptığını sanıyorsun? Oradan uzak dur!"

Bolt, Butt'ın ön kapısından Tina'ya doğru yürürken, bazen yaramaz bir öğrenci gibi olduğunu, asla girmemesi gereken yerlere girdiğini düşündü. Yürürken bacaklarının titrediğini hissetti. Başı dönüyordu ve birkaç dakika önce ölümle burun buruna geldiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Uzaktaki binaların üzerinden, Shard'ın üst katlarından dışarı çıkan yoğun siyah dumanın gökyüzüne yükseldiğini görebiliyordu. Bu, engelleyemediği saldırının acımasız bir hatırlatıcısıydı. Daha önce tepki verebilseydi, Jones'a biraz daha dikkat edip füzeyi aldığı buluşmaya kadar onu takip edebilseydi keşke. Stanhope kuşatmasının arkasındaki insanları yakalamak için

son birkaç aydır daha çok çalışsaydı, bu noktada olmayabilirdi. Bu kadar basitti ve kendinden başka suçlayacak biri yoktu.

"Bay Butt içeride." dedi Tina onu karşılamaya doğru gelirken. "Kapalı kaldığını söyleyerek bağırıyor ve sesi korkmuş gibi."

"Oraya yaklaşma ve boşaltıma devam edin. Bomba imha ekibi yolda. İşi onlara bırakmamız en iyisi."

Başını salladı ve geri dönerken Bolt da eve baktı. Eğer Butt bu saldırının içindeyse, hâlâ içeride olmasının tek sebebi; evine girdiğinde muhtemelen bir tür intihar saldırısında onları pusuya düşürmek olacaktı. Yine de Cain ve Cecil Boorman'la nasıl iletişim kurmuştu? Her şey mantıksızdı.

Evin ilk katında tek bir kükreme biçimindeki patlama, Bolt'u arkaya doğru uçurdu ve mülkün önünü kaldırımdan ayıran alçak duvarın üzerinden yuvarladı. Üzerine doğru gelen sıcak hava dalgasını ve ardından da sadece yarım saniye içinde etrafına düşen eve ait parçaların garip ve donuk seslerini hatırlıyordu. Ardından keskin ve ani bir acı hissetti ve dünya ansızın karardı.

Elli Dokuz

20.12

Voorhess, bombanın belli belirsiz sesini duydu ama ilgilenmedi. Karanlık parktaki ana yolun yanındaki ağaçları kamuflaj olarak kullanıp sıra hâlinde takip ederek koşuyordu. Gençliğinde, iyi bir orta ve uzun mesafe koşucusuydu. Sürat koşucusu için hep fazla iri olsa da haftanın dört günü yaşadığı yere yakın olan Cape'in engebeli sahil yolları çevresinde koşardı.

Sonuç olarak, yorgunluğunu kontrol altında tutabiliyordu. Koşmanın onu sakinleştirdiğini ve düşünmeye sevk ettiğini fark etmişti. Ama şu anda, uzun süredir ilk defa çevresinde olup bitenin baskısını üzerinde hissediyordu.

Polis helikopteri, parkın kenarına yakın geçmişti. Eğer doğrudan üzerinden geçseydi, ısı sensörlü aletleri onu hisseder, görüntülendiği anda da onu yakalayana kadar peşini bırakmazlardı. Bir sürü ısı kaynağı olan insanların arasına ulaşmalıydı. Tek seçeneği buydu çünkü küçük alanlardan korkuyordu. Tuzağa düşmekten de. Hapishane, onun için ölümden daha kötü

bir kaderdi. Ölüm, en azından hızlıydı. Bir hücrede geçirilen yıllar, onun için işkencenin en barbar şekliydi.

O zaman canlı yakalanmamaya karar verdi.

Helikopterin, arkasındaki bir yerlerden dönüyor olduğunu duydu. Sonra pervanesinin sesi daha da yakınlaştı. Parkın güney sınırı yaklaşık yirmi yedi metre uzaklıktaydı ve diğer taraftan geçen arabaların farlarını görebiliyordu. Adımlarını hızlandırdı ve enerjisinin son damlalarını kullanarak ilerledi.

Giriş kapısı kapalıydı ama hemen üzerinden atladı. Helikopter artık iyice yaklaşmıştı. Yakında onun ısısını belirleyecek ve her şey bitecekti. *Son.*

Sağ tarafından yirmi metre ileride, saçma bir müziğin yoğun ritminin dışarıya taştığı küçük bir Hatchback araba, kırmızı ışıkta durmuştu. Diğer tarafta duran iki araba daha vardı. Hepsi de karşıdan karşıya geçmeye çalışan genç bir çifti bekliyorlardı. Hatchback, sabırsızca motorun devrini yükseltirken Voorhess yavaşladı ve hem mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak, hem de bu eski arabanın kapılarının kilitli olmayacağını hesaplayarak yolcu kapısına doğru koştu. Helikopter parkın üzerine geldiğinde, portakal rengi ışıkları yanmaya başladı. Şoför, arabasını ilerletmeye fırsat bulamadan Voorhess kapıyı açtı ve içeriye kaba bir şekilde atladı.

Genç, beyaz ve sivilceli şoför, Voorhess'e ağzı açık şekilde baktı.

"Sür!" diye kükredi Voorhess, 22'liği eline alıp çocuğun kaburgalarına bastırarak.

Çocuk silaha baktı, miyavlamaya benzeyen garip bir ses çıkardı ve sonra helikopter üzerlerinden yakın ve çok gürültülü şekilde geçerken söyleneni yaptı.

Altmış

20.13

Sanki birileri kulağına pamuk tıkamış gibi tüm dünya Tina için susmuştu. Yalpalayarak ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Herkes sanki çok yavaş hareket ediyor, ona doğru koşarlarken sesleri garip ve uzak bir mesafeden geliyordu.

Yeniden kendine gelmesi ve olanları toparlaması birkaç saniyesini aldı. Bomba yolun karşısına geçerken patlamıştı. Patlamanın gücü ve içgüdüleri ile betona doğru düşmüştü. Kararmış pencere çerçevelerinden çıkan kalın duman ve alevler içindeki Azim Butt'ın evinin ilk katını görmek için geriye baktı. Farklı ebatlardaki duvar parçaları, yarım ve yığın hâldeki tuğlalar, bazıları hâlâ yanar hâlde binanın önündeki yola saçılmıştı. Tina, bunlardan biri ona çarpmadı diye şükrediyordu.

Ve sonra, gözleri olay mahalline odaklanınca, bahçe duvarının önünde bir beden gördü.

Kahretsin, Mike.

Tina panik hâlde, yattığı yere doğru koştu ve yanına çöktü.

Adamın gözleri kapalıydı ve başının arkasındaki kesikten kan akıyordu fakat bu kesiğin ne kadar derin olduğunu söylemek zordu. Ona seslense de kendi sesini bile duymakta zorlanıyordu. Patlamadan kulakları hâlâ tıkalıydı. Ona bir şey oldu diye çok korkuyor, bir yandan da ona karşı hislerinin derinliğini takdir ediyordu.

Sonra Bolt gözlerini açtı ve ona baktı. Ansızın tüm bedenini eğilip onu öpme arzusu sarmıştı.

"İyi misin?" diye sorarken sesindeki umutsuzluğu saklamaya çalışıyordu.

"Sanırım."

Kalkmaya çalıştı ama bacakları tutmayınca Tina'nın üzerine düştü, az kalsın onu da yere yuvarlıyordu.

Tina, "Sorun yok, seni yakaladım." dedi onu tutmayı başarınca.

Geri dönüp yardım isteyince, bir grup CO19 memuru yanlarında bir sedye ve iki sağlık görevlisi ile koşarak yanlarına geldi.

"Tanrım, başım acıyor." dedi Bolt, gelen ekip tarafından sedyeye kaldırılırken.

"Merak etmeyin." dedi sağlık görevlisinden biri. "Sizi hemen hastaneye götüreceğiz."

Bolt, onu yanan binadan uzaklaştırırlarken acıyla gözlerini kısarak kafasını salladı. "Olmaz. Beni burada tedavi edin. Hastaneye gidecek zamanım yok."

"Yerinde olsam, doktorun dediğini yapardım." dedi Tina sedyenin yanından yürürken. Elini tutmak istiyordu ama doğru olmayacağını da biliyordu. Bolt hiç iyi görünmüyordu.

Bolt oturmaya çalışırken, "Ben iyiyim." dedi ama beceremedi.

Sağlık görevlisi başka bir şey söylemeye çalışıyordu ki Bolt sedyenin yanına eğilip kusmaya başlayınca söyleyemedi. Tina'nın ayaklarını da çok az mesafe ile ıskalamıştı.

O anda ceketinin içindeki cep telefonu çaldı. Tina'ya, odaklanmakta zorlandığı için kaşlarını çatarak baktı. "Telefonumu cevaplayabilir misin?"

Tina başıyla onayladı, ceketinin içine ulaştı ve telefonu çıkardı. Sağlık görevlileri de Bolt'u ambulansın arkasına yerleştiriyorlardı.

"Mike Bolt'un telefonu. Ben Tina Boyd."

"Ben, Terörle Mücadele Merkezi Komutanı Ingrams. Orada neler oluyor?"

Tina, kendisine bubi tuzaklı bombayı anlattı.

"Mike ne kadar kötü yaralandı?" diye sordu Ingrams. Sesinden, gerçekten endişeli olduğu belliydi.

"Sanırım biraz sarsılmış ama kendinde ve hafızası da oldukça berrak. Onu ambulansa koydular. Shogun'daki şüpheliyi henüz bulamadık mı?"

"Hayır. Tüm bölgenin çevresinde geniş bir güvenlik kordonu yerleştiriyoruz ama henüz bir iz yok." Ingrams, sesli bir şekilde nefes verdi. "Ve başka bir sorunumuz daha var. William Garrett'ın kaldığı hapishanede isyan çıkmış. Tek koğuş, tamamen mahkûmların eline geçmiş ve şimdi de ikincisinde sorunlar başlamış."

Tina, hapishane müdürü Thomson ile yaptığı konuşmayı düşündü. Hapishaneyi kavlı bir çakmak olarak tanımlamıştı çünkü sadece mahkûmlar izin verdiği zaman işlevini görebili-

yordu. Ve şu an iş birliği yapmayı kesmeye karar vermişler gibi duruyordu.

"Fox iyi mi?" diye sordu Tina.

"Olayları başlatan onun kanadıydı ama onu dışarı çıkarmayı başardılar. Belli ki ikinci kez bir suikast girişimi oldu. Başaramadılar ve o da yaralanmadı. Ama görünüşe göre şanslıymış."

"Bana bunun olacağını söylemişti. Bu bir tesadüf değil."

"Olmadığını biliyorum." dedi Ingrams. "Eğer güvenli bir yere taşınırsa, Garrett isimleri sana vereceğini söyledi ve bir nevi anlaşma teklif etti."

"Özeti bu, evet."

"Onun güvenli bir yere götürülmesini organize ediyoruz ama tahmin edeceğin gibi, bu konu çok hassas. Özellikle de bugün olanlardan sonra. Bu gece telefonu yanından ayırmamanı istiyorum çünkü; eğer taşınırsa, onunla yeniden konuşmanı istiyorum. Belli ki onunla düzgün bir iletişim kurabildin."

"Teşekkürler, efendim."

"Başka bir şey daha var. Mike'ın muhbiri ile sözde buluşacağı yere iki dedektif yolladık ama adam orada yoktu. Muhbire acilen açıklama yapmalıyız, zira anladığım kadarıyla bize füze hakkında bilgi veren oydu. Ama hiç kimsede onun iletişim bilgileri yok."

"Hemen Mike ile konuşacağım."

Tina telefonu kapattı, ufuk çizgisine egemen olan ve sade güzelliğini yaşananlar sonucu acımasızca ihlal edilen Shard'a doğru giderek, sayısı artan acil servis araçlarına baktı.

Sorumlular şimdilik kazanmıştı ancak bu özel savaşı kazanamayacakları konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı.

Altmış Bir

20.22

Dairemdeki puslu ön odadaki televizyonda Shard yanıyordu ama kendime gelerek ekrana bakamadım. Kanalları da değiştiremedim. İşte oradaydı; bu öğleden sonra yaptığım her şeyin sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Biramın son yudumunu da içip, lanetlenmiş bir adam gibi hissederek şişeyi bıraktım.

Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmüştüm. Acımam için bana yalvaran birini vurmuştum. Daha önce de Afganistan'da soğukkanlılıkla öldürmüştüm. Kolayca canlı olarak ele geçirebileceğim iki Taliban, devriyemizle girdikleri çatışmada yaralanmıştı. Onların başında da aynı Dav'ın başında durduğum gibi durdum ve sırayla bir düzineden fazla mermi boşalttım. Sonrasında pişman oldum, hâlâ pişmanım. Beni öldürmeye çalışmış olabilirlerdi ancak sonuçta onların ülkesine giren bizlerdik ve benim yaptığım barbarlıktı.

Aradaki tek fark, bu cinayetlerin evden binlerce kilometre

uzaklıktaki tozlu ve sıcak savaş ortamında. medyanın meraklı gözlerinden uzakta gerçekleşmiş olmasıydı.

Bugünkü katliam ise neredeyse kapımda olmuştu.

Bolt ve mesai arkadaşları, teröristlerin üçüncü saldırısını da durduramamıştı. Birçok kişi gibi, benim de Shard'da resmî bir açılış partisi olduğundan haberim yoktu ve sabahki bombalı saldırılara karşın iptal edilmemiş olmasına inanmak da zordu. Terörist tehdidine karşın her şeyi normal göstermek kesinlikle hükûmetin bir stratejisiydi. Eğer böyleyse, işe yaramamıştı.

Cain, tam olarak istediğini, tahmin ettiği kaos ve terörü elde etmişti. Ve bu sabah kahve dükkânını bombalayan kişi, otuz bir yaşında Müslüman bir erkek olarak tanımlanmıştı, İslamcı köktendinciler suçlanacak gibi görünüyordu. Cain de muhtemelen şu anda başarısını kutluyordu.

Tabii ki polis, yerleştirdiğim GPS ünitesini kullanarak onu zaten takip etmemişse. Eğer öyleyse, Cecil ile tutuklanmış bile olabilirdi. Öğrenmek için sadece beklemek zorunda kalacaktım.

En büyük sorunum, bir mahkemede bana karşı ifade vermek için seçildiklerinde, iki adamın da depodaki katliam ve Dav'ın cinayeti için beni suçlayabilecek olmasıydı. İşte o zaman yıllarca içeride yatabilir, Gina ya da Maddie'yi bir daha göremeyebilirdim. Olabilecek en kötü durum buydu. En azından bir planım vardı. Terörle Mücadele Merkezi'nden gelen dedektiflere, Cain ve Cecil'in buluşmaya bensiz gittiğini, füzeyi bana başka bir yerde gösterdiğini söyleyecek ve en iyisini umacaktım. Tam olarak kusursuz değildi ama şu an elimden başka bir şey gelmiyordu.

Bolt'la konuşup evde olduğumu söylemeliydim. Sorgulamamı geciktirmenin bir anlamı yoktu. Midemdeki birkaç birayla,

bu durumla başa çıkacak kadar kendimi kuvvetli hissettim.

Ayaklanmış telefonu ararken kapı zili çaldı.

Cevaplamamayı düşündüm ama televizyonun sesi evde olduğumu belli ediyordu. Pencerenin yanına gittim ve perdeyi birkaç santim açtım.

Ufak tefek Cecil, soğuktan ayakları üzerinde titreyerek sırtını bahçeye vermiş şekilde kapımda duruyordu. Bana el salladı ve kapıyı açmamı işaret etti. Eskiye göre farklıydı, kısa bir deri ceket ve kot pantolon giymişti. Soğuktan ceketin fermuarı çekiliydi.

Durup dururken kapıma gelmesinden hoşlanmamıştım. Rahatsız olmuştum. Ama beni görmüştü. Onu görmezden gelmek, şüphe uyandırırdı.

"Ne istiyorsun?" Pencereden bağırdım. "Yalnız kalmak istediğimi sana söylediğimi sanıyordum."

Cecil'in yüzü asıldı. "Bu da ne?" diye sinirle bağırdı. "Bu soğukta beni burada mı bırakacaksın? Konuşmamız lazım."

Dışarısı zifirî karanlıktı. Dairem zemin kattaydı. Yoldan yüksek bir çit ile ayrılmış dört katlı müstakil bir evin girişindeydim. Tenha bir bölgeydi. Fazla tenha. Üst dairemdeki bayan hiç duymazdı. Diğer komşularım ise çok uzakta çalıştıklarından, genelde evde yoklardı.

"Hadi ama, bu da ne demek oluyor, Jones?" Cecil, çok rahatsız olmuş bir şekilde yine bağırdı.

Başımda tehlike çanları çalıyordu. İşte o an, ne kadar eski bir dostum olursa olsun, onu içeri almamaya karar verdim.

Tam o sırada sağımdaki perdeli pencerede bir gölge belirdi ve tepki veremeden Cain önümde belirdi. Solgun yüzüyle, ay

ışığında hayalet gibi görünürken yanağındaki bir damar atıyordu. Elinde susturuculu bir silahı vardı ve namlunun ucu cama değiyordu.

"Ön kapının anahtarlarını pencereden ver, Jones." dedi yüksek ve sert bir sesle.

"Neler oluyor böyle?" Hareket etmek için çok geç kaldığımı bilerek, sesime doğru miktarda öfkeyi katmıştım.

Cecil'de bile ceketinin altından görebildiğim susturuculu bir silah daha vardı ve öfkesi gözlerinden okunuyordu.

"Cevaplayacağın sorular var." dedi Cain. "Tam olarak kim için çalışıyorsun?"

İşte o zaman beni çözdüklerini anladım. Bu, polise anlatacaklarım için artık endişelenmemem gerektiği anlamına geliyordu.

Çünkü ben zaten ölü bir adamdım.

*

"Muhbir Richard Burnham-Jones'ın ev adresini buldum." dedi Tina. Başının üzerinden geçen helikopterin sesini bastırmak için bağırmıştı. Azim Butt'ın evinin çevresindeki hareketlilikten kaçmak için yol boyunca yürüyordu. Adresi okudu ve Komutan Ingrams adresi yanındaki birine dikte edinceye kadar bekledi.

"Tamam, şimdi oraya memurları yönlendiriyoruz." dedi Ingrams. "Bu arada mahkûm Garrett'ı taşıma yetkisini aldık. Bulunduğun yerin yüz seksen metre güneyinde bir park var. Beş dakika sonra seni bir helikopter oradan alacak ve onu çıkarman için hapishaneye götürecek. Hapishanenin on iki kilo-

metre yakınlarında güvenli bir ev hazırlıyoruz. Garrett ile gitmeni ve karadan bu güvenli eve kadar eşlik etmeni istiyorum.

"Neden helikopterle değil?"

"Çok riskli. Henüz Stinger ateşleyicisini almadık. Eğer çevrede Stingerlar varsa, bu helikoptere karşı kullanılabilir. Garrett'ı kaybetme riskini göze alamayız." Durdu. "Bugünkü saldırılarda ve Stanhope kuşatmasında yer alan tüm isimleri sana verirse, mahkemeye kadar güvenli evde tutulacağını ona söyle. Ayrıca hâkime, karar aşamasında bu iş birliğini göz önünde bulundurmasını da söyleyeceğiz. Başka bir deyişle, ömür boyu hapis cezası almayacak."

"Bunu yapma yetkimiz var mı, efendim?" diye sordu Tina. Sekiz yüz metre ilerisinde hâlâ Shard alev alev yanarken, Fox'a istediğini verme fikri midesine oturmuştu. Bu doğru değildi.

"Burada acil bir durum var, Dedektif Boyd. Bugünkü saldırılar, özellikle de Shard'a yapılan son saldırı, hükûmetin zayıf görünmesine sebep oluyor ki buna izin veremeyiz. Eğer Garrett anahtar kişiyse ki görünüşe göre öyle, onu konuşturmamız lazım. Ona işkence yapamayız ama Tanrı biliyor ki burada bu işi severek yapacak pek çok insan var. Bu yüzden tek çözüm bu. Ona şunu da söyle. Eğer konuşmazsa ve başka bir anlaşma öne sürerse, bu asla olmayacak. Aksi hâlde bu gece başka bir araçla Belmarsh'a götürülür. Yargılanana kadar ve gerekirse sonraki elli yıl hücre hapsinde tutulur. Burada boş durmuyoruz, Dedektif Boyd. Bunu bildiğinden emin olmak zorundasın."

"Bunu bildiğine emin olacağım." dedi Tina soğuk bir şekilde. "Ve konuşacağına da!"

Altmış İki

20.24

Ellerim havada, Cecil arkamda silahını kaldırmış şekilde koridordan geçerek dairenin arka tarafındaki mutfağa doğru yürüdüm. Onun arkasındaki Cain de sessizce ön kapıyı kapattı.

"Kimse için çalışmıyorum." dedim hâlâ öfkeli bir ses tonuyla. "Bugün olanlardan sonra gayet açık olduğunu düşünmüştüm. Bir adam öldürdüm ve bu nefsi müdafaa da değildi. Bunu unuttunuz mu?"

Cecil'in unutmadığı açıktı. Ben konuşurken yüzünde beliren şüphe bana umut verirken, Cain'in gözlerindeki acımasızlık umutlarımı söndürdü.

Mutfağın ortasında durdum, sırtımı pencereye verdim ve hayatta kalabilmek için tek şansım olduğunu bilerek konuşmaya devam ettim. "Peki, ben kimin için çalışıyormuşum acaba?"

Cain ve Cecil, hemen birkaç adım önümdeydi. Cecil, silahını göğsüme doğru kaldırmış, Cain ise bana ceza verecek

bir yargıç gibi silahı yanında tutuyordu. "Polis, daha gerçekleşmeden Stinger saldırısını biliyordu. Adamımız neredeyse yakalanıyordu. Ve haberlere göre Shard'ın içindekilere, silah ateşlenmeden önce uyarı gitmiş."

"Ben bunu nasıl yapmış olabilirim? Adamınızın kim olduğunu ya da bizi bıraktıktan sonra Stinger'a ne olduğunu bile bilmiyorum." Sesim çatışmayı sürdürürken içten içe endişeliydim. Bana karşı kanıtlar o kadar eziciydi ki buraya döndüğüm için kendime lanet ettim.

"Arabamda bir böcek vardı." diye devam etti Cain. "Polisi bana getirdi. Bunu sadece sen tezgâhlamış olabilirsin. Seni aldığımda araba yeniydi. Daha önce hiç kullanmamıştım. Hurdalığa gitmeden önce böcek olsaydı, saldırı başlar başlamaz tutuklanırdık. Ama tutuklanmadık. Bunun anlamı, böceğin sonradan konulmuş olduğu. Bu yüzden kimin için çalıştığını söyle. Sana söz, acı çekmeyeceksin."

"Size kaç kere söylemem gerekiyor? Hiç kimse için çalışmıyorum. Hiçbir polis silahlı soygun yapmama ya da cinayet işlememe izin vermez, öyle değil mi? Ben bugün ikisini de yaptım. Ayrıca bana yaptıklarından sonra, neden onlar için çalışayım ki? Yapma Cecil." dedim çünkü onun zayıf halka olduğunu biliyordum. "Benimle çalıştın. Nasıl biri olduğumu bilirsin."

Cecil, "Gerçeği söylüyor olabilir, efendim." dedi kararsızlıkla ama silahı hâlâ göğsüme doğru çevriliydi.

Cain, adımı bile telaffuz etmeden, "Söylemiyor." diye karşılık verdi. "Başkası için çalışıyorsun, Jones. Çünkü başka türlü bu böceğe erişemezdin. Ve Stinger'ı gördüğünde de korktuğunu tahmin ediyorum. Sana, sandığa bakmamanın daha iyi olacağını söylemiştim."

"Dinle, böyle bir şey..."

"Kes sesini!" diye tersledi. Kelimeleri havayı cam parçaları gibi kesmişti. Cecil'e döndü. "Belli ki konuşmayacak ve bizim de burada takılacak vaktimiz yok. İşini bitir."

"Yapma Cecil. Ben senin dostunum."

Cain, küçümseyici bir kahkaha attı. "Sen aptalsın, Jones. İşte sen busun. Bizden biri olma şansın vardı ama sen onu bir kenara attın. İşini bitir, Cecil. Kardeşliğimiz adına."

Eski asker dostuma, bu kez gerçekten son şansım olduğunun bilincinde ve bana inanmasını isteyerek baktım.

Ama umudum tükeniyordu.

Cecil'in ifadesi sertleşti. Eninde sonunda o bir askerdi. Ve askerler emirlere boyun eğerlerdi. "Arkanı dön, Jones." dedi, sert Belfast aksanı sessiz odada yankılanarak. Bu, celladımın aksanıydı.

Her şey bitmişti.

Arkamı döndüm.

İşte o anda mutfak penceresinin aralık olduğunu gördüm. Temiz hava girsin diye önceden açtığımı hatırladım. Bir saniye sonra ansızın mutfak tezgâhında duran kızartma tavasını kapıp Cecil'in bulunduğu yere fırlattım.

Susturuculara rağmen silah sesleri odada yankılanırken, içimdeki adrenalinle koşarak pencereden atladım. Arka komşuların çakıllı otoparkına, havuza atlarcasına bodoslama bir şekilde inmiştim.

Yuvarlandım, ayağa kalktım. Cecil pencereye çıkıp arkamdan ateş ederek ayağımı kıl payı ıskalarken, arabalardan birinin arkasına daldım. Cain'in arkasından bir şeyler söylediğini duy-

dum ama tam anlayamadım, sonra Cecil kayboldu. Birkaç saniye geçmeden ön kapım açılıp kapandı. Kaçışımı engellemek için arkadan dolanacaklarını biliyordum.

Güvenli bölgeye geçebilmem için saniyelerim olduğunun bilincinde, tekrar ayağı kalktım.

O zaman, tüm gücümün bittiğini ve vurulduğumu anladım. Aşağıya baktım. Karnımda ve bir tane de göğsümde delik vardı. Gina'nın birkaç Noel önce hediye ettiği gömleğimden kan akıyordu. O an onu ve Maddie'yi düşündüm ve yaşamam gerektiğine karar verdim. Onlar için yaşamalıydım...

Garaj boyunca yalpaladım ve yaralarımın kanamasını durdurmak için elimle giysilerime bastırdım. Ama zamanında caddeye ulaşmak için çok yavaştım. Cain ve Cecil her an gelebilirdi ve böylece kolay bir hedef olurdum. İşte o an bir karar verip alana sınır çeken otların arasına daldım. Mümkün olduğunca kıvrıldım. Bedenimi saran acı beni endişelendirmeye başlamıştı.

Zamanlama iyiydi. Tam o sırada Cain ve Cecil, ellerinde silahlar sadece birkaç metre ilerimde evin köşesinde belirdiler.

"Çok uzaklaşmış olamaz." diye tısladı Cain. "Onu en az bir kez vurdum. Sen de vurdun. Bak, çakılların üzerinde kan var." Park etmiş arabanın arkasında saklandığım ilk yeri işaret ediyordu. Komşularımdan birinin silah seslerini duyup polisi araması için dua ettim. Üst kattaki yaşlı kadının sesi sonuna kadar açık televizyonu dışarıdan bile duyuluyor, başka sesleri engelliyordu.

Cain çimenlere yaklaşınca nefesini tuttum. Artık aramızda sadece birkaç santim kalmıştı. İyice eğildim ve çevremdeki yaprakların bir kısmını silahla kapattım. En ufacık bir kıpırda-

mamla beni bulacağını bildiğim için öylece durdum. Ciğerlerim patlayacak gibiydi ve her seferinde toprağa kan akıyordu.

Sonra çakılların üzerinde lastik sesleri duyuldu, park etmekte olan bir aracın farlarını gördüm.

Bu sesi kullanarak nefesimi verdim ve yine derin bir nefes aldım. Araba, iki aracın arasına park edene dek otların arasına biraz daha yerleştim. Gelen araç bir BMW'ydi, onu görür görmez en üst kattaki küstah bir şehirli olan Rupert'ı tanımıştım. Benden birkaç yaş genç olmasına karşın bana selam bile vermezdi.

Elinde çantası araçtan çıkarken, silahlarını gizleyen Cecil ve Cain'e suçlayıcı bir bakış attı. Onları baştan aşağı süzerken, "Size yardımcı olabilir miyim, beyler?" dedi. Öyle sakin ve kendinden emin duruyordu ki bir bela ortamını hiç beklemiyordu. Ona hemen aracına atlayıp buradan gitmesini haykırmayı çok isterdim.

Cain ona yürüyüp silahını ensesine dayayınca tek kelime edemedim. Basitçe, "Hayır." dedi ve Rupert'ın göğsüne iki el ateş etti. Kurbanının önce arabanın üzerine, oradan da kayarak çakıllara düşmesini bekledi. Sonra otların yanına gelmeden önce, üçüncü bir kurşunu da kafasına sıktı.

"Çabuk olmalıyız." dedi Cecil'e. "Onu aramaya devam et."

Cain yattığım yere yarım metre yaklaştığında yine nefesimi tuttum. Yaprakların arasından silahıma sarıldım.

Her an beni görebilirdi.

Birkaç metre yukarıdan Cecil'in, "Nereye gitti bu kahrolası?" diye küfür ettiğini duydum. "Buralarda bir yerde olmalı."

Cain tam tepemde dikiliyordu. O an, kan kokusu alıp almayacağından endişelendim. Kafasını aşağı indirirse, ben bitmiştim.

Dişlerimi sıktım ve ölüme hazırlandım.

Cadde tarafında bir araç durdu.

Sonra arkasından siren sesleri geldi ve Cain'in başı kayboldu.

Otlardan uzaklaştı, cebinden telefonunu çıkarttı ve ekrana baktı. "Gitmemiz gerek." Sonra durdu, bir an için beni tamamen unutmuştu. "Fox, her an yola çıkabilir."

Fox. Stanhope kuşatmasından kurtulan tek terörist. Cain ne demek istemişti?

"Ama Jones'u bulmamız lazım!" diye itiraz etti Cecil endişeyle. "Onu bırakamayız. O bir şahit."

Ama Cain ondan etkilenmedi. "Hâlâ hayatta bile olsa, bize bir şey yapamaz. O da bizim kadar bu işin içinde. Hadi."

Ve sonra geri dönüp çakıllardan yürüdüler ve hemen gözden kayboldular.

Hâlâ yaşıyordum. Ama şimdilik.

Altmış Üç

20.50

Fox, sigarasını içerek ranzasına oturdu ve hapishanenin içindeki kargaşadan gelen zayıf sesleri kulağına gelen müzik gibi dinledi.

Onu kapattıkları hücrede televizyon olmadığı için, artık dış dünyada olup biteni izleyemiyordu ama bunun önemi yoktu. Hükûmetin her ne kadar öyle olmasa da durumu kontrol altına aldığını göstermeye çalıştığı bir kargaşanın varlığından haberdardı. Gülümsedi. Gücü tekrar hissetmek güzeldi. Polisin, onlara verebileceği her bilgiye umutsuzca ihtiyacı olduğunu biliyordu. Hepsinden önemlisi, şimdilik Tina Boyd'a verdiği isim oldukça dramatik sonuçlar doğurmuştu. Zaten Tina'yı bu sebeple seçmişti. Diğer pek çok polisin aksine, o işleri halledebiliyordu.

Fox her zaman sakin biri olmuştu. Küçük bir çocukken evlerinin yakınındaki bir gölde, yeterince uzun beklerse bir alabalığın oltaya takılabileceğini bilerek, babasıyla saatlerce oturup balık avlayabilmişti. Çünkü eninde sonunda biri mutlaka takılırdı. Bu nitelik, hapishanede geçirdiği uzun monoton günlerde oldukça işine yaramıştı.

Ancak şimdi burada otururken sakin kalabilmekte zorlanıyordu. Aylardır yaptığı planlar, önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekleşecekti. Hâlen ters gidebilecek pek çok şey vardı. Bunun tek şansı olduğunu yürekten biliyordu. Tüm kartlarını oynamıştı. Şimdi kozlarının herkesten iyi olup olmadığını bekleyip görecekti.

*

Müdür Jeremy Goodman, ofisindeki masada duran telefona gözlerini dikmiş, çalan zilin tiz sesini dinliyordu. Hâlen oldukça üretken olduğu altmış dört yaşında, hayatında ilk defa emekli olmayı düşünüyordu. Hapishane sisteminde otuz yıldan uzun bir süre çalışmıştı. Bunun son on yılı Westmoor'u yöneterek geçmişti ve bu süre içinde, hükümlülere güvenli ve sakin bir ortam oluşturduğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Ama şimdi, aniden yapmış olduğu tüm iyi işler, mevcutta iki hapishane bloğuna sıçramış olan mahkûmların yıkıcı ve nihayetinde amacı olmayan isyanı neticesinde tahrip olmuştu.

Daha fazla geçiştiremeyeceğini bilerek telefonu kaldırdı. Hattın diğer ucundaki kişi, modern ve yenilikçi bir topluma aykırı bir biçimde, yasa dışı davranışlara karşı sert tutumuyla bilinen; karşısındakini rahatsız edici, ufak tefek bir adam olan İç İşleri Bakanı Alan Harris'ti.

Üstünkörü bir hâl hatır sorma girişiminden sonra, Harris doğrudan konuya girdi. Goodman'ı ne zaman duysa, rahatsız eden genzinin derinliklerinden gelen bir ses tonuyla, "Mahkûm William Garrett'ı götürüyoruz." dedi.

"Kimin yetkisiyle?"

"Başbakanın. Gerekli evrak elektronik posta hesabına ulaş-

mış olmalı. Önümüzdeki on beş dakika içinde silahlı bir polis refakati, evrakın kopyalarıyla hapishaneye ulaşmış olacak.

"Sayın Bakan, bundan emin misiniz? Mahkûm Garrett burada mükemmel bir şekilde güvende ve koruma altında. Hapishanedeki kargaşanın hâkim olduğu diğer iki bloktan oldukça uzakta. Ayrıca acil müdahale ekipleri ve çevik kuvvet yolda, buraya varmaları an meselesi."

"Garrett'ın hayatına kast edilen iki girişime maruz kaldınız ve sonuncusu bir saatten daha kısa bir süre önce gerçekleşti. Özür dilerim ama ne düşünürseniz düşünün, tesisleriniz tüm yenilikçi anlayışına rağmen yeterince güvenli değil. Bu mahkûmu kaybetmeyi göze alamayız."

Goodman, bir gün içinde Londra'da gerçekleşen üç saldırının neredeyse kesinlikle en baştaki muhatabı olduğu hâlde, bu durumdan hiç rahatsız olmayan, Harris gibi küçük, kendini beğenmiş birisinin konuşurken takındığı tavırdan tiksindi.

"Mahkûm Garrett hazır olacak." dedi ters bir şekilde ve konuşmayı karşı tarafın cevabını beklemeksizin bitirdi.

"Her şey yolunda mı, efendim?" diye sordu Memur Thomson, Goodman ahizeyi yerine koyduğu sırada. Görevli hapishane memurları içinde en kıdemli olan oydu. Thomson hazır ol vaziyette ayağa kalktı, elleri arkasındaydı, bir zamanlar iliklerine kadar asker olduğu belliydi.

Goodman iç çekti. "Mahkûm Garrett'ın nakli yapılacak. Gidip onu hazırlaman gerekiyor. Ve tüm üst aramasından geçtiğinden emin olmalısın. Ona zerre kadar güvenmiyorum.

Thomson'un yüzü asıldı. "Onu nereye götürüyorlar, efendim?"

"Bilmiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Artık o başkasının sorunu."

Altmış Dört

20.55

Mike Bolt'un başında korkunç bir ağrı vardı. Ama onu vuran şey her ne ise, kırk beş dakika önce vurulduğunda bundan daha iyi hissediyordu.

Şimdi daha da kötü hissediyordu, ona tıbbi müdahalede bulunan doktor hastaneye gitmesi talimatı verse de o bunu anında reddetti. Hâlen ayakta durabiliyorken, şimdi elinde telefon sokakta ileri geri dolandığı sırada kafasına sarılı bandajı bir kenara atarak, Komutan Ingrams'a kesin olarak belirttiği üzere olaya dâhil olmak istedi. "Bu davada başından beri çalışıyorum. Her gün bu işle uğraştım ve gerçekten şimdi durmak istemiyorum." Kavşakta, Azim Butt'un harabeye dönmüş, hâlen yangın sesinin net olarak duyulabildiği evinin birkaç yüz metre ötesindeydi.

"Dinle, Mike." dedi Ingrams. Bezgin ses tonu, Bolt'a onun çoktan kararını vermiş olduğunu söylüyordu. "Gerçekten tüm gayretinden ve bugün gösterdiğin kahramanlıktan dolayı sana minnettarız fakat artık yapabileceğin bir şey yok."

"Nişancıyı yakalayabildik mi?"

"Hayır. Aynı zamanda Cecil Boorman'ı da yakalayamadık ya da Cain için çalıştığından şüphelenilen diğer adamı da."

"Yani hâlen yapılacak çok iş var."

"Kontrolümüz altında, Mike."

"Jones ile konuşmanız gerek. Onun yardımı dokunabilir."

"Bunu yapabilirdik ancak onu bulamadık. Evinin olduğu adrese iki polis memuru gönderdik ve kapıyı açmıyor."

Bolt gerildi. Bu iyi değildi. "İçeri girmeye çalışmışlar mı?"

"Kapı kilitliydi ve onu kırmak içi yetkimiz yoktu. Polis memurlarını başka işler için çekmek zorunda kaldım."

"Bırak oraya gideyim. Geri dönmüş olabilir. Hadi ama. Şu an ölüm döşeğinde değilim."

"Kusura bakma, Mike. Doktorunun dediğine göre, şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirmişsin. Devam etmene izin veremem. Doğrudan hastaneye gitmen gerekiyor." Bu savaşı kazanamayacağını bildiğinden, Bolt yenilgiyi kabullendi ve konuşmayı sona erdirdi.

Soğukta titrerken derin bir nefes aldı. Ingrams ve doktor haklıydı. Hastaneye gitmesi gerekiyordu. Ancak o, her zaman inatçı bir adam olmuştu ve aynı zamanda aşırı hırslıydı. Tina bugün en az onun kadar ateş hattındaydı ve hâlen Fox'u güvenli yere götüren de oydu. Jones hakkında da endişeleniyordu. Onun kaçak durumuna düşmesi için herhangi bir neden yoktu. İki saat önce bir açıklama yapmak için tümüyle hazırlanmıştı ve istihbarattan gelen adamların onu alması için barda beklemeye söz vermişti. Bunun anlamı ya başına kötü bir şey gelmişti ya da yakın bir zamanda yeniden fikrini değiştirmişti.

Bolt, resmî olarak görevden alınmış olabilirdi ancak bu, gidip ona bakmayacağı anlamına gelmiyordu. Her şeyden önemlisi, Jones'un tüm bunlara girmesini sağlayan başta kendisiydi. Belki daha sonra, eğer baş ağrısı geçmezse hastaneye giderdi.

Devam etmeye karar verip kendini daha iyi hissettiğinde, geriye dönüp polis kordonuna doğru yürüdü. Islington polisine ait hırpalanmış Ford Focus'unu almanın ve kendisini bir kez daha işe yarar hâle getirmenin zamanı gelmişti.

Altmış Beş

21.05

Hücre kapısı çaldığı sırada, Fox gülümsemeyi kesmek zorunda kaldı.

"407886 numaralı mahkûm." diye bir komut geldi. "Ayağa kalk ve kendini göster, ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Fox ranzasından kalktı ve kapının yakınında ayakta durdu, ellerini itaatkâr bir şekilde, gözlem kapağının arasından uzattı. Bir saniye sonra kapının kilidi açıldı, Memur Thomson'un liderliğinde dört hapishane memuru ayakta dikiliyordu. Tek bir anlama geldiği üzere, bütün gardiyanlar lastik eldiven giymekteydi.

Hapishane memurları içeri girdiğinde, "Bu iş iyiye alamet değil." dedi Fox.

"Kuralları biliyorsunuz, Bay Garrett." dedi Thomson. "Elbiselerini çıkart. Sana tam bir üst araması yapacağız."

"Geçerli bir sebep var mı?"

"Sana herhangi bir lanet olası sebep göstermek zorunda

değilim, Bay Garrett ama madem sordun, acil olarak nakledileceksin ve gitmeden önce yanında sana ait olmayan bir şey götürmediğinden emin olmak istiyoruz."

"Buradan çıktığımda kendimi daha güvende hissedeceğimi söylemek zorundayım, efendim. Bazı sebeplerden dolayı diğer mahkûmlar benden hoşlanmıyorlar. Sanırım sizi de çok fazla sevmiyorlar." Başıyla, diğer mahkûmların hırsla bağırmalarının, uğultuların ve kapıya vurma seslerinin geldiği koridoru işaret etti.

"Ne oyun çevirdiğini bilmiyorum Garrett." diye dişlerini sıkarak konuştu Thomson. "Ancak her ne olursa olsun, şunu unutma! İstediğin kadar ukalalık yapabilirsin ama yaşadığın sürece bir daha özgürlüğün tadına varamayacaksın. Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim. Umarım lanet olası uzun bir hayat sürersin."

Fox hiçbir şey söylemedi. Thomson'un sözleri güvenini kırdı. En nihayetinde kendisi de tıpkı ona gardiyanlık eden adamlar gibi, aynı su birikintisi içinde kapana kısılmış bir balıktı. Tüm söylenenler boş tehditlerden ibaretti ve her ikisi de bunu biliyordu.

Üst araması, beklendiği üzere ayrıntılı ve etkindi. Fox ayakta durdu ve tam bir sessizlik içinde yapılanlara maruz kaldı; arkası parmaklandığında, bunun ne denli hoşuna gittiği hakkında yapılan alay etmeleri görmezden geldi. Daha sonra bu parmaklar kasıtlı olarak ağzına sokulduğunda, verdikleri tadı görmezden geldi. Duvarda, tüm bu yaşadıklarını gözünü kırpmadan hareketsiz bir şekilde durarak, çevresinde olup bitenlerle ilişkisini kesti ve önünde onu bekleyenleri düşündü: Sıcaklığı ve güneş ışınlarını, uzak bir kumsalda vuran dalgaların sesini...

Her şey birkaç dakika içinde bitti ve hiçbir şey bulamadılar. Her ne kadar bunu gizlemeye çalışsalar da gardiyanların açıkça

acele ettikleri belliydi. Fox, yüzü hücre duvarına bastırılmadan önce, oyalanarak zar zor son kıyafetlerini giymişti ve elleri kaba bir şekilde arkadan kelepçelenmişti.

"Hadi, lanet olası!" diyen Thomson, onu yakasından tuttu ve neredeyse ayakları yerden kesilmiş olarak hücrenin dışına çıkardığı sırada, hâlen şansı varken ona elden geldiğince kötü davranmaya çalışıyor gibiydi.

Bırak istediğini yapsın, diye düşündü Fox. En nihayetinde, Thomson da diğerleri gibi düzene uygun olarak davranmayı seçmiş biriydi. Muhtemelen Fox'un ona çıkışmasını ve saldırmasını, bu sayede uzun zamandır şüphe götürmez bir şekilde, Fox ilk geldiğinden beri beklediği üzere onu hırpalama hakkına sahip olmayı umuyordu. Ama Fox ona bu zevki tattırmayacaktı ve ana binanın ön tarafına yürüdüğü sırada direnmeyecekti.

Yolda, siyah giysili ve başlık takmış, uzun bir şekilde sıralanarak diğer yöne bakan polislerin önünden geçtiler. Bu, hapishane bünyesinde bulunarak her zaman hapishanelerde çıkan kargaşalara müdahale etmek için sevk edilen, polis çevik kuvvetin eşdeğeri olan acil müdahale timiydi. Fox onları daha önce hiç görmemişti. Westmoor, kendisi orada bulunduğu zarfında, her zaman dikkat çekecek kadar sakin bir yer olmuştu. Ancak bu adamlar, alevlere dayalı maskelerinin ardında olmaları gerektiği gibi zalim ve gaddar görünüyorlardı. Sorunu kolaylıkla bastırabileceklerine dair Fox'un şüphesi yok denecek kadar azdı.

Hâlen ters gidebilecek pek çok şey vardı. Yine de hapishanenin ana giriş alanına doğru pek çok sürgülü kapıdan geçirildiği sırada, gerçekten heyecanlanmıştı. Orada Tina Boyd'u, MP5 taşıyan tam teçhizatlı iki polis memurunun arasında beklerken gördü.

İşte buydu. En sonunda yola çıkmıştı.

Altmış Altı

21.13

Tina, Fox'un vesayetini veren son belgeleri imzaladı ve resepsiyon masasının arkasındaki endişeli görünümlü hapishane memuruna geri verdi. Havada su götürmez bir gerginlik vardı. İsyan, Tina'nın bulunduğu yerden duyulmamış olabilirdi ancak etkileri tüm cezaevi personelinin çehresine kazınmıştı.

Korkuyu herkes kadar kendisi de hissetti. Bugün yıkımın acısına gereğinden fazla şahitlik etmişti. Helikopterle buraya gelirken bahçesi acil servis araçlarıyla çevrili, yanmakta olan Shard'ın yanından geçmek zorunda kalmışlardı. İniş yaptıkları sırada, cezaevinin koğuşlarından birindeki büyük yangın da açıkça görülebiliyordu. Bu ona, Ağustos 2011'de Londra ve ülkenin geri kalanına âdeta bir orman yangını gibi yayılan isyanı hatırlattı. O zamanlarda toplumun tam çöküşün eşiğinde olduğu sanılıyordu. Bir bakıma, şimdi de bu şekilde hissedilmişti.

Ama Tina her zaman bir savaşçıydı. Korkunun onu ele geçirmesine izin vermektense, onu sürekli belirli bir mesafede tutarak

yorgunluktan tükenmemek için kullanırdı. Formunun zirvesinde olmasa da bunu Fox'a belli etmeye hiç niyeti yoktu. Fox, hapishane gardiyanının nezaretinde gelip önünde dikilmişti.

Sesinin olabildiğince doğal çıkmasına özen gösteren Fox, "Merhaba, Bayan Boyd." dedi.

Tina, "Merhaba, Bay Garrett." diye kestirip attı. Adamın değersiz görüntüsü onu bir kez daha şaşırtmıştı. Kendisinden birkaç santim daha uzundu, yetmiş kilodan fazla değildi, seyrelmiş saçları zamanından önce orta yaşlı görünmesine neden olmuştu. Omuzları çökük ve başı önde bir şekilde duruyordu. Yine de Tina, adamın rol yaptığını biliyordu. Her ne kadar bunu elinden geldiğince gizlemeye çalışsa da Fox tehlikeli bir katildi. "Hazır mısın?"

"Ne zaman isterseniz."

Tina uzun zaman önceki ilk ziyaretinde, Fox ile görüştüğü yaptığı sırada onlara eşlik eden hapishane memuruna başıyla işaret etti. Adamın adı Thomson olmalıydı. "Teşekkürler, onu buradan alacağız."

Thomson, Fox'u sırtından sertçe iterek, "Tümüyle senindir." dedi.

"Tam bir üst araması yapıldı ama senin yerinde olsam ona dikkat ederdim. Güvenilmez bir piçtir."

Tina onu kolundan tutup hapishanenin ana kapısından giriş merdivenlerine, kendisini götürmeyi bekleyen iki polis arabası ve bir minibüse doğru yönlendirdiği sırada Fox, "Sizden bir iyilik isteyebilir miyim, Bayan Boyd?" dedi. "Kelepçelerin arkadan değil de önden bağlanması mümkün mü? Bu pozisyondayken kolumdaki dikişlerin birbirine sürtünmesine neden oluyorlar da."

Tina ile göz göze geldiler. Daha önceki küstahlığından eser yoktu, talebi içten gibi görünüyordu fakat Tina ona kanmadı. "Korkarım, hayır." Kolundan kuvvetlice çekti ve merdivenlerden aşağı doğru devam etti.

"Bu bizim için iyi bir başlangıç sayılmaz."

"Bana bugünkü saldırılara karışmış herkesin adını ver ve ben de talebini düşüneyim."

"Bunu yaparsam beni geri tıkarsın. Bir güvenceye ihtiyacım var ve beni güvenli bir yerde saklayacağınıza yönelik yazılı bir belge alana kadar size hiçbir şey söylemeyeceğim."

"O zaman biraz rahatsız bir yolculuk yapacaksın."

Silahlı dört memurun daha beklediği minibüsün yanında durunca Fox, "Hadi bir anlaşma yapalım." dedi. "Size bir isim vereyim, bugüne yüzde yüz dâhil olmuş biri. Sadece iyi niyetimi göstermek için. Siz de bana biraz anlayış göstererek, ellerim önden kelepçeli seyahat etmeme izin verin. Bana eşlik edecek onca insana bir baksanız! Sanki onlara karşı koyabilirmişim gibi..."

Tina bunu düşündü. Kendisinin dışında konvoyda on iki silahlı memur daha vardı. Fox'u sıkı kontrol atında tutmak için bu fazlasıyla yeterliydi. Dürüst olması gerekirse, sorgulamadan önce ikinci bir isme sahip olmak gözüne iyi bir fırsat gibi görünmüştü.

"Devam et o zaman. Bana bir isim ver."

"Cecil Boorman. Eski bir asker. Son derece güvenilir. Stanhope'a da katılmıştı, her türlü işin içindeydi. Her ne kadar üst seviyede olmasa da o da bunun bir parçasıydı. Cecil, sadece aşağılık herifin tekidir."

Tina, Bolt'un muhbirinin yakınlaşmaya çalıştığı adamın adının Boorman olduğunu anlattığını hatırladı. "Peki bunu desteklemek için kanıtın var mı?"

"Pek çok."

Tina derin bir iç çekti. Fox'un teklifinin tüm içgüdülerine aykırı olduğunu kabul etse de adam iki işe yarar isim vermişti. Bu başkalarının şu ana dek başardığından bile fazla sayılırdı.

"Tamam." dedi. "Hadi yapalım şunu."

Altmış Yedi

21.20

İşin sırrı uyanık kalmakta. Eğer sadece bir an için bile gözlerinizi kapatırsanız, her şey biter. Artık ölüsünüz demektir. Yardım bekledikleri sırada doktorların sizinle sürekli konuşmalarının sebebi budur. Çünkü onlar sizi hayatta tutmak için tek yolun bu olduğunu bilirler.

Ancak orada sizinle konuşacak kimse olmadığı zaman, bu zordur. Tanrım, bu gerçekten zordu.

Ne kadar zamandır orada yattığımı bilmiyordum. Bir saat. İki saat. Belki de daha fazla. Saklandığım yerden sürünerek çıkmayı denedim ancak kalan son enerjim tükenene kadar sadece karnımın üzerinde birkaç metre ilerlemeyi başarabildim. Şimdi birbirine dolanmış çalılarda, bedenimin yarısı içinde yarısı dışında ve durmadan yaralarımdan damlayan kanla çevrili cenin pozisyonunda, yerdeki çakılların üzerine uzanmış hâldeyim. Ne kadar zamandır bu hâlde olduğumu bilmiyorum. On metre ileride, yaşlı kadının dairesinin açık ışıklarını görebiliyorum ama bu benim için yirmi mil anlamına da gelebilir. Orada, dondurucu soğukta tek başıma

sıkışıp kalmış bir durumdaydım ve bu durum, birisinin otoparka gelip beni görmesini beklediğim dakikalarda, kendimle mücadele ederken tüm gücümü alıp götürüyor.

Biraz önce arabayla iki adamın geldiğini hayal meyal hatırlıyorum. Arabadan çıktılar, eve doğru yürürken komşumun cesedini hiç fark etmediler. Bir ara geri dönmüş olmaları gerekiyordu çünkü ne araba ne de kendileri artık orada değildi.

Şimdi burada yatarken, ilk Afganistan görevi dönüşümü hatırladım. Müfrezemiz, Güney Helmand eyaletinde bulunan İleri Operasyon Üssü'nün sekiz kilometre uzağında, tuğladan yapılmış eski bir kaledeydi. Bir gün devriye görevine çıktık ve doğrudan üç yüz altmış derecelik bir pusunun içine yürüdük. Tüm yönlerden düzinelerce Taliban savaşçısı tarafından kuşatıldık ve sayıca az olarak, ümitsiz bir şekilde bir sulama kanalına sığındık. Düşmanla yakın temasa geçtiğimizde, telsiz operatörü hava desteği almayı denedi ancak telsizin düşman atışıyla vurulduğunu ve çalışmadığının farkına vardı. Böylece, tehlikeli bir bölgede kurşunlar ve roketler etrafımızda uçuşurken, kurtarılma ümidi olmadan tuzağa düşmüştük. Hayatlarımız için savaşmaya başladık. Öleceksem, tam da burada, arkadaşlarımın arasında ve savaşırken ölmek istediğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Adrenalin inanılmazdı. Hayal edebileceğiniz hiçbir şeye benzemiyordu.

Ve sonra, Mike Travers adındaki, sakin mizaçlı iyi bir adam olan müfreze komutanı bir Taliban mermisi ile vuruldu. Yüzü acı içinde, omuzunu tutarak, dize kadar gelen çamurlu suyun içine düştüğünde sadece üç metre uzaktaydı. Bazıları ona yardım etmeye gittiğinde, kendisinden beklendiği üzere onlara savaşa geri dönmelerini haykırdı. Kendisi için kaygılanmalarını istemiyordu. Ancak birkaç dakika içinde rengi solmaya başla-

dı ve sıhhiyeci çelik yeleğini çıkartıp yarasına baktığında, işler berbat bir hâl aldı. Mermi, ana atardamarı ağır bir biçimde hasara uğratmıştı ve acil kan nakli yapılmazsa hayatta kalmasının yolu yoktu. Sıhhiyeci, elinden gelenin en iyisini yaparak yarasını sardı ama komutan kan kaybetmeye devam ediyordu. Yarası sürekli kanayarak çamurlu suyu kırmızıya çeviriyordu.

Bir karar vermek zorundaydık. Ya telsizi tamir edilene ya da İleri Operasyon Üssü kaybolduğumuzu anlayıp takviye kuvvet gönderene kadar bekleyecek veya komutanı sırtlanıp üsse kadar savaşarak geri dönecektik. Mevcut durumda komutayı üstlenmiş olan çavuş ikinciyi seçti. Sulama kanalı boyunca ilerlediğimiz ve tümüyle açık arazide koştuğumuz, üsse birkaç yüz metre kala ateş açtığımız, öldürücü kırk beş derece sıcağın altında, yorgun ve bitkin, her an içimizden birinin bir sonraki ölü ya da yaralı olacağını bilerek geçen bu acımasız yirmi beş dakikayı asla unutmadım. İçimizden iki kişi, en yavaş ilerleyen grup olarak en büyük ve en yavaş hedef olacaklarını bildikleri hâlde, komutanı tüm açık arazi boyunca taşımaya gönüllü oldu. Bu adamların birisi Cecil'di, diğeri ise bendim; o öndeydi, ben arkada. Ve başardık. Daha sonra Cecil'in de belirttiği gibi, eğer Taliban bizim kadar iyi nişancı olsaydı, peynir rendesinden daha fazla deliğe sahip olurduk. Neyse ki değillerdi ve bizler cesur ve kararlı olduğumuzdan tüm olumsuz koşullara rağmen başardık. Ama komutan başaramadı. Helikopterdeyken, Camp Bastion yolunda kan kaybından öldü. Yardım gelmezse ben de birazdan kan kaybından öleceğim. Benim bu duruma düşmeme sebep olan adamlardan birinin, silah arkadaşım ve dostum Cecil olması ise kaderin bir cilvesi olsa gerek!

Savaş onu mahvetmişti.

Daha sonra üzüntüyle düşününce; savaş beni de mahvetmişti. Üç veya biraz daha fazla metre ileride komşumun cesedi

yatıyordu. Rupert, arabasının yanında hareketsizdi. Cain onu vurduktan sonra aşağıya doğru kaydığı yerde, uzun ve pis bir kan lekesi vardı. Tüm bu yaşananlarla hiçbir ilgisi olmayan masum bir adam, başka birinin savaşının kurbanı olmuştu. Yüzü bana dönük, gözleri kapalı, yüzünde huzurlu, neredeyse sıkılmış bir ifadeyle yerde yatıyordu.

Asla başınıza geleceğini düşünmezsiniz. Ölüm... Düşünürseniz, bu sizi kötü bir asker yapar. Eğer hayatımın böyle soğukta, tek başına ölerek son bulacağını bilsem; yaptıklarımın yarısına bile bulaşmazdım. Özellikle de bugün bulaştıklarıma!

Ölmek istemiyordum. Düşüncesi bile şok etkisi yaratmıştı. Yaşamak istiyordum. Kızımın büyüdüğünü görmek istiyordum. Kusurlarımın olduğunu bilerek, beni sevecek bir kadın bulmak... Kötü biri sayılmazdım. Bundan emindim. Yerleşik ve sakin bir hayat, düzenli bir iş ve düzenli bir gelir istiyordum. Hatta artık kuzenimi Stanhope Oteli'nde öldürenlerden intikam almak bile istemiyordum.

Sadece herkes gibi olmak istiyordum.

Göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı. Onları bir an için kapatsam, belki biraz enerji toplayabilirdim. Sadece bir an. Titreşmeye başladılar, daha sonra hiç olmadığı kadar yavaş bir şekilde, perdelerini dış dünyanın acımasızlığına kapattılar.

Çakıllardaki lastiklerin sesinin hemen arkasından, farların beni şaşırtan göz kamaştırıcı parlaklığı geldi. Gözlerimi açmaya zorladığımda, bir arabanın otoparka girdiğini ve birkaç metre ötede durduğunu gördüm.

Seslenmeye çalıştım ama hiçbir bir şey duyulmadı. Kolumu kaldırmaya çalıştım ama o da işe yaramadı. Vahşice, belki de artık çok geç kaldım, diye düşündüm.

Altmış Sekiz

21.22

Polis aracının arkası sıkışık, sıcak ve havasızdı. Ama kapalı bir hapishanede bir yıldan fazla zaman geçirdiğinde, insan böyle ortamlara alışıyordu. Fox fark edilir bir şekilde yanındaki diğer dört adamdan daha rahattı.

İki adamın arasına oturmuştu. Bunlar yeterince zırhlı koruma giyinmiş iri iki adamdı. Diğer ikisi ise, tam karşısındaydı. MP5'leri kucaklarına dayamış, namluları boğazını nişan alıyordu. Arkadaki dört polisle birlikte önde de iki polis vardı. Her konvoyun bitiminde ise, her biri üç memur içeren bir araç daha. Toplamda, on iki koruma ile kuşatılmıştı. Bu etkileyici bir rakamdı, hâlâ teşkil ettiği tehlikenin yanı sıra, yetkililer açısından ne kadar önemli olduğunu da gösteriyordu.

Tam karşısındaki polisle göz göze geldi. Adam melezdi, komik kare bir çenesi vardı, yapılı bir rugby oyuncusunu andırıyordu. Koyu gözleri Fox'a bakarken içten içe kaynıyordu. Fox polisin parmağının içgüdüsel olarak tetiği sıkıştırdığını fark edince, ona dik dik bakmaya başladı.

"Sadece dene." dedi polis, Doğu Londra aksanıyla. "Herhangi bir şey olabilir. Çünkü ihtiyacım olan tek şey lanet olası ufak bir sebep! Böylece kafana bir mermi sıkabilirim. İşte buna kesinlikle bayılırdım."

Fox omuz silkti. "Senin gibi bunu yapmak isteyen milyonlarca insan olduğuna eminim. Ancak şöyle bir şey var ki onların çoğunun tetiği çekmeye cesareti olmayacaktır. Belki sahip olduklarını düşünebilirler ama o ana gelince... Sanmıyorum."

Polisin dudaklarını bir gülümsemeyle büktü. "Ben yapardım."

"Gerçekten mi?" Fox gülümsemesini güçlükle bastırdı. "Hiç birini öldürdün mü? Yoksa yakın mesafeden ateş etmekten mi keyif alıyorsun? Mesela asla karşılık vermeyecek kâğıt hedeflere mi?"

"Ne kadar dikkatli olduğumu oradan biliyorum, yani zamanı gelince asla ıskalamam."

"Tamam, siz ikiniz, kesin." Kıdemli yaşlı polislerden biri homurdanmıştı. Fox için sorun yoktu. Yaptığı şey için bir kurşun yemeyi hak etmiş olsun ya da olmasın, polislerle ağız dalaşına girmeye isteği de ihtiyacı da yoktu. Elbette o kurşunu yemeyi hak ediyordu. O kötü bir adamdı. Berbat suçlar işlemişti. Ölmesi gerekiyordu. En azından pek çoğunun aksine bununla yüzleşebilecek kadar bilincindeydi.

Öte yandan, yakınlarda ne ölmeye ne de daha fazla göz altında kalmaya niyetli değildi.

Bu gece, herkese onları atlatmanın ne kadar kolay olduğunu gösterecekti. Hapishaneden çıkarken onu çok iyi aramışlar, üzerine metal dedektör tutarak kaçmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şeyi taşımasın diye kontrol etmişlerdi.

Zaten hiçbir şey taşımıyordu. Çünkü onu yutmuştu. Bu, tamamen plastikten yapılmış, posta pulu büyüklüğündeki bir GPS ünitesiydi. Çalıştığı takdirde, onu takip eden kişilere sinyal yollayacaktı ve Fox cihazın çalıştığından emindi. Arkasına yaslandı, omuzlarını gevşetti.

Şah mat.

Altmış Dokuz

21.23

"Doğru." dedi Cecil. "Doğuya doğru Epping Green adlı bir köy yönünde, B158'i terk ettiler."

Fox'un GPS ünitesinin ilerleyişini izlerken kucağında bir Macbook Air ile oturuyordu; o sırada Cain ise, onların güneyinde üç mil uzaklıkta, B157 boyunca saatte elli mil yaparak sabit bir hızla ilerledi. Cain başını salladı, işlerin gidişatından memnundu. "İyi. Onu kesinlikle güvenli bir yere götürüyorlar ve çok uzakta olamaz."

Cecil ona yan yan baktı. "Bunu nasıl yapacağız, efendim? Artık sadece ikimiz varız."

"Eğer üç kişi olsaydık da aynı şekilde yapardık. Gizlice. Yeri tespit ediyoruz, gözlemliyoruz ve sonra da içeri giriyoruz. Şaşırtmaca etkisi bizden yana olacak. Bizi beklemiyorlar. Aksi hâlde onu asla güvenli bir eve götürmezlerdi. Ayrıca karşımızdakiler SAS komandoları değil ya! Bu aynasızların hiçbiri daha önce silahlarını ateşlememiştir, sana bunu garanti edebilirim."

"Yine de tehlikeli."

Cain döndü ve ona ters ters baktı. "Bu lanet olası şey bütünüyle tehlikeli, Cecil. Ama bu işler böyledir. Biz askeriz. Bizim işimiz bu."

Cecil derin bir iç çekti. "Ya onu öldürmediysek? Jones'u kastediyorum. Bize karşı ifade verebilir."

Cain içinden, sana karşı ifade verebilir demek istedin, diye düşündü. "Ona en az iki el ateş ettik. Ayrıca bu gece dışarısı buz gibi. Kurtulamaz."

"Cesedini görmedik, o dayanıklı bir pisliktir."

"Öyleyse onu daha sonra hallederiz. Kazalar ayarlanabilir, bunu sen de biliyorsun."

Cain yola bakıp konuşurken, Cecil'in ona şüpheyle baktığını görebiliyordu. Cecil, Jones'un ölmesi gerektiğini söylediğinden beri kötü bir ruh hâline bürünmüştü ve Cain, ona ihtiyacı olduğu sürece adamın moralini yüksek tutmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Bak, Jones hayatta kalsa bile iyi olan şu ki polisle konuşacak durumda olmayacaktır. Dav'ı soğukkanlılıkla vurdu, unuttun mu? Bundan kurtulmasının bir yolu yok. Yapabileceği en iyi şey çenesini kapalı tutmak ve oda bunu biliyor."

"Ama sorun da zaten bu." diye itiraz etti Cecil. Cain onun sesindeki acıyı duyabiliyordu.

"Arnavut'u vurdu. Bu sabah bir soygun yaptı. Ondan istenilen her şeyi yaptı. O yüzden neden bize ihanet ettiğini anlamıyorum."

"Çünkü zayıf düştü, Cecil. Çoğu erkek bunu yapar. Onlar kolayı seçerler. Biz bunu yapmadık."

"Peki, bunun bize ne faydası oldu?"

Cain ona öfkeyle baktı. "Bana masal anlatma. Bunu neden yaptığımızı biliyorsun. Fox'u kurtardığımızda kazanacağın parayı düşün."

Cecil, teklif edilen ödülün düşüncesiyle bir an için sakinleşti. Cain'in tanıştığı insanların çoğu gibi, o da açgözlüydü.

Sonunda, "Yani sen Fox'un bize ödeme yapacak parası olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordu.

Elbette yok, diye düşündü Cain. Olsaydı bile, yine de bize ödeme yapmazdı. Ama bunu söylemedi. "Fox'un çeşitli yabancı banka hesaplarında iki milyon doları olduğunu biliyorum. Bize yarısını ödeyene kadar onu tutacağız. Biz, Cecil. Sen ve ben."

Oysa Cain çoktan rapor verdiği adam olan Garth Crossman tarafından, Fox'u sonsuza dek susturması karşılığında ödemesini almıştı. Cecil de bu işten sağ çıkamayacaktı. Tıpkı Fox gibi o da çok fazla şey biliyordu. Bu gece, Cain ve Crossman, daha önceki terör saldırılarını başlatma stratejisine bir son vereceklerdi. Saldırılar amacına hizmet etmişti. Büyük felaketlere yol açmış, toplum ilişkilerine zarar vermiş ve hükûmeti zayıf göstermişti. Artık Crossman'ın siyasete atılma zamanı gelmişti.

Cecil ekrana baktı. "Pekâlâ. Hedefler artık işaretsiz bir yola saptı. Yolun yaklaşık yarım mil kuzeyinde bir çiftlik var. Bu yol üzerindeki tek bina orası." Cain adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissetti. "Burası güvenli ev."

"Tamam, bir sonraki sağa dön." dedi Cecil. "Eğer yeterince hızlı hareket edersek, oraya varmadan önlerini kesebiliriz."

Yetmiş

21.25

Bolt sonunda tökezleyerek arabadan çıktı, destek almak için kapıya tutundu. Baş ağrısı gitgide daha da kötüleşiyor, görüşü her geçen dakika biraz daha uzun süre bulanıklaşıyordu. Birkaç derin nefes aldı, hâlâ en sonuncu bulanıklığın geçmesini bekliyordu. En kısa zamanda bir hastaneye gitmek zorunda kalacaktı. Ama en azından şansını zorlamayı ve iyi olup olmadığını görmeyi Jones'a borçluydu.

Görüşü normale döndüğünde birkaç kez gözlerini kırptı, hemen köşedeki Jones'un eski siyah Renault Mégane arabasını gördü. Dışarıda dolaşmak için çok soğuk bir geceydi, bu da Jones'un evde olabileceği anlamına geliyordu. Bolt, içgüdülerini dinlemenin karşılığını aldığını düşünerek sevinçle eve yöneldi. Zemin kattaki pencerenin açık olduğunu görünce ansızın durdu, arabalardan birinin arkasından kısmen görünüyordu. Jones'un evi zemin kattaydı. Bu bir tesadüf olamazdı.

Bolt pencereye doğru yürüdü, adımları yavaş ve dengesizdi

ancak park edilmiş bir BMW'nin yanından geçerken yerde yatan bir beden gördü.

Karanlıkta bile, otuzlu yaşlarında takım elbise giymiş, beyaz bir erkek olduğunu görebilmişti. Jones olmadığını fark edince suçluluk duygusuyla karışık bir rahatlama hissetti. Adam yan yatıyordu, bir kolu birkaç metre uzaktaki evrak çantasına doğru uzanmıştı. Gömleği, arabanın kendisi gibi kan içindeydi. Alnının ortasında, yakın mesafeden vurulduğunu belli eden büyük bir delik vardı. Ölmüş olduğu kesindi.

Manzara Bolt'un midesini bulandırmadı. Ne de olsa çok fazla cinayet kurbanı görmüştü, yine de adama üzüldü. Yerde yatan, zor bir iş gününden sonra evine dönmüş, birkaç saniyede yaşamı kendisinden sökülüp alınmış biriydi. Bu ona kendi ölümlülüğünü hatırlattı.

İnleme duyulamayacak kadar hafifti, yine de Bolt hızla o tarafa döndü, görüşü yeniden bulanıklaştı. Netleştiğinde, park edilmiş bir arabanın kısmen gizlediği, bahçeyi sınırlayan kalın bir çalılıktan birazı dışarı taşmış ikinci bir beden olduğunu gördü.

Bu Jones'du.

Ona ulaşır ulaşmaz kötü bir durumda olduğunu anlamıştı. Sadece göğsünden yukarısı görünüyordu, yüzü çakıllara gömülmüştü ve hareket etmiyordu. Her yer kan içindeydi, elbiselerini sırılsıklam etmiş ve çakıllı yola yayılmıştı.

Bolt yanına çömelerek onu olabildiğince nazikçe çevirdi ve soluk renkli yüzüne baktı. Jones odaklanmaya çalıştı ama bunu başarmadı ve bilincini kaybetmeye başladığı sırada gözleri titredi.

"İyi olacaksın, Jones." dedi Bolt, kendi sesinin zayıf çıktığının da farkındaydı. "Sana söz veriyorum. Hemen yardım isti-

yorum." Güçlükle telefonunu cebinden çıkardı. "Benimle kal, Jones. Hadi, benimle kal."

Bolt, 999'u ararken Jones'un gözleri kapandı. Bolt uyanık kalması için yüzünü tokatladı, bu hareket midesini bulandırmıştı.

Çağrısı cevaplanınca, "Hemen bir hava ambulansına ihtiyacım var." dedi ve adresi verdi.

Memur imkânların oldukça kısıtlı olmasından ötürü hava ambulansını garanti edemeyeceğini söyledi.

"Ben Terörle Mücadele Merkezi'nden Dedektif Mike Bolt. Bu adam bugünkü saldırının kurbanlarından biri. Teröristleri bir tek o teşhis edebilir. Ölürse sorumlusu sensin."

"Siz iyi misiniz efendim? Sesiniz iyi gelmiyor."

Bolt, bayılmak üzere olduğunu hissederek derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Sadece buraya gelin."

Jones'un yüzünü tekrar tokatladı. "Hadi, uyan." Jones'un ölmesine izin veremezdi. Bunu yapamazdı.

Jones'un gözleri titreyerek açıldı ve Bolt'a baktı, dudaklarını çarpıttı, gülümsemeye çalıştı. Ancak en azından bilinci açıktı.

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Bolt. "Seni kim vurdu?"

Jones ağzını açtı ve sadece tek bir kelime çıktı: "Fox'un peşinde."

Bolt'un yüzü asıldı. Neden söz ediyordu bu adam? "Fox mu dedin?"

"Beni Cain vurdu." diye fısıldadı Jones, kelimeleri zorlukla duyulabiliyordu. "Fox'un."

"Fox'un peşinde derken ne demek istiyorsun?"

Jones'un solgun ve kansız yüzü, acı bir ifade ile buruldu. Konuşmak için büyük bir güç harcadığı belliydi. Gözleri tekrar kapanmaya başladı.

Bolt, onu tekrar tokatladı ve ondan söylemeye çalıştığı şeyi tekrarlamasını istedi. Çünkü bu çok anlamsızdı. Sonra birden ne olduğunu anladı. Fox güvenli eve götürülüyordu. *Fox'un peşinde* olduğuna göre, Cain onun nakil edildiğini biliyordu. Şüphesiz onu kurtarmayı deneyecekti.

Bolt sendeleyerek ayağa kalktı, bu ani hareket neredeyse bir kez daha gözlerinin kararmasına sebep oldu.

Tina'yı uyarmak zorundaydı.

Yetmiş Bir

21.29

Ormanda büyük bir sessizlikle hızla ilerlediler.

Cain seslerden konvoyun yaklaştığını duyabiliyordu. Sadece birkaç yüz metre ilerideki virajı döndüğü anda, öndeki aracın farlarının ilk parıltısını gördü. Cecil'e başıyla işaret etmesiyle iki adam ayrıldı, yola vuran ışıklara yirmi metre uzaklıkta, ağaçlara saklanarak pozisyon aldılar. Cain, taşıdığı AK-47 saldırı tüfeğini yere bıraktı, ceketinin içinden Rus yapımı RK-3 tanksavar bombasını çıkarttı. Konvoy dar kavisli yolda düzenli bir şekilde yaklaşmaya devam ederken, işaret parmağını ateşleme piminin üzerine kaydırdı. Kolay hedef doğrudan pusuya ilerlemekteydi.

İçinde büyüyen şiddetin hazzını hissetti. İşte buydu. Son savaşı. Planlamayla geçen onca ay, bugünkü tüm ölümler, bu son kanlı eylemle sona ermek üzereydi. Hükûmeti küçük düşürecek bunca eylemden sonra ayakta kalması çok zordu. Cain, Fox'u koruyan polis memurlarına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Onlar, politikacıların kirli işlerini yapan kurulu düzenin

uşaklarıydı ve başlarına gelen her şeyi hak ediyorlardı. Merhamet olmayacaktı.

Pişmanlık da olmayacaktı.

Ağacın arkasına çömeldiğinde yüzüne inceden bir gülümseme yayıldı, parıldayan araç farlarının uzağında parmağı ateşleme pimini sıkıştırmaya başladı.

Zamanı gelmişti.

Yetmiş İki

21.30

Konvoydaki son arabanın arkasında Tina ile yan yana oturan polis, "Nasıl oluyor da her zaman bu kadar aksiyon yaratabiliyorsunuz?" diye sordu. Rahatsızlık ile hayranlık karışımı bir ses tonu vardı, dudaklarındaki gülümseme onunla dalga geçtiğini anlamasına yetmişti. "Sanırım beş yüz ateşli silah olayına karıştım, peki silahımı kaç kez ateşlediğimi biliyor musun?"

"İzin ver tahmin edeyim." dedi Tina. "Hiç."

"Kesinlikle. Gördün mü? Bu hiç de adil değil. Bir yerde çatışma başlaması için senin yakınlarda olman yetiyor. Bu konuda tam bir mıknatıs gibisin."

"Genelde çatışmaya giren ben olmuyorum, ayrıca silahsızken işler çok daha eğlenceli." Tina'nın itirafı tamamen doğru sayılmazdı. Silahsız olsun ya da olmasın, karıştığı çatışmalardan büyük bir haz alırdı. Üç araçtan oluşan konvoy, Fox'u sorgulayacağı güvenli eve giden dar köy yolunda ilerlerken,

yorgunluğun onu zayıf düşürmeye başladığını hissetti. Bugün neredeyse iki kez öldürülüyordu, sadece birkaç saat içinde neredeyse bir aylık adrenalin üretmişti. Ve her iki durumda da irade gücü sayesinde olayların ardından ortaya çıkan şok dalgasını atlatmayı başarmıştı. Öte yandan, artık yatağından başka bir şey düşünemez olmuştu. Fox'un ihtiyaç duydukları diğer isimleri hızla vermesini umuyordu. Ona Cecil Boorman'dan bahsetmesi cesaret vericiydi ama daha önemli insanların isimlerini böyle kolayca alabileceklerinden şüphe duyuyordu. Fox, lafı dolandırmayı seven ahlaksız bir bencildi.

Polis konuşmaya devam ederken, Tina güçlükle adamı dinlemek için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. İyi bir adamdı, hoş ve arkadaş canlısıydı. Bu genellikle Tina'nın ilgisini çeken bir birleşim olurdu. Ama bırakın böyle uzun bir günü, sıradan günlerde bile maceraları hakkında konuşmaktan hoşlanmazdı. Camdan dışarı, yolun her iki tarafında hafif eğimli ormanlık alana baktı. Ağaçlar çıplak ve ürkütücüydü, dalları iskelet kolları gibi sallanıyordu. Ansızın cebindeki telefonun çaldığının fark etti.

Arayan, Mike Bolt'tu.

"Neredesin?"

Sesinde gerginlik ve bitkinlik vardı, endişeliydi. "Güvenli eve giden yoldayız. Neredeyse geldik."

"Hemen geri dönün. Hemen ana yola geri dönün."

Bir anda silahlar patladı. Otomatik silahlardan çıkan şiddetli bir kurşun yağmuru arabanın dört bir yanına saplanırken, iki camı da tuzla buz etti. Tina'nın kulağının dibinde bir mermi patlamış gibiydi. Yüzüne kan sıçramış, sadece birkaç saniye önce onunla konuşan polis koltuğunda yana doğru düşmüştü. Ölmüştü, başının yan tarafındaki açık yaradan kan akıyordu. Aynı

zamanda sürücü öne doğru hafifçe inerek, elleri direksiyondan düştü ve araba bir tarafa kapandı. Tam o sırada şoför direksiyona yığıldı, elleri iki yana kaydı ve araba kontrolden çıktı.

Bir an için Tina da vurulduğunu düşündü ama herhangi bir acı ya da bir kurşun yarasıyla gelen ani uyuşukluk hissetmiyordu. Mike da konuşmayı kesmişti, Tina ani bir şaşkınlıkla artık telefonu elinde olmadığını fark etti. Sonunda bir kurşunun telefonuna isabet ettiğini anlamıştı. Büyük bir olasılıkla bu, polisin başını delip geçen kurşun olmalıydı.

Tanrım! Bugün ikinci kez bir kurşundan kurtulmuştu.

Bir başka yaylım ateşiyle vızıldayarak, Tina'nın yanından geçip yolcu penceresinden çıkan bir mermiyle daha çok cam paramparça oldu. Kurşunlar tek bir yönden geliyordu ve Tina polisin oturduğu tarafta olmadığı için Tanrı'ya şükretti, aksi hâlde çoktan ölmüş olacaktı.

Hızla hareket edip başını koltuğa gömdü, polisin bedenini kalkan olarak kullandı. Elini uzatıp polisin Glock 17 silahını kılıfından çekti. Polisin MP5'ine de uzanabilirdi ama daha önce onunla hiç ateş etmediği için bildiği silahı kullanmaya karar verdi. Bir başka yaylım ateşi arabaya isabet ederek daha fazla camı parçaladı. Tina eğilip kapının kolunu açtı, araçtan dışarı yuvarlanıp karnının üzerine sarktı. Başını fazla kaldırmadı, aracın diğer yanında hâlen bir nişancı olabilirdi.

Ön yolcu koltuğunda hayatta kalan polis memuru da aynı şekilde dışarı uzanmış, arabanın kaportasının üzerinde nişan alıp karanlığın içine birkaç el ateş etti.

Büyük bir patlama ile yer sarsıldı ve Tina konvoyun önünden yükselen büyük bir ateş topu gördü. El yapımı patlayıcı ile vurulmuş gibi görünüyordu. Tina olanları izlerken, giysileri

alev almış silahlı bir polisin alevleri söndürmek için kendini yere atıp yuvarlandığını gördü.

Fox'un bulunduğu minibüs birkaç metre önünde duruyordu ama içinde belirgin bir hareketlilik yoktu. Yanmakta olan polis memuru ile yanına çömelmiş diğer polis memurundan başka kimseyi göremiyordu. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki bu bir kâbusun içine yürümekten farksızdı.

Tina hemen etrafına bakındı. Aracın onun olduğu tarafındaki ormanlık alandan gelen bir namlu alevi yoktu. Saldırganların sayısının fazla olmadığını düşündü. Yine de ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı.

Yan tarafındaki polis yere çömelmişti. Tina onun yanına yere çömelip her iki eliyle Glock'unu kavrayarak arabaya yaslandığında, adam ona baktı. Adam kırklı yaşlarındaydı, işini iyi bildiğini gösteren bir tavrı vardı. Ona iyi olup olmadığını sordu.

Kulakları çınladığı için adamın sesini güçlükle duyabildi. Başını salladı. "Sanırım."

"Olduğun yerde kal ve bu işi bana bırak." Adam Glock'a baktı ancak hiçbir yorumda bulunmadı. Şimdi Tina'nın bu silahı kullanma izni olup olmadığı hakkında endişelenme zamanı değildi. Adam yavaşça dışarı uzanıp ağaçlık alanda hareket olup olmadığını taradı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı, sonra bir şeyler söylemek için ağzını açtı.

Arkasından tek el silah sesi duyuldu, adam oturur gibi geriye düştü. Alnında, sağ gözünün üzerinde açılan bir delikten sızan kan, ağzının üzerinden boynuna ulaşmadan önce üst dudağı üzerine toplanmıştı.

Ölmüştü. Bir anda...

Ve ansızın Tina tek başınaydı.

Yetmiş Üç

21.31

Sürpriz unsuru gibisi yoktur. Özellikle daha önce hiç kurşun yememiş ve merminin bir anda işleri değiştirebilme deneyimine sahip olmayan kişilere karşı etkilidir.

İlk kurşunlar isabet etmeye başladığında Fox kendini yere yattı. İlk yaylım ateşinin minibüsün lastiklerini hedef alacağını biliyordu, bu yüzden vurulma tehlikesi yoktu. Yine de kurtarıcıları, bir plan değişikliğine gidip belki de onu öldürmeye karar vermiş olabilir diye yerden kalkmadı. Fox aptal değildi. Bir zamanlar çalıştığı adamlar için ölüsünün dirisinden daha değerli olduğunu biliyordu. Buradan tek parça çıkmak için ne gerekiyorsa yapacaktı.

İkinci yaylım ateşi birkaç saniye sonra geldi, camları parçaladı ama onunla birlikte yerde yatan polislerden vurulan olmadı. Birkaçı doğruca Fox'un üstüne atlamış, onu kamyonetin soğuk zeminine yapıştırmıştı.

Fox'un çok geçmeden bir el bombası olarak algıladığı ses konvoyun önünden gelmişti; hemen arkasından, öndeki araç-

tan korkulu sesler yükseldi. Araçtaki adamlar harekete geçmiş görünüyordu. Bağırıp çağırarak nişan pozisyonu aldılar ve dört bir yanı Kızılderililerle çevrilmiş kovboylar gibi pencerelerden ateş etmeye başladılar. Aslında onlardan hiç de farkları yoktu.

Polislerden biri, "Dışarı! Dışarı! Dışarı!" diye bağırırken uzanıp arka kapıyı açtı. "Burada çok kolay hedefiz! Biraz önce lanet bir bomba attılar!"

Kimse tekrarlatmadı ve hepsi birden kapıya koştu. Bu artık canını kurtarma meselesiydi ve polislerin damarlarında adrenalin pompalanırken, bir an için Fox'u unuttular. Bu çok yanlış bir hareket oldu.

Tina Boyd sayesinde önden kelepçelenmiş elleriyle uzanan Fox, uzanıp en yakınındaki polisin kılıfından tabancasını çekti. Bu, Fox'un kafasına bir kurşun sıkmakla tehdit eden iri Londralı olmuştu. O kadar hızlı hareket etti ki adamın tepki verecek zamanı olmadı.

Polisler ona doğru dönerken Fox kamyonetin metal duvarına yasladı, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle adamın yüzüne iki el ateş etti. Silahı hiç vakit kaybetmeden çevirdi ve diğer polisi de başından vurup indirdi. Neler olduğunu fark eden iki polis, Fox onlara ateş etmeye devam ederken çıkışa doğru yöneldiler. Fox kime ateş ettiğini umursamıyordu, ne de olsa polisler kendilerini dışarı atar atmaz kurtarıcılarının kurşunlarına kurban gideceklerdi. Bir polisi bacağından vurmasıyla adam arkadaki aracın üzerine düştü. Kırk beş derecelik bir açıyla duran arkadaki aracın şoförü direksiyon başında can vermişti. Diğer polis ise daha zorlu bir pozisyonu denedi. Hızla kendini atarken, MP5 ile Fox'un aracını taramayı denedi ve aynı anda Fox tarafından dokuz milimetrelik tabancayla göğsünden vuruldu.

Neyse ki kurşun dengesini bozmakla yetinmişti, onu devirmedi. Yarım saniye içinde dengesini yeniden buldu ve tekrar ateş etmeye başladı. Fox son kurşununu adamın kafasına nişan almış ama ıskalamıştı. Tam o sırada, ormanın içinden bir yerden gelen yaylım ateşi ile polis yere düştü.

Ayağa kalkan Fox ikinci ölü polisten kelepçelerin anahtarlarını aldı ve hızlı bir şekilde ellerini çözdü.

Artık özgürdü.

Kamyonetin kapıları ardına dek açılınca, Tina iki silahlı memurun içeriden ateş edilirken kendilerini dışarı attığını gördü. İçlerinden biri bacağını tutarken, Tina'nın aracının kaputuna düştü. Tina da artık asfaltta olduğundan adamla yüz yüze kalmıştı. Adam kendini arabanın önünden güvenli bir yere sürüklemeye çalışırken, yüzü acıyla kasıldı. Diğer memur arkasını döndü, birkaç el ateş etti ama ağaçların arasından gelen yaylım ateşiyle vuruldu. Silahını bıraktı, yere yığıldı ve gözden kayboldu.

Tina kendi kendine sarıldı. İyi adamlar birer birer dökülüyordu ve çok geçmeden geride bir tek o kalacaktı.

Yetmiş Dört

21.31

Mike Bolt mide bulantısını ansızın kesen soğuk bir duyguyla sarsıldı. Tina'nın telefonu kapanmadan önce silah sesleri duyduğuna emindi ve kızın hayatta olup olmadığını bilmiyordu.

Komutan Ingrams'ı aradı ama hattı meşguldü, polis telsizindeki trafiği yakalamak için güçlükle arabasına döndü. Yaklaşmakta olan helikopterin sesini duyabiliyordu, başını kaldırınca uzaktaki hava ambulansını gördü. Görüşü yine bulanıklaştı, birden kendini çok hâlsiz hissetti. Destek almak için arabasının arkasına tutunup Ingrams'ın numarasını ikinci kez hızlı aramadan çevirdi. Scotland Yard'dan biriyle konuşana dek dayanması gerektiğini biliyordu.

Bu kez telefonu açan Ingrams, "Mike, lanet olsun, neler oluyor?" diye terslendi. "Sana eve gitmeni söylemiştim."

"Fox'u taşıyan konvoy pusuya düşürüldü. Telefonda silah seslerini duydum."

"Emin misin?" Bolt, Ingrams'ın sesindeki büyük şoku duyabiliyordu.

"Yüzde yüz. Güvenli eve varmak üzerelerdi. Oraya hemen takviye ekip gönderin."

Otoparka inmek üzere olan hava ambulansının pervane gürültüsü yüzünden konuşmayı sonlandırmak zorunda kalmıştı.

Bolt kendini geri itip arabadan uzaklaştı, ambulans ekibinin ilgisini çekebilmek için iki elini birden salladı. Başına saplanan keskin bir acı dalgasıyla bağırdı. Acı sağ gözünün arkasında toplanmıştı. Gözleri karardı, dengesini kaybetti ve tüm duyuları iflas etti. Ve sonra, hepsi tek bir acı veren anın içinde karanlığa gömüldüler.

Yetmiş Beş

21.32

Başını kaputun üzerinden hafifçe çıkaran Tina, ağaçların arasındaki nişancının namlu ağzının yansımasını fark etti, yine de nişancının kendisini hâlâ göremiyordu. Öte yandan bir tek o ateş ediyor gibiydi. Tina dikkatle izlerken, yirmi metre ötedeki bir figür ayağa kalktı ve koşarak konvoyun olduğu bayıra geldi. Saklanmak için çalılıkların arasından ilerliyordu, saldırı tüfeği ise önündeydi.

Tina'yı görmediği çok belliydi. Tina olduğu yerde kalabilirdi ama böyle biri değildi. Belaya asla sırt çevirmezdi. Bu çok düşük bir şanstı, bunu biliyordu. Ama korkmuştu. Hem de çok korkmuştu. Sadece birkaç adım ilerisinde yatan, en az iki polis memurunun cesedini görebiliyordu. Kanları asfalta yayılıyordu ve bu adamlar sadece birkaç dakika önce hayattaydı. Bedeni yorgunluktan sızladı, yoğun gerginlik hareket etmesini bile zorlaştırıyordu.

Zihnindeki bir ses ona saklanmasını söylüyordu. Bu mantıklı bir sesti, akıllı bir ses. Çılgınca bir şey yapmamasını söyleyen bir ses...

Oysa, o çoktan ayağa fırlamış ve Glock ile ateş açarak tamamen içgüdüsel hareket etmeyi tercih etmişti bile.

Tabancalar asla çok doğru silahlar sayılmazlar. Aslına bakarsanız, ateş eden uzun zamandır bu silahı kullanmadıysa ve hava neredeyse kararmak üzereyken hareket hâlindeki bir hedefe ateş ediyorsa, işi çok daha zordur. Tina yine de ellerini sabit tuttu, nişan aldı ve hızla beş el ateş etti. Tüm bunları silahlı adam onun yerini tespit edemeden yapmıştı.

Ama ne yazık ki onu vuramadı, adam karşılık verirken tekrar çökerek saklanması gerekti. Biraz önce olduğu yere şimdi kurşun yağıyordu. Sert bir şekilde omzunun üzerine düştü, şansını kaybettiğinin farkındaydı ve büyük bir olasılıkla başka fırsatı da olmayacaktı.

Tam o sırada, bacağından vurulmuş ve yan yatmış olan polis silahlı saldırganla yüz yüze gelecek şekilde yuvarlandı ve MP5 ile ateş açtı. Tina hemen ayağa fırladı, kaputun arkasından çıktı. Onlara doğru koşan silahlı saldırganı gördü, aralarında on metreden az bir mesafe kalmıştı. Saldırgan yerdeki polisi öldürmek için ateş ediyordu.

Polisin bedeninin üstüne ateş ederken çelik yeleğinden âdeta dumanlar yükseldi, adam yerde kıvranıyordu. Bu dikkat dağınıklığını fırsat bilen Tina, tekrar öne atıldı ve üç el daha ateş etti. Saldırganı vuran kendisi mi yoksa polis miydi, bilmiyordu. Ama silahlı saldırgan ansızın yan tarafa düşmüş ve silahını elinden bırakmıştı.

Tina bir an için umutlandı ve bir saniyeden kısa süren bu umudu, Fox'un aracın kapısında elinde bir silahla belirmesiyle son buldu. Fox silahı kaldırdı, doğruca ona bakıyordu. Tina son anda kendini geriye doğru attı, Fox ateş etmiş ve onu kıl payı ıskalamıştı.

Tina yere düşerken bir kez daha ateş etse de Fox hızlı hareket edip araçtan dışarı çıktı. Başı eğik bir şekilde yatan yaralı polisi yüzünden vurdu, sonra Tina'ya bir kez daha ateş etti. Tina da ona karşılık verirken, kurşun hemen arkasındaki asfalttan sekti. Fox arabanın önünde gözden kayboldu ve birden her yer sessizleşti.

Yetmiş Altı

21.33

Fox, aracın etrafından dolaşıp ağaçların arasına saklandı. Uzun zamandır pek koşmamıştı, bacakları kaskatı kesilmiş gibiydi. Ama adrenalin onu ayakta tutuyordu. Adrenalin ve heyecan... Tüm bunların onun için anlamı buydu. Savaşın o sıcak heyecanı. Tanrım, ordudayken ve paralı bir asker olarak görev aldığında işte bu anlar için hayatta kalmıştı.

Şimdi yine o anlardan birini yaşıyordu, hapisten kaçışını en ince ayrıntısına kadar planlamıştı.

Pusu mükemmel gitmişti. Polislerin tamamı ya ölü ya da karşı koyamayacak kadar ağır yaralıydı. Tina Boyd'u vurduğunu pek sanmıyordu, yazık olmuştu. Ona da bir kurşun sıkabilmeyi çok isterdi. Bunun, Stanhope kuşatmasına verdiği zararla bir ilgisi yoktu. Aksine böyle simgesel bir figürü, doğuştan şanslı ve işinde iyi birini indirmek harika bir spor olabilirdi. Yine de onu yenmişti. Önemli olan buydu. Hepsini yenmişti.

On metre kadar sonra kurtarma ekibinden yüzü kapkara birini gördü. Adam yerde yatmış bacağını tutuyordu, yüzünde simsiyah bir kamuflaj boyası vardı. Fox'a takımda en az üç adam olacağı söylenmişti ama şimdilik sadece bu adama rastlamıştı.

Çalıların arasındaki nişancı ona, "Tanrı aşkına, bana yardım et!" diye bağırdı.

Kuzey İrlanda aksanını hemen tanımıştı. Bu Tina'ya kısa bir süre önce adını verdiği Cecil Boorman idi. Vurulduğuna göre artık işlerine yaramazdı.

Cecil doğruldu ve Fox'a elini uzattı.

Fox elini tutup onu kaldırdı. "İyi atış." dedi. "Bunun için teşekkür ederim." Sonra polisten aldığı Glock'u doğrulttu ve son kurşunuyla Cecil'i gözünden vurdu.

Cecil geriye doğru düşerken Fox belinden silahını aldı. Bu, yarı otomatik bir Browning'di. Arkasını dönüp ormana doğru koşmaya devam etti. Birçok açıdan operasyonunun en tehlikeli kısmı burasıydı. Kurtarıcıları onu öldürmeyi planlıyorsa, şimdi harekete geçeceklerdi.

Solunda bir hareket hissetti, karanlığın içinden bir siluet çıktı. Yüzü siyaha boyanmış olsa da Fox karanlığın içinden gelen adamın Cain olduğunu görebiliyordu. O solgun, ölü gözleri nerede olsa tanırdı. *Kardeşlik* bağlantıları sayesinde birbirlerini uzun zamandır tanıyorlardı. Ama aralarında dostluktan çok rekabet vardı. Ve Fox, gerektiği takdirde Cain'in kafasına bir kurşun sıkmaktan çekinmeyeceğini biliyordu.

Oysa Cain'in silahı yan tarafındaydı, yani en azından şimdilik Fox'a bir zarar vermeyi düşünmüyordu.

Yine de Fox parmağını Browning'in tetiğinden çekmedi, iki adam karşılıklı durdu.

Kısa bir duraksamadan sonra Fox gülümsedi. "Başaracağını biliyordum.

"Tutamayacağım sözler vermem," diyen Cain'in nüktesiz kendini beğenmişliği, Fox'a onu neden sevmediğini bir kez daha hatırlatmıştı. "Cecil'i gördün mü?"

"Bacağından vurulmuştu. İşini bitirmek zorunda kaldım."

Cain vahşice başını salladı. "Gitmemiz gerek. Burası birazdan polis kaynayacak. Arabamız şurada."

Arkasını dönüp ağaçlara doğru koşmaya başladı, Fox da hemen peşinden geliyordu.

"Takımda biri daha olması gerekmiyor muydu?" diye sordu Fox.

"Hayır. Artık sadece sen ve ben varız," diye karşılık verdi Cain. Siyah bir BMW 5 Serisi'nin park ettiği dar, tek şerit bir yola çıkmışlardı. Şoför tarafına koşup arabaya bindi.

Fox yolcu koltuğuna otururken, hâlâ sirenlerin ya da yaklaşmakta olan helikopterlerin sesini duyamıyordu. Cain motoru çalıştırdığı sırada onu vurup cesedini oracıkta bırakmayı ve yola tek başına koyulmayı düşündü. Bu temiz bir iş olur, Cain gelecekte ona ihanet etmeyi tercih ederse diye, olası sorunları da ortadan kaldırmış sayılırdı. Ama aksini yapmaya karar verdi. İşleri daha da karmaşık bir hâle getirmeden, bu katliam ile aralarına biraz mesafe koymak daha doğru olacaktı.

Cain hızla yola çıktı, konvoyun sağından sert bir dönüş yaptı. En öndeki araçtan yükselen alevler hemen arkalarında kalmıştı. Alevler yerde yatan ve biri hâlâ yanmakta olan iki po-

lis memurunun cesedini örtüyordu. Cain gaza basarken BMW hızlandı ve Fox çok büyük bir rahatlama hissetti. Bir yıldan uzun bir süredir ilk kez özgürlüğün tadını alabiliyordu ve Tanrı biliyor ya, bu çok güzel bir tattı.

Arabanın arka camı bir yaylım ateşiyle işte tam da bu an patladı. BMW ansızın kontrolden çıkarken, Cain umutsuzca direksiyona hâkim olmaya çalışıyordu. Ama lastikler patlamıştı, arabanın kontrolü artık onda değildi. BMW yoldan çıkıp bir ağaca hızla çarpmadan önce, Fox'un tutunabilmek için sadece birkaç saniyesi oldu.

Yetmiş Yedi

21.34

Tina olan biten her şeyi görmüştü.

Telsizden Kontrol'e bağlanıp acil destek istedikten sonra Glock'u tekrar doldurdu, silahı iki eliyle kavramış konvoyun önüne yürüyordu. Fox ve kurtarıcılarını görmeye çalışırken, yirmi metre ilerdeki ağaçlıkların içinden siyah bir BMW fırladı, tam tersi yöne hızla döndü.

Tina arabayı görür görmez Fox'un içinde olduğunu ve onu durdurmak için çok geç kaldığını biliyordu. Yine de arabanın arka camına nişan aldı ve tam o an, solundaki yanan araçtan yoğun bir yaylım ateşi sesiyle kendini yere attı.

Başını kaldırdığında BMW yoldan çıkmış ağaca doğru gidiyordu. Büyük bir gürültüyle ağaca çarptı, Tina içerideki hava yastıklarının patladığını görebiliyordu. Motor sustu ve ormana tuhaf bir sessizlik hâkim oldu.

Hemen ayağa fırladı. Duman ve alevlerin arasından arkadaki araçlardan inen silahlı bir polis memuru olduğunu gör-

dü. MP5'ini önünde tutarken BMW'ye doğru ilerliyordu. Şok içindeydi ama yaralanmamıştı.

Tina adama bağırdı, polis döner dönmez onu tanımıştı.

"Yardım istedim ama şimdilik sadece biz varız." Birlikte BMW'ye yaklaştılar, silahları atışa hazırdı, kolay bir hedef olmamak için birbirlerinden biraz uzak ilerliyorlardı.

Polis memuru, "Tanrım!" deyince Tina onun ne kadar genç olduğunu fark etti, en fazla yirmili yaşlarının ortasında olmalıydı. "Herkes öldü mü?"

"Sanırım öyle. Bak, bunun zor olacağını biliyorum ama Fox'u canlı ele geçirmeliyiz. Onda ihtiyacımız olan bilgiler var."

"En ufak bir şey denerse kafasını uçururum." diyen genç polis gözlerini arabadan ayırmamıştı. "Biraz önce en yakın arkadaşlarımı öldürdü."

On beş metre ötelerindeki BMW'nin kapısı yavaşça açılınca, Tina'nın tetikteki parmağı gerildi. İçeride silahlı kaç adam olduğunu ve ne tür silahlar taşıdıklarını bilmese de kolay pes etmeyeceklerinin farkındaydı. Elleri adrenalinden titriyordu ve arabaya adım adım yaklaşırlarken sakin kalmak zorundaydı.

İlk sirenler uzaktan bir yerden, gecenin sessizliğini delip geçmeye başlamıştı.

Arabanın içinde hiçbir hareket yoktu.

Tina ile polis memuru birbirlerine baktılar ve araca beş metre kala durdular.

Tina adama, "Sakin ol." dedi. "Yardım gelene dek böyle kalabiliriz. Burası uzak sayılmaz."

Polis daha cevap veremeden arabanın içinde bir hareketlenme oldu, iki adam yavaşça arabanın her iki tarafından dışarı yuvarlanmıştı.

Fox'un tarafındaki polis, "Ellerini görebileceğim bir yere koy!" diye bağırdı.

Tina da şoför koltuğundan yuvarlanan adama yaklaşıyordu. Adam yan yatmıştı, ona dönüktü, bir kolu altında kalmıştı. Simsiyah giyinmişti, yüzünde de siyah bir boya vardı. Ama Tina bu mesafeden bile adamın bakışlarının zalim ve tetikte olduğunu görebiliyordu. Altında kalan eli göremiyor olmaktan hoşlanmamıştı. Adama elini çıkarması için bağırırken, sesindeki gerginliği gizlemekte zorlanmıştı.

Adam hareket etmedi. Sadece o buz gibi gözlerle Tina'ya bakmayı sürdürdü.

"Hemen!" diye bağırdı bu kez Tina, Glock ile adamın göğsüne nişan almıştı.

Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Adam gülümsedi.

Ve sonra, hızlı bir hareketle eldivenli elini bedenin altından çıkardı ve tetiğe bastı.

Tina iki el ateş etti, adamı göğsünden vurmuş, bir yandan da kurşunlarının hedefi olmamak için yana çekilmişti. Kurşunlar hemen yanından geçerken, arabanın diğer yanından gelen otomatik silahın sesini duydu.

Yere, omzunun üzerine düşerken adam silahını yeniden ateşlemeye hazırlanıyordu. Göğsündeki çelik yeleğe saplanan iki kurşundan duman çıkmaktaydı. Yüzünde korkudan eser yoktu, aksine karşısındaki ezmek üzere olduğu küçük bir sinekmişçesine eğleniyordu.

Tina biraz da ümitsizce üçüncü kez ateş etti, nişan almakta zorlanmıştı.

Ama şansı yaver gitti.

Kurşun adamın boynuna saplandı, silahlı elinin dengesini bozdu. Böylece ateş ettiğinde, kurşun Tina'nın başının üzerinden geçip gitti.

Yüzünde şaşkınlık vardı, bunu beklemiyor gibiydi. Dizlerinin üzerine çöktü, silahını hâlâ bırakmamıştı ama Tina bu kez şansa bırakmadı. Bir el daha ateş etti.

Bu kez kurşun adamı alnından vurdu. Bir an sarsıldı ve yüzündeki şaşkınlık alnından sızan kanla örtüldü. Tek bir ses bile çıkaramadan asfalta yığıldı ve hareketsiz öylece kaldı.

Tina ayağa fırlar fırlamaz polisin omzunu tutarak yerde yuvarlandığını gördü. MP5 hemen yanındaydı. On metre kadar ötedeki Fox ise ağaçlara doğru koşuyordu. Silahı elindeydi ama Tina üst bedeninin tuhaf ve gergin duruşundan onun da vurulduğunu anlamıştı.

Titreyerek silahını kaldırdı, Fox'un koşmakta olan silüetine nişan aldı. Koşarak kaçan bir şüpheliye ateş etmenin tamamen yasa dışı olduğunu biliyordu. Onu öldürürse bildiğini iddia ettiği sırlar da onunla yok olacaktı. Diğer yandan adam çalıların arasında kaybolmak üzereydi, Tina olduğu yerden Fox'u asla vuramayacağını anlamıştı.

Tam o sırada yaklaşmakta olan bir helikopterin sesi duyuldu, hızla geliyordu. Fox artık kaçamazdı. Köşeye sıkışmıştı.

Öyle olsa bile, bedeninden âdeta fışkıran adrenalin ile hiç düşünmeden Fox'un peşine düştü.

Yaralı polise yardımın gelmek üzere olduğunu bağırdı ve Fox'un peşinden gitti.

Fox hızlı koşuyor, yaralı kolundaki acıyı ve onu devirmeye çalışan bulantıyı görmezden gelmeye çalışıyordu. Her ne kadar

planı artık başarısız olsa da pes edecek tipte bir adam değildi. Planı hep çok riskliydi ama bu kadar ucuna gelmişken başarısızlığa uğraması âdeta canını yakıyordu.

Her taraftan siren sesleri geliyordu ama onu endişelendiren bu değildi. Asıl sorun yaklaşmakta olan helikopterdi. Çok geçmeden vücut ısısını tespit edecek ve onu kıskıvrak yakalayana dek peşini bırakmayacaktı.

Tekrar içeri girmesinin hiçbir yolu yoktu. Bunu nasıl yapabilirdi ki? Kaçmak için bir daha asla böyle bir fırsatı olmayacaktı. Bu kez hücresinin anahtarını fırlatıp atacaklar ve onu hapishane duvarlarının ötesine asla çıkarmayacaklardı. Bunu kabul edemezdi.

Etmeyecekti.

Henüz her şey bitmemişti. Fox işini bilirdi, bu durumdan kurtulabilmesi için son bir fırsatı daha kalmıştı. Çok düşük bir ihtimal olsa da başka ne seçeneği vardı ki?

Yavaşladı, ağaçların arasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

Zarları son kez atmanın zamanı gelmişti.

Yetmiş Sekiz

21.36

Tina ağaçların arasından fırladı. Glock elindeydi ve Fox'un peşinden gidiyordu. Onu birkaç kez önden koşarken görebilmişti. Adamın bir kolu yan tarafında sallanıyordu. Ama şimdi ağaçların bitip açık arazinin başladığı yere geldiğinde, onu gözden kaybetmişti. Birkaç metre ileri-deki ağaçlar çıplak ve aralıklıydı, tuhaf çalılıkların ve otların dışında saklanacak pek de bir yer yok gibiydi. Tina yavaşladı, nefesini bastırıp sessiz kalmakta zorlanıyordu. Parmağı hâlâ Glock'un tetiğindeydi.

Arkasından helikopter gürültüsünü bastıran, "Silahı bırak!" diye bir ses geldi.

Dönünce Fox'un birkaç metre ötedeki bir ağacın arkasından çıktığını gördü, silahını kızın yüzüne doğrultmuştu. Öne doğru iki adım attı ve neredeyse karanlıkta bile yüzündeki acı anlaşılıyordu.

Tina, "Yolun sonuna geldin." diye karşılık verdi. "Buradan kurtulmanın bir yolu yok."

"Senin yardımınla kurtulabilirim. Şimdi, sadece bir kez daha söyleyeceğim. Silahını bırak."

Ama Tina söylenileni yapmadı. Aksine ona doğru döndü ve göğsünü nişan alacak şekilde kaldırdı. "Ve ben de sana her şey bitti, dedim. Çevren sarıldı. Kaçabileceğin bir yer yok. Sakın beni rehin almayı aklından geçirme. Bu uzun zaman önceydi. Bir kez daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Seni vurabilirim."

"Ben de *seni* vurabilirim." Silahını sabit tutabilmek için tüm iradesini kullanıyordu.

Göz ucuyla yana baktığında, sonunda gelen takviye güçlerinin mavi ışıklarını gördü. Her an ormandaki izlerini takip edip peşine düşebilirlerdi. Tek yapması gereken sinirlerine hâkim olmaktı.

Ortalık birden helikopterin projektörüyle aydınlandı. Fox gözlerini kısarak helikoptere, sonra da ormanın elli metre ötedeki ucuna baktı, ardından Tina'ya döndü.

"Tekrar hapse girmeyeceğim." Bunu neredeyse kederli bir biçimde söylemişti.

Tina adamdaki değişimi görebiliyordu. Kararlılık ifadesi gitmişti. Şimdi sadece düşünceli görünüyordu. Seçeneklerini değerlendirdiği ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, Tina'nın haklı olduğunu kabullendiği belliydi. Hiç seçeneği kalmamıştı.

"Otuz yıl yatmak zorunda değilsin!" diye bağırdı Tina. "Hâlâ bir şeyler ayarlayabiliriz."

Fox bu kez güçlükle gülümsedi, bu neşeli bir tepki değildi. "Hayır, bence artık o sınırı çoktan aştık. Sence de öyle değil mi?"

"İş birliği yaparsan hâlâ bu durumdan iyi sonuçlar elde ede biliriz."

"Benim için değil."

"Bana istediğimiz adamların isimlerini ver, Fox. Onlara ne borçlusun ki? Hiçbir şey. Yıllarca hapis yatmakla karşı karşıya olan onlar değil. Ayrıca seni yarı yolda bırakmaya hiç itirazları yok. Hadi ama! Bu işlerin arkasındaki insanları koruma. Kendini düşün!"

Fox küçümseyerek başını salladı. "Anlamıyorsun, değil mi? Ben bir amaç için savaşıyorum. Her zaman da öyle oldu. Ve bu amaç ben gittikten sonra bile var olmaya devam edecek. Hâlâ savaşmakta olan o insanlara ihanet etmeyeceğim."

"Saçmalık! İşiniz bitti. Bunu göremiyor musun? Başarısızlığa uğradınız. Arkadaşların başarısız oldu."

Fox ona baktı, dudaklarını küçümsemeyle büktü. Tina, Stanhope Oteli'ndeki katliam sırasında da adamın yüzünde böyle bir ifade olduğunu hayal edebiliyordu. "Yanılıyorsun. Daha yeni başlıyoruz. Bizden tekrar haber aldığında, bu hiç beklemediğin bir yerden gelecek. Orada olduğumuzu bile anlamayacaksın."

Tina yan tarafından, yarım düzine siyah maskeli polis memurunun yaklaşmakta olduğunu fark etmişti. Hızlı ama dikkatlice hareket ediyorlardı, hepsi de silahlıydı.

Sesindeki sakinliği korumaya çalışarak, "Bu son şansın, Fox!" diye bağırdı. "Benimle şimdi konuşursan bir şeyleri çözebiliriz."

Polisler yaklaşınca iyice yavaşlamıştı. Helikopterin ışığının hemen dışındalardı ve hepsi de silahlarını Fox'a doğrultmuştu.

İçlerinden biri, "Polis! Hemen silahını bırak!" diye bağırdı. Onca gürültü içinde sesini duyurmakta güçlük çekmişti.

Oysa Fox'un ifadesi hâlâ küstahça ve kararlıydı. "Geri çekilmezseniz onu vuracağım!" Tetikteki parmağı gerildi, gözlerini Tina'dan ayırmadı.

İkisi de bir heykel kadar hareketsizdi ve Tina, adamın kendi silahı da dâhil olmak üzere pek çoğunun, onu nişan almasını önemsemediğini fark etti. Belki de Glock'u kullanmasını özellikle istiyordu.

Fox, "Beş saniyeniz var!" diye bağırdı. "Geri çekilin ve silahlarınızı indirin, yoksa onu öldürürüm."

Polis hattından kimse kıpırdamadı.

Tina yutkundu. Fox'un namlusu sadece iki metre kadar uzağındaydı. Karşısında kaybedecek bir şeyi kalmamış, acımasız ve umutsuz bir adam vardı. Yaşamının geri kalanını hapiste çürüyerek geçirmektense, her şeyi yapabilecek bir adam... Onu kim suçlayabilirdi ki? Onunla aynı durumda olsa, Tina da hızlı bir ölümü tercih ederdi. Her şeyin sonu... Oysa şimdi, Fox onu rahatlıkla vurabilir, polislerin kurşunları sayesinde o hızlı ölümüne kavuşabilirdi.

"Beş!" diye bağırdı, sesinde korkunç bir kararlılıkla. "Dört!" Tina onlara nişan almadıkça, polislerin Fox'a ateş etmek istemeyeceklerini biliyordu. Bu çok riskliydi, kasıtsız adam öldürme suçlamalarıyla karşı karşıya kalabilirlerdi. Öte yandan silahını boşaltmayacağı, Tina'yı yaralamayacağı, hatta öldürmeyeceğinin de garantisi yoktu.

"Üç!"

Tina'nın zihninde arkasındaki yolda yatan ölü memurların görüntüsü belirdi. Kanları asfalta akıyordu. Ölmek istemiyor-

du. Onlar gibi olmak istemiyordu. Seyahat etmek istiyordu. Biriyle tanışmak. Çocuk sahibi olmak... Ansızın, büyük bir öfkeyle kendini tüm bunları isterken bulmuştu. Orada öylece, etrafı iş arkadaşlarıyla çevrili olduğu hâlde bir başına dururken, tüm bunları riske attığının artık farkındaydı. Hem de beş saniye içinde!

"İki!"

Fox artık ona gözlerinde deli bir enerjiyle bakıyordu.

Adamın tetiği çekeceğini biliyordu.

"Bir!"

Soğuk gecenin içinde bir silah sesi yankılandı.

Yetmiş Dokuz

21.39

Tina birkaç saniye nefes bile alamadı. Sonra yavaşça nefes alıp verdi, polis memurları ona doğru koşarken silahını indirdi. Glock dikkatlice parmaklarından alınırken karşı koymadı. Aksine gözlerini biraz önce vurduğu adama dikmişti.

Fox sırtüstü yatmış nefes almaya çalışıyordu. Elleri iki yanındaydı ve irileşen gözlerinde şaşkınlık vardı. Silahını elinden düşürmüştü, artık ulaşamayacağı bir yerdeydi. Zaten onu kullanabilecek bir durumu kalmamıştı. Tina ona bir el göğsünden ateş etmesine karşın, kalbi çalışmayı bırakırken hareketleri çoktan yavaşlamaya başlamıştı bile.

Bir grup polis memuru ona dikkatle yaklaştı, MP5'leriyle göğsüne nişan almışlardı. Ama içlerinden ona yardım etmeye yeltenen olmadı. Gözleri kapanıp hareket etmeyi bıraktığında, içlerinden birkaçı tıbbi yardım getirmeleri için seslendi. Tina çoktan afallamış bir hâlde olay mahallinden uzaklaşmaya başlamıştı. Kalbi göğsünde deli gibi atıyor, neler olduğunu sindirmeye çalışıyordu.

Memurlardan biri yanından yürüdü. Kolunu kızın omzuna koydu ve iyi olup olmadığını sordu. İyi değildi. Büyük bir travma geçiriyordu. Bir günde çok fazla şey yaşamıştı, beyninin bile kabullenemeyeceği kadar çok... Adamın kolunu itti, iyi olduğunu söyledi. Adam onu durdurmaya çalışmadı, yine de ifade vermesi gerekecekti.

Bayırdan aşağıya daha fazla insan iniyor, çoğu silahlı polisler ve ambulans ekipleri etrafı sarıyordu. Hepsi telaşlıydı, bazıları yanlarından geçerken ona baksalar da kimse tek kelime etmedi. Kim olduğunu bilsinler ya da bilmesinler, herkes onu biraz rahat bırakmak ister gibiydi. Çok sayıda ambulans arabası olay mahalline gelmeye devam ederken, orman mavi ışıklarla aydınlanmıştı. Ama katliamı önlemek için çok geç kalmışlardı.

Tina derin bir iç geçirdi. Oyuna gelmişti. Hepsi oyuna gelmiş, Fox'un yalanlarıyla kandırılmıştı. Adamın gerçekten iş birliği yapacağına inanmıştı. Anlaşılan hükûmetin adamları ve güvenli eve sevk edilmesini emreden yetkililer de onunla aynı durumdaydı. Kimse uğraştıkları bu tek adamın, böyle cesur bir kaçma girişiminde bulunacağını tahmin edemezdi. Belki de etmelilerdi. Cesur girişimler bu adamların en güçlü yanı gibiydi. Tanrım, adamlar Shard'a bile saldırmışlardı.

Öte yandan başarısız olmuşlardı. Londra sarsılmıştı ama hâlâ yerli yerindeydi. Aynı bu sabah saldırılar başladığında olduğu gibi... Ayrıca saldırganlar bombalarını ve saldırılarını aşırı İslamcıların üzerine yıkmakta da başarısızlığa uğramıştı.

Fox da hak ettiğini bulmuştu. Tina onu öldürenin kendisi olduğu gerçeğini kabullenmekte zorlanıyordu. Daha önce de adam öldürmüştü. Ama bu cinayetler yasaldı ve halkın gözü önünde gerçekleşmişti. Bu değildi ve asla olmayacaktı.

Bir yaşamı sonlandırmış olmanın şoku ona fiziksel bir darbe gibi çarpmıştı, özellikle de bu kadar yakındanken. Tina bir asker değildi. Öldürmek için eğitilmemişti. O sıradan bir polisti ve Tanrı aşkına, bu geceden sonra daha ne kadar polis olarak kalacağını bilmiyordu.

Yine de bunun için endişelenemeyecek kadar yorgundu. Titreyen ellerle ceketinin iç cebine ulaştı, sigarasını çıkardı ve yaktı. Duman boğazına ve oradan da ciğerlerine dolarken sigaranın tadını çıkardı.

Günü bitirmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı.

Seksen

21.50

Çocuğun boynunu kırdıktan sonra, Voorhess hak ettiği gibi derin bir nefes aldı.

Onu yakalamaya çalışan polis memuru sayısı düşünüldüğünde, buraya kadar gelebilmiş olması bile çok büyük bir şanstı. Ama Voorhess kendi şansını kendisinin yarattığına inananlardan biriydi. Başkalarının panikleyecekleri anlarda o sakin kalabilmiş, planını hızla değişen şartlara adapte etmiş ve ihanete uğramış olsa da peşindekilerden kurtulup tüm engelleri aşmayı başarmıştı.

Yan koltuktaki çocuğun yüzü Voorhess'e dönüktü, boynu tuhaf bir açıyla yana yatmıştı. Voorhess çocuğun beysbol şapkasını daha fazla kendisine bakmaması için aşağıya çekti. Çocuk on sekiz yaşında olduğunu söylemişti. Voorhess onu öldürmek zorunda kaldığı için biraz üzgündü. En azından hızlı bir ölüm olmuştu. Çocuk arabayı otoparka çektiğinde Voorhess ona doğru uzanmış, kolunu eski rugby arkadaşlarıymışçasına boynuna atmış ve tek bir hareketle boynunu kırmıştı. Çocuk

acı çekmemişti. On sekiz, ölmek için çok erken bir yaştı. Hele ki yetişkinliğin başında, karşınızda keşfedilecek koca bir dünya varken... Ama bu çocuk için durum pek de iç açıcı görünmüyordu. Kötü bir cildi, zayıf bir görünüşü ve berbat bir müzik zevki vardı. Hayatı yeterince takdir etmiyor gibiydi ve sonuç olarak, Voorhess'in zihninde ölümü diğer yaşıtlarına nazaran daha az trajik sayılabilirdi.

Arabadan indi, kapıyı yavaşça kapadı ve esnedi. Buraya gelene dek sinir bozucu ve yorucu bir yolculuk yapmıştı, sırtı ağrıyordu. Omuzlarını çevirdi, başı önde etrafına bakındı. Heathrow 4. Terminali'nin kısa süreli otoparkının dördüncü katındaydı. Karanlık bir köşeye park etmişti, gecenin bu saatinde otopark neredeyse bomboştu. Şaşırtıcı bir şekilde hâlâ inip kalkmakta olan uçakların sesini duyabildiğini fark etti. Heathrow üzerindeki uçuşlar hâlen devam ediyordu.

Asansörden gelen bir sesle Voorhess gölgelerin içinden çıktı, bavullarını iten bir çift yürüyerek yanından geçti. Arabalarına binip gitmelerini bekledi, sonra görünmemesi için çocuğu arabanın bagajına taşıdı.

Ardından birkaç parça eşyasının bulunduğu çantayı alıp omzuna attı, arabadan uzaklaştı. Başarılı bir işin verdiği tatmin duygusuyla güneşi ve parayı hayal etmeye başlamıştı bile...

Seksen Bir

23.00

Tina odaya girdiğinde, Mike Bolt başı sargılı ve gözleri kapalı bir hâlde hastane yatağında yatıyordu. Paddington Green Karakolu'nda o gece olanlar hakkında sorgulanmaya götürülmeden önce, buraya gelebilmek için Terörle Mücadele memurlarına âdeta yalvarmak zorunda kalmıştı. Her ne kadar, yetkisi olmayan polis silahı kullanarak iki adamı öldürmüş olsa da henüz tutuklu değildi. Tina'ya göre bunun nedeni, gecenin beklenmedik olayları düşünüldüğünde, kimsenin onu ne için tutuklayacağına dair bir fikrinin olmamasıydı. Neler olduğu anlaşılır anlaşılmaz bazı suçlamalarla karşı karşıya kalacağı kesindi.

Doktor, Mike hastaneye geldiği zaman yaptıkları tomografi sonuçlarının önemli bir baş travmasını göstermediğini, yaşadığı bilinç kaybının normal seviyede olduğunu söylemişti. Sadece dinlenmesi gerekiyordu.

Tina yatağa yaklaştı. Onu orada öylece yatarken görünce birden ağlamamak için kendini çok zor tuttu. Doktorlara

Mike'ı uyandırmayacağına dair söz vermişti. Ama yatağın yanına gelip duygularını bastırmak için derin bir nefes alınca, Mike gözlerini açtı. Odaklanması birkaç saniye almıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Elini adamın elinin üzerine koydu. "İyiyim. Her şey artık yolunda.

"Telefonda silah sesleri duydum. Neler oldu?" Sesi zayıftı ve yorgun çıkıyordu.

"Fox'u kaçırmaya çalıştılar. Başaramadılar. Cecil Boorman öldü. Fox da. Diğer silahlı adamın da Cain olduğunu düşünüyorlar."

"Fox ölmeden önce konuştu mu?"

"Yararlı bir şeyler verebilecek kadar değil."

Bolt iç geçirdi. "O zaman başaramadık."

Tina başını sallayıp elini sıktı. "Hayır." dedi, "Başardık. Bugünkü saldırıların arkasındaki adamlar öldü. Shard hâlâ yerinde duruyor. Jetmir Brozi de onu önümüzdeki yirmi yıl hapiste tutabilecek suçlamalarla karşı karşıya. Ben buna başarı derim."

Bolt'un yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi. "Seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu Tina. Asla yıkılmıyorsun."

"Sen de yıkılmamalısın." Eğilip adamı yanağından hafifçe öptü. Bu her ikisini de şaşırtan bir hareket olmuştu. "Şimdi uyu." dedi. "Yarın tekrar geleceğim."

Kız veda edip kapıya yöneldiği sırada Bolt, "Başın dertte değil, öyle değil mi?" diye sordu.

Tina gülümsedi. "Elbette değil. Beni bilirsin."

Bunu söyledikten sonra koridora çıktı, Terörle Mücadele memurları onu bekliyordu.

Seksen İki

23.45

Ferah salonundaki Garth Crossman gülümsedi.

Son birkaç saati güçlükle, televizyon ekranındaki hikâyenin çözülüşünü izleyerek geçirmişti. Bir parçası durmak bilmeyen kaos sahneleriyle eğlenmişti. Shard alevler içindeydi, Başkan halka konuşurken solgun ve sarsılmış görünüyordu. İsyan sonucu yangın çıkan hapishane polislerle çevrilmişti. Fox'a eşlik eden polis konvoyunun havadan görüntüsünü verdiklerinde, yanmakta olan araç ve çok sayıda maskeli polis memurunun cesedi seçilebiliyordu. Bu sahnelerin tamamı, ulusun rehavetinden uyanması için ihtiyacı olan şok tedavisiydi. Crossman'ın gücünü de gösteriyordu çünkü onun sayesinde gerçekleşmişlerdi. Diğer yandan ne kadar savunmasız olduğu da ortadaydı. Bu ölçekteki saldırıların failleri çok geniş çapta aranmış ve Crossman son iki saatini Cain ile Fox'un, yani bu işlerde payı olduğunu bilen yegâne iki adamın, konvoy saldırısından sonra hayatta kalıp kalmadıklarını öğrenmeye çalışarak geçirmişti.

Yüzündeki gülümsemenin sebebi, haber spikerinin biraz önce Fox'un öldüğü, kaçmasına yardımcı olan kimliği belirlenememiş iki adamın ise daha önce ölü ele geçirildiğini teyit etmesi oldu. Crossman, Cain'in saldırıda sadece bir adam daha kullandığını bildiğinden, bu da diğer cesedin o adam olduğunu gösteriyordu.

İtiraf etmek gerekirse, sonuçları her an değişebilecek bir yarış olmuş ama gün biterken başarıyla son bulmuştu. Fox'tan kurtulmak büyük öncelik taşıyordu. Sorun şu ki Fox kurnazdı, çok zekiydi ve kendi kurallarına göre oynuyordu; kısaca güvenilmezdi. Bu nedenle Crossman, Fox yanlış kişilere konuşmadan önce onu hapishaneden çıkarma planını uydurmak zorunda kalmıştı. İçerden birinin onu öldürmesini de düşünebilir ya da Fox'a saldıran adamın onu gerçekten yok etmesi için fazladan para ödeyebilirdi. Ama sonuçta onu düzgün ve etkili bir biçimde ıskartaya alacakları bir yol bulmak en iyisi olmuştu. Neyse ki artık bu konuda bir dolap çevirmesi gerekmeyecekti. Savaş geçici olarak bitmişti, onu işaret edebilecek kimse de kalmamıştı. Dünya Garth Crossman'ı, tüm bu yaşananların bir kurbanı olarak bilecekti. Karısının her şeyi mahvetmeye ne kadar yaklaşmış olduğu düşüncesi onu hâlâ ürkütüyordu. Diğerlerinin, gizlemek için büyük çaba sarf ettiği sırlarını keşfetmemesi için daha dikkatli olmalıydı.

Ayağa kalktı, kendine içki sehpasından bir bardak brendi aldı, yudumladı.

Artık kariyerinin bir sonraki adımını planlamaya başlayabilirdi.

Seksen Üç

Bir Ay Sonra

Parkta yürürken bastonumdan destek alıyordum. Hastaneden çıkalı bir haftadan fazla olmuştu ama ilk kez tek başıma dışarı çıkmıştım. Doktorum bu yaptığımı bilseydi, öfkeden deliye dönerdi. Ona kalırsa, her şeyi çok ama çok yavaştan almalıydım. İddia ettiğine göre hayatta olmam bir mucizeydi. Beni hastaneye getirdiklerinde bedenimdeki kanın dörtte üçünü kaybetmiş, ameliyat masasında iki kez ölmüştüm. Ama beden dışı deneyime ya da tünelin sonundaki ışığa dair hiçbir şey hatırlamıyordum. Aslına bakarsanız tek yaptığım uyumak olmuştu.

Doktorlar hastaneden çıkmamı istememişti. Anlaşılan, henüz yüzde elli iyileşmiştim ve beni bir hafta daha gözetim altında tutmak istiyorlardı. Böylece en azından gelişimimi izleyebileceklerdi. Ama dürüst olmak gerekirse hastaneleri asla sevmezdim, bana hapishaneyi hatırlatırlardı. Böylece vatandaşlık haklarımı kullanıp dışarı çıktım. Ya da en azından topallayarak çıktım diyelim.

Ayrıca yapmam gereken bir şey vardı; düzeltilmesi gereken bir yanlış.

Güneşli bir hava ve anlamsız bir sıcak vardı. Dünya, şubat ayında yaşanan sismik olaylardan sonra normale dönmüştü. Aslına bakarsanız, Cecil ve Cain hayatta olsaydı, tüm çabalarının ne kadar kısa süreli bir etkisi olduğunu görünce büyük hayal kırıklığına uğrarlardı. Shard tamir edilmişti, yakında eski görkemine kavuşacaktı. Hükûmet o gün biraz tökezlese de düşmemişti ve sokaklara taşan ırk isyanları da yaşanmamıştı. Hatta insanlar maruz bırakıldıkları bu zalimliği kınamıştı. Kanlı günün tamamı muazzam bir can kaybıyla sonuçlanmıştı. Az kalsın ben de onlardan biri oluyordum. Mike Bolt gelip beni bulmuş olmasa kurtulmamın imkânı yoktu ve yaşamım boyunca ona minnettar kalacaktım.

Park hareketliydi. Bir grup okul çocuğu gürültülü bir şekilde maç yapıyordu, insanlar köpeklerini gezdiriyor, diğerleri güneşin tadını çıkarıyordu. Genç anneler bebek arabalarını iterken sohbet edip gülüşüyordu, yaşlı bir çift el ele yanımdan geçti. İşte her şey bunun içindi. Sıradan bir yaşam...

Oysa, dürüst olmak gerekirse; orduyu, iki savaşı ve onca yılı geride bıraktıktan sonra bu yaşamın bir parçası olmayı başaramamıştım. Gerçek dünya; televizyondaki programlar, anti-sosyal davranışlar, obezite, ünlüler ve iklim... Orada yaptığım ve gördüğüm şeylerle ya da kaybettiğim dostlar; roketatarlar tarafından bir ömür boyu sakat kalanlar ve yol kenarı bombaları ile karşılaştırıldığında çok anlamsız geliyordu.

Bu parkta güneşin tadını çıkaranlar, Afganistan gibi bok çukurlarında neler olduğunu bilmiyordu. Ne de her gün onlar adına yapılan fedakârlıkları... Çevrelerinde neler olup bittiğine

dair bir bile fikirleri yoktu. Faaliyetleri, aşırı gerilmiş ve bastırılmış bir polis gücü tarafından kontrol altında tutulan suç dalgasının, her geçen gün gitgide arttığından da habersizlerdi. Bu insanlar âdeta bir kozanın içinde yaşıyordu.

Belki de en iyisi buydu. Artık hiçbir şey için üzülmüyordum. Bir ay önce yaşananlardan sonra insanlar bana iyi davranmaya başlamıştı. Medya beni kahraman ilan etmişti. Ben, gizlice terör hücresine sızan, teröristler onu yakaladığında ölmekten son anda kurtulan bir adamdım. Bir şekilde Arnavutlarla depoda yaşayan çatışmadan da hiç söz edilmemişti. Ayrı bir cinayet vakası olarak inceleniyordu. Terörle Mücadele'nin soruşturma görevlileri, Stinger'ı temin edildikten sonra gördüğüm ve nereden geldiğine dair bir fikrimin olmadığı hikâyesine inanmış gibiydi. İçinde bulunduğum kötü durumu duyan bir iş adamı, şirketine ait bir daireyi istediğim kadar ücretsiz kullanmamı teklif etmişti. Gina ve Maddie her gün ziyaretime gelmiş ya da aramıştı. Gina füzeyi durdurmaya çalışırken yaptıklarım için benimle gurur duyuyordu.

Asıl ilginç olan saldırı gerçekleştiği sırada Gina'nın da Shard'da olması ve ölümden kıl payı kurtulmasıydı. Bunu duyduğumda büyük bir şok yaşamıştım. Ona bir şey olsaydı, Stinger ile bağlantım düşünülürse, bu beni gerçekten öldürürdü.

Gina hakkında yaşadığım tek şok bu olmamıştı. Anlaşılan Shard'a son birkaç aydır görüştüğü bir adamla birlikte gitmişti. Bana bunu söylediğinde canımın ne kadar yandığını size anlatamam. Fiziksel bir darbeden farksızdı. Tek kelime edemedim. Arkamı döndüm, eski evimden çıktım ve iki saat boyunca durmaksızın yürüdüm. Evliliğimin artık geri dönüşü olmayacak bir şekilde bittiğini kabullenmeye çalışıyordum.

Ama zaman ve iyileşme konusunda ne derler bilirsiniz... O günden geri en azından bu fikre alıştığımı söyleyebilirim. Önemli olan hâlâ Maddie'ye sahibim, kızım yaşamımda olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi olmayacak.

Parkın hemen yanındaki kaldırımda yan yana dizili üç ankesörlü telefon vardı. İkisi Phonecard* ile çalışıyor, biri bozuk para ile kullanılabiliyordu ve ben ona yöneldim. Ezbere bildiğim numarayı çevirdim ve beklemeye başladım.

En az bir ya da iki dakika, uzunca bir süre çaldıktan sonra sonunda açıldı.

Bir erkek sesi, "Efendim?" diye homurdandı.

"Nicholas Tyndall için bir mesajım var."

"O isimde birini tanımıyorum."

"Evet, tanıyorsun. Ona, bir ay önce LeShawn Lambden soygununu planlayanın, uyuşturucu satıcılarından biri olan Alfonse Webber olduğunu söyle."

Hattın diğer ucundaki ses bir süre sessiz kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hırsızlardan biri bendim ve bana bu bilgiyi veren de Alfonse Webber idi. Hırsızlık olayını planlamamda bana yardım ettiği için ona beş bin verdim. Bana Tyndall'ın on bir uyuşturucu evi olduğunu, LeShawn'ın para toplarken kullandığı araçları ve yanında kimlerin olduğunu o söyledi. Hem de hepsini. Kontrol edebilirsin."

"Eğer yalan söylüyorsan..."

"Söylemiyorum."

* Phonecard: Paralı telefonlardan, telefon görüşmesi yapılmasını sağlayan kart.

Telefonu kapadım ve Webber'ı ölüme mahkûm ettiğimi bildiğim hâlde topallayarak oradan uzaklaştım. Nicholas Tyndall, işine zarar vermek isteyen insanlara anlayışlı davranacak bir tip değildi. Özellikle de güvenilir elemanları söz konusu olduğunda... Kuzey Londra'nın gelmiş geçmiş en uzun ömürlü uyuşturucu satıcısı olmasını buna borçluydu.

Asıl ironi, bugüne dek karşılaştığım en aşağılık adamlardan biri olan Webber'ın aslında bu olayda tamamen masum olmasıydı. Tyndall hakkındaki bilgimi, LeShawn hırsızlığı sırasında elde etmiştim ve Webber'ın onun uyuşturucu evlerinden birinde çalıştığını biliyordum.

Yaptığım şey için kendimi kötü hissetmedim. Neden hissedeyim ki?

Webber umursamadığı bir sistemi beni parmaklıkların arkasına atmak için kullanmış, vahşi ve korkak bir suçlunun tekiydi.

Parkta günlük hayatlarına devam eden insanlara bakarken, sırtıma vuran güneşin tadını çıkardım. İntikamımı almıştım. Geçmiş, geçmişte kalmıştı ve artık geleceği düşünmenin zamanı gelmişti.

Uzun zamandan sonra ilk kez hayatta olmak güzeldi.

Seksen Dört

"Pekâlâ, anlat bakalım. Şu iş teklifi hâlâ geçerli mi?

"Bir iş teklifi yaptığımı hatırlamıyorum."

Mike Bolt masanın diğer ucundaki Tina'ya gülümsedi. Clerkenwell'de, Bolt'un evinin hemen yakınındaki bir barda oturuyorlardı. Hastanede geçirdiği zamandan sonra kendine gelmiş gibiydi. Başındaki dikişlerin izleri silinmişti ve saçları yarayı kapatacak şekilde yeniden çıkmaya başlamıştı.

Bolt, "Takımın bir parçası olmayı gerçekten istiyor musun?" diye sordu.

Tina omuz silkti. "Bilmiyorum. Artık Westminster'daki pozisyonumun bile ne olduğunu bilmiyorum."

En nihayetinde Tina'yı hiçbir şekilde suçlamamışlardı. Ama bombaların patladığı o günden beri sınırsız izindeydi. Tam olarak uzaklaştırılmış sayılmazdı çünkü bu yanlış bir mesaj verirdi. Medyaya bakılırsa, Tina saldırıları durdurmak için elinden geleni yapmış ve *Mirror*'a göre, "Ülkenin En Şeytani Adamı" olan Fox'u öldürmeyi başarmıştı. Öte yandan Tina, Met'teki

patronlarının ondan bir an önce kurtulmaya can attıklarını biliyordu. Ne de olsa büyük belaydı. Hele şimdi Fox'un ve kurtarıcılarından birinin ölümü hakkında, bağımsız kolluk şikâyet sisteminin bir incelemesi ile karşı karşıya kaldığı düşünülürse; ne kadar çabuk ayrılırsa o kadar iyi olacaktı.

Bolt büyük bardaktaki birasını bitirdi. "Özel operasyonların daha ne kadar devam edeceğini bile bilmiyorum. dedi. "Herkesi dağıtacaklarına dair bir dedikodular var."

"Bence dağıtmamalılar. Dışarıda hâlâ o saldırılara karışmış adamlar var. Bundan eminim."

"Olabilir fakat bağlantılarımız yok oldu. Bize doğru yönü işaret edebilecek kimse kalmadı. Tavsiyen üzerine Eric Hughes'ın kız arkadaşıyla bir bağlantı kurmayı bile denedik. Ama tek kelime bile etmedi ve ona karşı kullanabileceğimiz hiçbir şey yok. Yani bir çıkmaz sokak daha."

Boş bardağı bıraktı. Tina da kendi içkisini bitirmişti. Bu portakal suyu ve soda karışımıydı. Dışarıda erken baharın habercisi güneş, gece yaklaşırken solmaktaydı. Böyle zamanlarda, bir dostuyla akşam içkisinin tadını çıkardığında, bir kadeh Rioja'nın harika gidebileceğini düşündü. Bir daha asla içki içemeyecek olması âdeta canını yaktı.

Bolt'a bir bardak daha içip içmeyeceğini sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Hayır. Hadi gidip karnımızı doyuralım."

"Bana ne pişiriyorsun?"

"Hint usulü kuzu. Hazır olmak üzeredir." Saatine baktı. "Tam da şimdi."

Ayağa kalkıp kapıya yönelirken aralarında birkaç santim vardı. Buluşma Tina'nın fikriydi. Birkaç haftayı toplumdan

uzaklaşarak evinin yakınındaki kırsal bölgede geçirmek ve çok az insanla görüşmek ona iyi gelmiş; Mike ile iş ortamının dışında buluşma arzusunu güçlendirmişti. Gerçek şu ki yalnızdı ve onu özlüyordu. Böylece Mike'ı aramış, bir gece içki içip içemeyeceklerini sormuştu. Reddedilmeye karşı hazırlıklıydı. Oysa konuşmaları çok güzel gitmiş, bir içki yerine Mike onu yemeğe davet etmişti. Dostça mı davranıyor yoksa daha fazlasını mı istiyor, bilmiyordu. Tina da ne istediğinin farkında değildi. Ama artık umursamayı bırakmıştı. Sadece hoş bir akşam geçirmek niyetindeydi. Başka şeyler olursa hayır diyeceğini de pek sanmıyordu.

Bardan geçerken duvardaki televizyona baktı. Ekranda, pahalı takım elbisesiyle katıldığı bir haber programında konuşan iyi görünümlü, yaşlıca bir adam vardı. Tina onu hemen tanımıştı. Bu, zengin bir iş adamı ve kahve dükkânı patlamasındaki kurbanlardan birinin kocası olan Garth Crossman idi. Çevresine toplanmış olan muhabirlere ticareti destekleyen, suça karşı bir platforma dayalı yeni politik partiyi anlatıyordu. Sloganı ise, "Önce Bizim İnsanımız" olacaktı.

Tina haberi izlemek için yavaşladı. Crossman kaybettiği eşi ve onun boşuna ölmediği hakkında konuşurken tutkulu görünüyordu.

Barmen de onu izliyordu, taburelerden birinde oturan müşteri de. Konuşma şeklinde insanların ilgisini yakalayan bir şeyler vardı.

Tina'ya dönen barmen, "Sanırım taze bir hava getirecek." dedi. "Westminster'daki kan emicilerden iyi olacağı kesin."

Tina, "Kim bilir." dedi ve Mike'ın peşinden kapıya doğru yürüdü.

Ama onu vurmadan önce Fox'un söylediği bir şey aklına gelince durdu.

Bizden tekrar haber aldığında bu hiç beklemediğin bir yerden gelecek. Orada olduğumuzu bile anlamayacaksın.

Mike ona dönmüştü. "Sorun ne Tina? Köri sosum hakkında tereddütlerin mi var?"

Tina'nın aklına ilk karşılaştıklarında Fox'un söylediği başka bir şey daha gelmişti. Adam, *Kardeşlik Örgütü*'nün asıl amacının politikaya atılmak olduğunu dile getirmişti.

Garth Crossman'ın onlarla bir bağlantısı olabilir miydi?

Bu düşünceyi hemen aklından uzaklaştırdı. Paranoyaklaşmaya başlamıştı.

"Elbette, hayır." diyerek Mike'a gülümsedi. "Çok açım. Hadi, gidelim."

Adamın koluna girdi ve birlikte günün son bulmakta olan ışıklarına adım attılar.